

ஸ்ரீ

ஆழ்வார திருவடிகளைச் சரணம்



ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென்று பிரஸித்தமான

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

இது,

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

“ரத்நப்ரபா” என்னும் வியாக்கியானத்தோடு



சென்னை M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சிரபவாஸ் ஷார்த்திகையிர்

1927.

இதன் விலை 0-8-0.

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

“திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

உரைகாரர் விண்ணப்பம்.

நமக்குத் தாயும் தந்தையுமாய் ப்ரியங்களையும் ஹிதங்களை யுமே சிந்தித்தும் நடத்தியும் வருகின்ற எம்பெருமானுடைய கட்டளைகளை மீறிமீறி நடப்பதன் பலனாக இந்த இருள் தருமாஞாலமாகிற ஸம்ஸாரமண்டலத்திலேயே மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து அலைந்து திரிந்து வருந்துகின்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ்வெம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியை ஸம்பாதித்துக்கொள்வது தவிர வேறொரு மோகக்ஷாபாயமும் இல்லையென்பது அனைவர்க்கும் தெரிந்ததே. திருவுள்ளம் உவந்தாலல்லது திருமுகம் மலராதாகையால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திலுக்கப்பே நமக்கு அவசியமாக ஸம்பாதித்துக்கொள்ளத்தக்கது என்றதாயிற்று.

அவனுடைய திருவுள்ளத்தை உகப்பிக்கவேண்டியதற்கு உரிய உபாயங்கள் ச்ரவணம் என்றும் மநநம் என்றும் பலவகையாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில உபாயங்கள் யாரோ சில உத்தமர்கட்கே அதிகரிக்க உரியவையாதலால் எல்லார்க்கும் எளிதானவையல்ல. மற்றுஞ் சில உபாயங்கள், பாவங்கள் தொலைந்து புண்ணியங்கள் நிரம்பின சிலமஹான்களுக்கே உரியவையாதலால் பாவங்களைக் கூடுபூரித்துக்கிடக்கின்ற நம்போலியர்க்குப் பெரும்பாலும் அவை பயன்படா. இவ்விஷயத்தை நமது முன்னோர்கள்தாமே நன்கு ஆராய்ந்து, எவ்வகையாலும் உஜ்ஜீவிக்க மாட்டாத நம்மையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவருள் நிரம்பிய திருவுள்ளத்தினராய் ஸ்தோத்ரம் என்கிற ஒரு சிறந்த உபாயத்தைப் பிரகாசிப்பித்தருளினார்கள்

எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரஞ் செய்வதென்பது இன்னார்க்குத் தான் உரியது என்று ஒரு நியமமில்லாமைபற்றி இது ஸர்வாதிகாரமென்றும், பல கருமங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் அங்கமாகச் செய்யவேண்டிய சடங்குகள் பல இருப்பதுபோல் இதற்கு யாதொன்று மில்லாமையாலே இது எளிதான காரியமென்றும்,

ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தொடங்கும்போதே விலக்ஷணமான வொரு பக்தி விசேஷம் நெஞ்சிலே தோன்றுகின்றமையால் இது பரமா நந்த ஜநகமென்றும் ஆக இப்படிகளாலே புகழப்பெற்றதான துதித்தல் என்னுமுபாயம் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை எளிதில் உகப்பிக்கக் கூடியதேயாம் வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் இதிஹாஸங்களிலும் இதன் பெருமை பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கிருதயுகத்தில் தியானிப்பது சிறந்ததென்றும், த்ரேதாயுகத்தில் யஜ்ஞயாகங்கள் செய்வது சிறந்ததென்றும், த்வாபரயுகத்தில் அர்ச்சனைகள் செய்வது சிறந்ததென்றும், இக்கலியுகத்தில் ஸ்துதிப்பது சிறந்ததென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

நாமாகச் சில சொற்களைத் தொடுத்து ஸ்துதி செய்வதற்காட்டிலும் அறிவிற்கிறந்த ஆரியர்கள் அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு ஸ்துதி செய்வது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிக உகப்பாதலால் ஜ்ஞாநபக்திவிருத்திகளால் ஒப்புயர்வற்றவர்களென விளங்கி நின்ற நம் பூருவாசாரியர்கள் பரம கருணையால் நமக்காகவே அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரங்களை அதுஸந்தித்து உஜ்ஜீவித்தல் நன்று

நம்முடைய ஸம்பரதாயத்தில் எண்ணிறந்த ஸ்தோத்ரங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு உள்ள பெருமை ஒப்புயர்வற்றது ஸ்தோத்ர ரத்நம் என்று இதற்குத் திருநாமம் வழங்கிவருதல்கொண்டே இதன் பெருமையை நாம் நன்கு உணர்தற்குரியோம். எப்படிப்பட்ட கல்நெஞ்சினார்க்கும் இதில் ஒரு சலோகத்தைச் செவியுற்ற மாத்திரத்தில் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாய் உருகுமென்பதைப் பன்னி யுரைக்கவும் வேண்டுமோ? ஆளவந்தாருடைய பக்திப் பெருங்காதலும், ரஸங்களில் அவர் தன்மயமாயிருந்ததும், அரிய பெரிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களை அவலீலையாகவே எடுத்துரைத்ததும் இதில் ஒவ்வொருவரத்திலும் ஒளிமல்குமன்றோ.

பகவத் விஷயத்தில் ஸ்தோத்ரம் செய்தவர்களான எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டா தேசிகன் முதலாயினோர்க்கும் இவ்வாற

வந்தார் ஸ்தோத்ரமே வழிகாட்டியாக அமைந்த தென்பதையும், இதில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களே பெரும்பாலும் மற்ற ஸ்தோத்ரங்களில் சப்த பேதத்தால் அநுஸந்திக்கப்படுகின்றனவென்பதையும், இதிலுள்ள சொற்பொருளினபங்கள் வேறு எதிலும் அமையமாட்டா என்பதையும் நன்குணர்ந்த நம் முன்னோர்கள் இந்த ஸ்தோத்ரத்தத்தில் அளவற்ற அபிநிவேசத்தைக் காட்டிவந்தார்கள் இதுதன்னைக் கற்றுணராதவர்களை அவைஷணவர்களென்றே நம்மவர்கள் நிசசயிப்பார்கள் ஆஸ்திக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயுள்ளவர்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில் திருப்பல்லாண்டையும் திருப்பாவையையுமாவது அதிகரிப்பதுபோல, ஸ்தோத்ரங்களிலும் இதை நியமன அதிகரித்துவரக் காண்கிறோம்

எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்ரமாயுள்ளவற்றை அநுஸந்திக்கும்போது அர்த்தஜ்ஞானமில்லாமல் வெறும் மூலத்தை மாத் திரம் உச்சரித்தாலும், உச்சரிப்பவர்களின் நெஞ்சு ஆரந்த முறுவதிலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகப்பதிலும் தடையில்லையாயினும் அர்த்தஜ்ஞானமும் இருந்து அநுஸந்திப்பதில் விலக்ஷணமான ஆரந்தம் விளையுமாதலால் ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் இதன் பொருளையும் தருத்தையும் அறிய விரும்புவது அவசியமேயாம்

இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் வேதாந்ததேசிகனும் வியாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்திருந்தாலும், கற்றுணர்ந்த வித்வான்களுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு அவற்றில் ப்ரவேசம் அருமைப்படுமாதலால் அனைவர்க்கும் எளிதில் உபயோகமாம்படி அடியேன் திய்யப்ரபந்தங்கட்கு உரையிட்டதுபோலவும், முகுந்தமாலை பஞ்சஸ்தவம் முதலிய மற்ற ஸ்தோத்ரங்களுக்கு உரையிட்டது போலவும் இந்த ஸ்தோத்ரத்திற்கும்கு ரத்நப்ரபா என்னும் ஒருரை இடப்புகுகின்றேன். இதிலுள்ள குற்றங்குறகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்வாராக.

இங்ஙனம்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,

ப்ர. அண்ணங்கராசிரியன்.



ஸ்ரீ :

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் என்னும்

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

(தனியன்.)

ஸூரியநிஹ ஸவெஷாம்
 சூரியநாமம் ஸுஹிஷாம் ।
 ஜோ சூரியாஸு யோகீந்தரஃ
 தம் வந்தே யாமுநாஹ்வயம் ॥

ஸ்வாதயந்நிஹ ஸர்வேஷாம்
 த்ரய்யந்தார்த்தம் ஸுதூர்க்ரஹம்.
 ஸ்தோத்ரயாமாஸு யோகீந்தரஃ
 தம் வந்தே யாமுநாஹ்வயம்

பதவுரை.

| | | | |
|-----------|------------------------------------------------------|-----------|-----------------------------------------|
| ய: யோகீந் | { யாவரொரு (ஆளவந் தாரென்கிற) யோகிசரேஷ்ட் டர் | ஸர்வேஷாம் | அனைவர்க்கும் |
| த்ரஃ | | ஸ்வாதயந் | { எளிதாக அனுபாவ் யமாக்கிக் கொண்டு |
| ஸுதூர் | { (ஒருவராலும்) அடி யோடு க்ரஹிக்க முடியாத | ஸ்தோத்ரயா | { ஸ்தோத்ரரூபமாக மாஸு { வெளியிட்டாரோ |
| க்ரஹம் | | தம் யாமுந | { அந்த ஆளவந்தாரை |
| த்ரய்யந்த | { வேதாந்தப் பொருளை | ஆஹ்வயம் | |
| அர்த்தம் | | வந்தே | ஸேவிக்கிறேன். |
| இஹ | இவ்வுலகில் | | |

* * * — இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் வேதாந்த விழுப்பொருள்கள் அடங்கியிருக்கின்றன வென்பதைக்காட்டும் இத்தனியன். வேதாந்தமாவது உபநிஷத்துக்கள்

அவற்றின் பொருள்களை அவற்றையே கொண்டு நேராக அறிவது அருமை; இந்த ஸ்தோத்ரத்தை அர்த்தத்துடன் தெரிந்து கொண்டால் வேதாந்தங்களின் ஸாரமான பொருள்கள் யாவும் எளிதில் தெரிந்துவிடும். ஆளவந்தார் வேதாந்த தாத்பரியங்களை அஸ்மதாதிகளுக்கு ஸுலபமாகத் தெரிவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்தோத்ரமென்கிற திருநாமத்தால் இந்த திவ்ய க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்தார். வித்வான்களாயுள்ளவர்கள் உபநிஷத்துக்களைக் கொண்டே அவற்றின் பொருள்களை அறிந்து கொள்ளலாமாயினும், இந்த ஸ்தோத்ர மூலமாய் எவ்வளவு போக்யமாக அறிந்து கொள்ளக்கூடுமோ அவ்வளவு மதுரமாக உபநிஷத்துக்களால் அறிந்துகொள்ள முடியாது. வேதார்த்தங்களை இதில் வெளியிடுகிற முறையானது பண்டிதர்களோடு பாமரர்களோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இனிமையாயிருக்கும் இப்படி நமக்கு மஹோபகாரஞ் செய்தருளின “எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன்” என்று ப்ரஸித்தரான ஆளவந்தாரை வணங்குகிறேனென்கிறது. ... *

(மற்றொரு தனியன்.)

நவொ நவொ யாஹுநாய

யாஹுநாய நவொ நமஃ

நவொ நவொ யாஹுநாய

யாஹுநாய நவொ நமஃ ||

நமோ நமோ யாமுநாய

யாமுநாய நமோ நமஃ,

நமோ நமோ யாமுநாய

யாமுநாய நமோ நமஃ

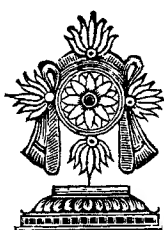
* * * — ஆளவந்தார்க்கு நமஸ்காரம், ஆளவந்தார்க்கு நமஸ்காரம் என்று ஆதராதியத்தாலே பலகால் சொல்லி வணங்குவதாம். *

தனியன் உரை முற்றிற்று



ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வாரெமபெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.



ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த

ஸ்தோத்ரரத்நம்.

[பெருமான்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது]

நனொட வினொடி^ஹதா^ஹகிஷ^ஹ

ஜனாந வெனா^ஹய ராசயெ ।

நாயாய ஜ^ஹநயெ^ஹமாய

ஹவஷ^ஹகி லி^ஹநவெ ॥

நமோ சிந்த்யா^ஹத்புதா^ஹக்லிஷ்ட

ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே

நாதாய முநயே காத

பகவத் பக்தி ஸிந்தவே

(க)

இப்படிப்பட்ட

தென்று நினைக்க

முடியாததும் ஆச்

சரியமானதும்

(எம்பெருமானரு

ளாலே) எளிதா

கக் கிடைத்தது

மான ஞானத்தி

னுடையவும்

வைராக்யத்தி

னுடையவும்

திரட்சிபோன்றவ

ராயும்

அகாத பகவத்

பக்தி

விந்தவே

{ ஆழ்ந்த பகவத் பக

{ திக்குக் கடலாயு

{ மிருக்கிற

நாதாய

முநயே

{ ஸ்ரீமந்தாதமுநி

{ ளுக்கு

நம:

{ நமஸ்காரம் (செய்

{ கிறேன்.)

அசிந்தய

அத்புத

அக்லிஷ்ட

ஜ்ஞாந

வைராக்ய

ராசயே

— [நலோவின]] ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளை நமஸ்கரிக்கிறார். அவர் எப்படிப்பட்டவர்? ஞானமும் விரக்தியும் இங்ஙனே ஒரு வடிவு கொண்டனவோ ' என்று நினைக்கக்கூடியவர்; ஆழ்ந்த பகவத்பக்திக்கு இருப்பிடமானவா. எனவே, ஜ்ஞாநபக்தி விரக்திகளாலே பரிபூர்ணரான ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்கு நம:—என்றாயிற்று. இவருடைய ஞானமும் விரக்தியும் எப்படிப்பட்டவையென்னில்; [அசிந்த்ய, அத்புத, அக்லிஷ்ட] அசிந்த்யமாகையாவது—இன்னொருடைய ஞானவிரக்திகள் போலே யிருக்குமென்று நினைக்க முடியாமையும், இவ்வளவென்று ஓரளவிட்டு அறிய முடியாமையும். அத்புதமாகையாவது—அசிந்த்யமான இவருடைய ஞானவிரக்திகளிலே நாம் நமது சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரையில் எவ்வளவு க்ரஹிக்கிறோமோ அவ்வளவுதானும் ஆசசரியமாயிருக்கை அக்லிஷ்டமாகையாவது—அநாயாஸமாகக் கிடைத்ததாகை. வ்யாஸர் பராசரர் முதலிய ரிஷிகளுக்கும் ஞானவிரக்திகள் உண்டாயிருந்தாலும் அவை அவர்களால் தவம் முதலிய ஆயாஸங்களாலே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளப்பட்டனவாதலால் க்லிஷ்டமாயிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளின் ஞானவிரக்திகள் அப்படி ஸ்வப்ரயத்நமூலகமன்றியிலே ஆழ்வார்களுக்குப் போலே எம்பெருமானுடைய ரிடோறதுக் க்ருபையினால் கிடைத்தனவாகையால் அக்லிஷ்டமென்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநவைராக்யங்கள் கும்பலாகக் குவிந்து நாதமுநிகளாகத் தோற்றுகின்றன போலும். ஞானமென்று ஒரு பதார்த்தமும் வைராக்யமென்று ஒரு பதார்த்தமும் ஆக இரண்டு வஸ்துக்கள்தானே உள்ளது, இவை கும்பலாகக் குவிகின்றன வென்பது எங்ஙனே கூடும்? என்னில்; ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகக்கூடிய வஸ்துக்கள்—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவை பல்லாயிரமுண்டாகையாலும், வைராக்யத்துக்கு விஷயமான வஸ்துக்களும்—அன்னை, அத்தன், புத்திரர், பூமி, வாசவார்குழலார் என்னுமவை பலபல உண்டாகையாலும் சொல்லக்குறையில்லை.

[அகாத பகவத்பக்தி ஸிந்தவே] பகவத்பக்திரஸத்திற்கு நாதமுநிகள் ஆழ்ந்ததொரு கடல்போலே யிருப்பாராம். கடலானது கீழ்த்தரை கணிபிடிக்க முடியாதிருப்பதும், கலக்கவிட

வேணுமென்ற எண்ணங்கொண்டு எவ்வளவு கலக்கினாலும் கலக்க முடியாதிருப்பதும் ப்ரவித்தம்; நாதமுரிகளின் பக்தியும் அப படிப்பட்டதே பகவத்பக்திக்கு ஸமுத்ரமாயிருப்பவா என்றும், பகவத்பக்தியாகிற ஸமுத்ரத்தைத் தம்மிடத்திலே உடையவர் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்கொள்வா ஸமாஸ்பேதத்தாலே. ஜ்ஞானவைராக்யங்களைவிட பகதி முக்கியமென்பது தோன்ற பக்தி யுடைமையைத் தனிவிசேஷணததால் கூறினர்.

நாதமுரிகளின் பூர்ணமான திருநாமம் ஸ்ரீரங்கநாதமுரி என்பதாம் அதன் ஏகாதேசத்தாலே ப்ரவித்தி முரி = எப போதும் எம்பெருமானையே மநநம் செய்பவா (க)

தடுவெ றுநொ லயுஜிஃவ்ரி ஸரொஜதத்
ஜொநாநுராம லஹிஜா திஸயானவீஜெ
நாயாயநாய லுநயெ ஸ்ருவாஸ்ருவாவி
நித்யம் யதீய வரணள சரணம் லீயம் ||

தஸ்மைநமோ மதுஜிதங்க்ரிஸரோஜதத்வ
ஜ்ஞானாநுராக மஹிமாதிசயாந்தஸீம்நே
நாதாய நாத முநயேத்ர பரத்ரசாபி
நித்யம் யதீய சரணேள சரணம் மதீயம்

(உ)

| | | | | |
|-------------------------------------------------------------------------------|---|------------------------------------|-----------------------------------------|---------------------------------------------------|
| மதுஜித் அகங்கரி ஸரோஜத்வ ஜ்ஞாந அது ராகமஹிமாதி சய அந்த ஸீம்நே | { | எம்பெருமானுடைய | அதர | இவ்வுலகத்திலும் |
| | | திருவடித்தாமரை | பரதாச அபி | மேலுலகத்திலும் |
| | | களைப்பற்றின | நிதயம் | எப்போதும் |
| | | உண்மையுணர்ச்சி | யதீய சரணெள | { எந்த ஸ்ரீமந்நாத முரிகளுண்டய திருவடிகள் |
| | | யென்ன ஆசை | | |
| யென்ன இவற் றின் பெருமேன் மைக்கு எவலை நிலமாயும் | | | | |
| நாதாய | { | எனக்கு நாதராய மிருக்கிற | மதீயம் சரணம் | { என்னுடையதான புகலிடமோ, |
| தஸ்மை நாத முநயே நம: | { | அந்த நாதமுரிகளு க்கு நமஸ்காரம்; | [அந்த நாதமுரிகளுக்கு நமஸ்காரமென்கை.] | |

* * *—[தடுவெ றுநொ:] ஆழ்வார்க்குப்பின்னே நம் ஸம்பர தாயத்திற்கு ப்ரதமாசார்யரான ஸ்ரீமந்நாதமுரிகளை மீண்டும்

நமஸ்கரிகிறா. ஸ்ரீமந்தாத்முநிகளுடைய திருவடித்தாமரைகள் இந்திலைகத்திலும் பரிலைகத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் அடியேனுக்கு சரணமாகிறபடியால் அவர்க்கு மீண்டும் நமஸ்காரம் அவா எப்படிப்பட்டவா? எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைப்பற்றின தத்வஜ்ஞாநத்தால் பரிபூர்ணா; அத்திருவடிகளில் அன்பினாலும் பரிபூர்ணா எம்பெருமானுடைய அவதாரரஹஸ்யம், வாதஸலயாதி குணங்கள் முதலியவற்றின் உண்மையை உள்ளபடி உணர்ந்து அவன்பககல பரேமம் கனத்திருப்பவர்களில் இவா நிகரறவர் என்றபடி.

“மதுஜித் தத்வஜ்ஞாந” என்றால் போதுமாயினும், சிசுக்களுக்குத் தாய்மார்களின் ஸ்தனம்போல் தத்வஜ்ஞானிகளுக்கு எம்பெருமானுடைய பாதாநிந்தமே பரமோத்தேச்யம் என்பது தோன்ற அங்கீரி ஸரோஜ என்று இடையில் தொடுக்கப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப்பற்றின தத்வஜ்ஞாநமாவது எம்பெருமானைப்பற்றின தத்வஜ்ஞாநமேயாம் அந்த தத்வஜ்ஞாநத்தின் மஹிமாதியமாவது அரைகுறையன்றிக்கே பரிபூர்ணமான தத்வஜ்ஞாநம் அதற்கு நாதமுநிகள் முடிவெல்லையாயிருப்பர் என்றது—இவரைப்போன்ற தத்வஜ்ஞானிகள் வேறு யாருமில்லையென்றபடி. பகவத் தத்வஜ்ஞாநமுட்பகவததூராகமும் முடிவாக நாதமுநிகளிடத்தே வந்து விசர்மித்தனபோலும் மற்ருமும் பலயோகிகள் பகவத்தத்வஜ்ஞானிகளாகவும் பகவத் பக்தர்களாகவும் இருந்தாலும் அவாகளெல்லாரும் இவர்க்குத தாழ்ந்தவர்களே என்கை

[அத்ர பரத்ரசாயி] மோக்ஷமடைவதற்கு முன்னும் மோக்ஷமடைந்த பின்னும் ஆகிய எககாலத்திலும் நாதமுநிகளுடைய திருவடிகளை தமங்குத் தஞ்சம் என்கிறாரே, இது கூடுமா? திருநாட்டில் எம்பெருமானுக்கன்றோ சேஷமாயிருப்பது; நாதமுநிகளின் திருவடிகள் அவ்விடத்தில் இவர்க்கு எப்படி தஞ்சமாகும்? என்னில்; பரமபததானுக்குச் செல்ல விரும்புகிறவர்கள் “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ” [திருவாய்மொழி 2—3—10] என்றும், “ஐவெவெவெவெ வாரிஜெநெவ ஸம்

மலீய” [ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்] என்றும் திருநாட்டிலுள்ள பாகவதர்களுக்குத் தொண்டிபூண்டிருக்கவே விரும்புகிறபடியாலும் பரமபதத்திற்கு ‘வானவர் நாடு’ என்று பெயராகையாலே பாகவதர்களுக்கே அங்கு ப்ராதாந்யமிருப்பதாலும், உலகில திருநாட்டுக்கெழுந்தருளும் ஸ்வாமிகளை ‘ஆசாரியன் திருவடியடைந்தார்’ என்றே சொல்லும்படி பெரியோர் நம்மைக் கற்பித்திருப்பதாலும்— ‘பரமபதத்திலும் நாதமுரிகளின் திருவடிகளை என்ருக்கு உபேயம்’ என்று இவர் கூறுவது பொருந்தும் ‘சாணம்’ என்கிற பதம் உபாயத்துக்கும் உபேயத்துக்கும் வாசகம் (உ)

ஊடுயொ நறொ ஸ்வரிதிதாவுகுத லக்திதகூ
ஜோநா ஜுதாஸி வரிவாஹ ஸுஹெஹ்வொஹி |
ஹொகெவதீணை வாராயு ஸஜமு லக்தி
யொமாய நாயுஹெயெ யதிநாஹ வராய ||

பூயோநமோ பரிமிதாச்யுத பக்தித்தவ
ஜ்ஞாநா ம்ருதாப்தி பரிவாஹ சபைர்வசோபி:
லோகேவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தி
யோகாய நாதமுநயே யமிநாம் வராய. (நு)

| | | | |
|-----------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| அபரிமித அச் யுதபக்தி தத் வஜ்ஞாந அம் ருதாப்தி பரி வாஹ சபை: | { அளவிலலாத பகவத பகதி யென்ன, தத்வஜ்ஞாந மென்ன இவை யாகிற அமுதக் கடலின் பரீவா ஹம் போன்று ப்ரஸந்சஜீதளந் களான } | அவதீர்ண பரமார்த்த ஸமக்ர பக்தி யோகாய | { அவதாரம் செய்தி ருக்கிற பரம புரு ஷார்த்தமாயும பரிபூணமாயு மிருக்கிற பக்தி யோகத்தை யுடையவராகிய } |
| வசோபி: | ஸ்ரீஸூக்திகளாலே | யமிநாம் வராய | { யோகிகளில் சிறந்த வரான } |
| லோகே | இவ்வுலகத்தில் | நாதமுநயே | நாதமுநிகளுக்கு |
| | | பூய: நம: | { மறுபடியும் நமஸ்காரம். } |

॥ * * ॥ [ஊடுயொ நறொ] தாஹித்தவனுக்குத் தண்ணீர் குடிக்கக் குடிக்க மேன்மேலும் தாஹம் கிளர்வதுபோல் இவர்க்கும் நாதமுரிகள் திருவடிகளிலேயே மேன்மேலும் பரேமம் அதி

கரித்து அவரைபே மீண்டும் வணங்குகிறார் [யமிநாம் வராய நாதமுநயே பூயோ நம] போகிகளுக்குள் தலைவரான நாதமுநிகளுக்கே மறுபடியும் நமஸ்காரம் அவர் எப்படிப்பட்டவர்?— தம்முடைய ஸ்ரீஸுலக்திகளாலே இவ்வுலகிலபக்தியோகத்தைப் பரிபூர்ணமாகவும் உண்மைபாகவும் வெளியிட்டருளினவர் அவருடைய அந்த ஸ்ரீஸுலக்திகள எப்படிப்பட்டவை யென்னில்; [அபரிமிதஅச்யுதபக்தி தத்வஜ்ஞாநஅம்ருதாப்திசுபை:] எம்பெருமானிடத்தில் அவர் கொண்டிருந்த அளவற்ற பக்தியென்ன, அவன் விஷயமான தத்வஜ்ஞாநமென்ன ஆகிய இவை ஒரு பெரிய அமுதக்கடலாகத் திருவுள்ளத்தினுள் நிரம்பி, உள்ளே அடங்கமாட்டாது வெளியே பெருகிவந்த அம்ருதபரவாஹமே! இந்த ஸ்ரீஸுலக்திகள் என்று நினைக்கக்கூடியவை. தம்முடைய பக்தியையும் தத்வஜ்ஞாநத்தையும் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்ற போக்யமான ஸ்ரீஸுலக்திகளாலே பக்தியோகத்தின் ரஹஸ்யங்களை இவ்வுலகத்தவர்க்கு உரைத்தருளின நாதமுநிகட்கு நமஸ்காரம் என்றாராபிற்று.

ஏரிமுதலியவை நிறைந்துவிட்டால் உடைபடாமல் அவற்றை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கலங்கல் எடுத்துவிடுவதுண்டே, அதற்குப் பரீவாஹ மென்றுபெயர் ஸ்ரீஸுலக்திகளை பக்திபரீவாஹமென்றதனால்வாய்விட்டுச் சொற்களைச் சொல்லாவிடில் சரீரம் தரிக்கமுடியாதென்பதும், அவா சொன்ன சொற்கள் யாவும் பக்திபலாத்காரத்தாலே அவதரித்தனவேயன்றி ஸ்வதந்த்ரமாகச் சொன்னவையல்ல என்பதும் தெரிவிக்கப்படும் அம்ருதபரீவாஹம்போல் சுபங்களான ஸ்ரீஸுலக்திகளென்றது— பரஸந்நமாயும் மதுரமாயும் சீதளமாயுமிருக்கிற திவ்ய ஸுலக்திகளென்றபடி. இந்த ஸ்ரீஸுலக்திகளாவன எவை யென்னில்; ந்யாயதத்வம் என்கிற ஒருசிறந்த க்ரந்தம் நாதமுநிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்ததென்று ஸ்ரீதேசிகன் முதலானோர் எடுத்துக்கூறுகிறபடியால், தற்காலம் அந்த திவ்யக்ரந்தம் தூர்லபமாய்விட்டாலும் ஆளவந்தார் காலத்திலே பரவித்தமாயிருந்ததனால் அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு [வசோபி:] என்கிறார் என்னலாம். அன்றி, சிஷ்யர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமாக நாடோறும் உபதேசித்துக்கொண்டிருந்த நித்யகாலகேசுப ஸ்ரீஸுலக்திகளைச் சொல்லுகிறாரென்னவுமாம்.

நாதமுநிகள் உபதேசித்தருளின பக்தியோகம் இன்றைக்கும் இவ்வுலகத்தில் வழங்கி வருகின்றதோவென்னில; இலலை 'குருகை காவலப்பன்' என்கிற ஸ்வாமியால் ஆள வந்தார்க்குக் கிடைக்கவேண்டியதாயிருந்தது; ஆனால் அவர் குறிப்பிட்டிருந்த ஸமயத்தில் ஆளவந்தார் திருவனந்தசயநக்ஷேத்ர யாத்திரை யெழுந்தருளி ஸமயத்தை இழந்ததனால் அந்த பக்தியோகம் குருகைகாவலப்பனோடே விசுரந்தமாயிற்றென்று ஸம்பரதாயஜஞர் கூறுவர். யோகம் என்கிற சபதத்திற்கு 'யொம ஸ்லஹஹொவாய ய்யாந ஸம்மதி யுக்திஷு' = யோகஸ் ஸந்நஹோநாபாய த்யாநஸங்கதியுக் திஷு" என்ற நிகண்டின்படி பல பொருள்களுண்டாதலால், பக்தியாகிற உபாயம் என்றாவது பரீதிருபமான த்யானம் என்று வது பொருள்கொள்ளலாம் நெஞ்சுகணிந்து எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதென்கிற ஒரு நலவழியை இவ்வுலகில நாதமுநிகளே காட்டியருளினராதலால் அதை இங்குச் சொல்லுகிறாரென்றுங் கொள்ளலாம்; அப்போது, குருகைகாவலப்பனோடு விசுரந்தமான பக்தியோகத்தைப்பற்றி இங்கு ப்ரஸ்தாவமில்லையென்று கொள்க. பக்தியோகத்திற்கு, பரமார்த்த என்றும் ஸமக்ர என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் கொடுத்திருப்பதனால்—நாதமுநிகள் அவதரிப்பித்த பக்தியானது ஸ்வயம்பரியோஜநமென்பதும் எம்பெருமானைப் பெறுதற்குப் பரியாபதமான உபகரணமென்பதும் விளங்கும் (ந)

தக்ஷைந யஸூரிடி விஜீஸூர தக்ஷ ஸ்லாவ

ஹொமாவவம- தக்ஷவாய மதீரூஷாரஃ ।

ஸந்ஸ- யநூரிஜீத வுராரணாத்நம்

தலெஸ நலொ ஜநிவராய வராரஸராய ॥

தத்வேந யச்சித சிதீச்வர தத் ச்வபாவ

போகாபவர்க்க ததுபாய கதீருதாரஃ

ஸந்தர்சயந்நிரமித புராணரத்நம்

தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய

(ச)

| | | | |
|------------|----------------------|-------------|------------------------|
| உதார: | { உதாரஸ்வபாவ முடையான | தத்வோந | உள்ளபடி |
| ய: | யாவரோரு பராசரர் | ஸந்தர்சயந் | { விளக்காரின்று கொண்டு |
| சித் அசித | { சித்து அசித்து | | |
| சசுவர, தத் | சசுவரன் என்கிற | | { புராணமகளுள் சிற |
| ஸ்வபாவ, | தத்வத்ரய | புராண ரதநம் | { நததான ஸ்ரீவிஷ் |
| போக, | மென்ன, அவற் | | { ணுபுராணத்தை |
| அபவர்க்க, | றின் தன்மைக | | |
| ததுபாய | ளென்ன, விஷ | நிரமிமீத | அருளிச்செய்தாரோ |
| கதீ: | யாநுபவமென்ன. | தஸ்மை | அப்படிப்பட்ட |
| | மோக்ஷமென்ன, | | |
| | மோக்ஷபாயக | பராசராய | { பராசர மஹர்ஷிக்கு |
| | களென்ன, இவ் | முநிவராய | { |
| | வாதமா போகக் | | |
| | கூடிய வழிக | | |
| | ளென்ன ஆகிய | | |
| | இவற்றை | நம: | நமஸ்காரம். |

* * *—[தவெநுநயம்] சீழ் மூன்று சலோகங்களாலே ஸ்ரீமந்தாதமுநிகளை நமஸ்கரித்தபின், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண முகத் தாலே தத்வத்ரயஜ்ஞாதத்தையும் மற்றும்பல விசேஷார்த்தங்களை யும் உலகத்தவர்க்கு உபகரித்த மஹாநுபாவராகிய ஸ்ரீபராசர மஹர்ஷியை வணங்குகிறார் இதில் மஹாபாரதம் முதலியவற்றால் வ்யாஸரும் உபகாரகராயிருந்தாலும், நாம அவச்யம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய ஸாரமான அர்த்தங்களை மிக்க விஸ்தாரமின்றி யும் ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தாலே தெரிவித்தருளின வர் ஸ்ரீபராசரரேயாகையால் வ்யாஸாதிகளை விட்டு இவரிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார்

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் முக்கிய மான சிலவற்றை இங்கே பூர்வார்த்தத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். [சிதசிதீச்வர தத்ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாயகதீ:] சித்து, அசித்து, சசுவரன் என்கிற தத்வத்ரயமென்ன, இவற்றின் ஸ்வ பாவங்களென்ன, விஷயாநுபவம் ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலான போகங்களென்ன, கைவலயாநுபவம் பரமபதாநுபவம் என்கிற மோக்ஷங்களென்ன, இவற்றின் ஸாதகங்களென்ன, அந்தப்பலனை அநுபவிக்கப்போகிற மார்க்கங்களென்ன ஆகிய இவ்விஷயங்கள் முக்கியமாக ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளவையாம்.

ஹேயமான விஷயபோகங்களைப்பற்றியும் அஸ்திரமான ஸ்வர்க்
காதி போகங்களைப்பற்றியும் அஸாரமான கைவல்யபோகத்தைப்
பற்றியும் நாம் ஏதுக்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்? அவச்ய
மல்லாத இவ்விஷயங்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ஏன் கூறப்பட
வேண்டும்? என்னில்; நல்ல விஷயங்களின் ஏற்றத்தைத் தெரிந்து
கொள்ளும்போது ஹேயவிஷயங்களின் கெடுதல்களையும் தெரிந்து
கொள்ளவேண்டியது அவசயமேயாம்

[புராணரத்நம்] ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான த்வயமானது
“மந்த்ரரத்நம்” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுதலுபோல ஸ்ரீவிஷ்ணு
புராணம் விஷய கௌரவத்தால புராணரத்நம் என்று சிறப்பித்து
வழங்கப்பெறும் (ச)

ராதாவிதா யுவதய ஸ்தநயா வியூதி:

ஸவம் யதேவ நியமேந ஐநயாநாடி |

சூரேஸ்ய நக்ஷத்ரவதே வக்ஷாநாஹிராஜம்

ஸ்ரீமத் தத்நக்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா ||

மாதாபிதா யுவதய ஸ்தநயா வியூதி.

ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,

ஆத்யஸ்ய நக்ஷத்ரவதேர் வகுளாபிராமம்

ஸ்ரீமத் தத்நக்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா

(ரு)

மத அந்வயா { என்னைச சோந்தவா
நாம் { கருக்கு

நியமேந எப்பொழுதும்

மாதாபிதா { தாய், தந்தை, மாதா,
யுவதய: { மகன், செல்வம்
தநயா: { (மற்றுமுள்ள) எல்
வியூதி: { லாழம்
ஸாவம் {

யத எவ { யாதொரு ஆழ்வார்
{ திருவடியேயோ,

ந: ஆத்யஸ்ய { நமக்குக் குலகூட
குலபதே: { ஸ்தாராகிய ஆழ்
வாருடைய

வகுள { மகிழ்மலர்களினால்
அபிராமம் { அழகாயும்

ஸ்ரீமத { நித்யோஜ்வலமாயு
மிருக்கிற

தத அநக்ரி { அந்தத்திருவடி
யுகளம் { யினையை

மூர்தநா { தலையால் வணங்கு
ப்ரணமாமி { கின்றேன்.

* ~ * [ராதா விதா யுவதய:] கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட
பராசரருடைய கார்த்தத்தைவிட பரமபோக்யமும் பரமோஜ்ஜீவந

மும் பாமோபகாரமும் பலபடிகளாலும் நிகரற்ற துமான திருவாய் மொழி முதலிய திவ்யபிரபந்தங்களை அருளிச்செய்தவரும், ஸ்ரீமந்தாமுனிகளுக்கும் போகதசையில் ஸைவைஸாதித்து நேரில் ஸகலோபநிஷதஸாராதத்தங்களை உபதேசித்தவரும், பரபநநஜந கூடஸ்தருமான நம்மாழ்வாரை நமஸ்கரிக்கிறார் இதில். “சேலேய கண்ணிபரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரேயினியாவாரே” [திருவாய்மொழி-5-1-8] என்று ஆழ்வார்க்கு மாதாபிதாக்கள் முதலிய எல்லா உறவு முறையாரும் எம்பெருமானே யானதுபொல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கெல்லாம் ஆழ்வார் திருவடிகளை ஸர்வஸ்வமாகிறதென்று அருளிச் செய்து இவருடைய அத்த்வஸாயத்தை என் சொல்லோம். நம் மாழ்வார்க்குப் பல திருநாமங்களிருக்கவும் அவற்றை யெல்லாம் விட்டு “ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதே” என்று—“நம்முடைய குலத்துக்குத் தலைவா” என்று அருளிச்செய்யும்படியான திருவுள்ளக் கனிவு விலக்காதுமானதே. “விப்ராக்கு கோத்ரசரண ஸுத்ர கூடஸ்தர் பராசர பராசர்ய போதாயநாதிகள் ; பரபநநஜநகூடஸ்தர் பராங்குச பரகாலயதிவராதிகள்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸுகத்தி இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது

மதந்வயாநாம் என்கிற பதத்தினால்—தமக்கு முன்னே அவ தரித்திருந்த பெரியோர்களும், தமக்குப்பிறகு ஜனித்த, ஜனிக்கின்ற, ஜனிக்கப்போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தாநங்களும் விவக்ஷிதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளென்று பேர்பெற்ற அனைவர்க்கும் ஆழ்வார் திருவடிகளை ஸர்வஸ்வம் என்றாராயிற்று.

“லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் ...வந்தே குருபரம்பராம்” என்ற படி எம்பெருமான் பரதமாசார்யனாகையாலே ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதே: என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதென்றுகொண்டு, அங்கிரியுளாம் என்கிறபதத்தினால் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லுகிறது என்பாருமுளர் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைக்கு ஸ்ரீசுட கோபன் என்று திருநாமமாகையாலே இப்படியும் சொல்லலாம். வகுளாபிராமம் என்கிற விசேஷணத்தினால் இவ்வாத் தம் நன்கு நிலைபெறும் ; “மகிழ்மலை மார்பினன்” என்றும் ‘வகுளாபரணர்’ என்றும் நம்மாழ்வாரைச் சொல்லக்கடவதிறே. இவ்வாத் தம்

பொருந்துமாயினும் ஆத்யஸ்ய ந குலபதே: என்பதால் நம்மாழ்வாரைச்சொல்லுகிறதென்பதே ஏற்றதாகையாலும் பூர்வாசார்யர்களின் வியாக்கியானமும் இவ்வண்ணமேயாகையாலும் இதுவே கொள்ளத்தக்கது (௬)

யந-௮பி-௮௭ [யந-௮பி-௮௭] திஸிரஸூஉ ஊதி யவ்விநு
 சுஸநநொரயபய ஸுகு ஸுரெதி |
 ஜொஷ்யாநி நுகுயந-௮ குயுடெவத-௮த
 வாஹாவிநு ரிரவிநு விவொஉநஸு ||

யந் மூர்த்ரிமே ச்ருதிசிரஸ்ஸுச பாதி யஸ்மிந்
 அஸ்மந் மனோரத பத ஸ்ஸகல ஸ்ஸமேதி
 ஸ்தோஷ்யாமிந: குலதநம் குலதைவதம் தத்
 பாதாரவிந்த மரவிந்த விலோசநஸ்ய (௭)

| | | | | |
|-----------------------------|---------------------------------------------------------------|-------------------------------|----------------------------------------------------|--------------------|
| யத் | { யாதொரு எம்பெரு மாணுடைய திரு வடியானது | ஸமேதி | { போய்ச்சேருகின் றதோ, தத் | { அப்படிப்பட்டதாய் |
| மே மூர்த்ரி | என் தலையிலும் | ந: குலதநம் | { வமச பரமபரையாக நமக்குச் சோந்த செல்வமாய் | |
| ச்ருதி | { வேதங்களின் தலை களிலும் (வேதாந தங்களிலு மென் றபடி.) | குலதைவதம் | { (நம்) குலத்துக் கெல்லாம் ஆராத யமாயிருக்கிற | |
| பாதி | விளங்காநின்றதோ, | அரவிந்த | { செங்கண்மாலின் திருவடித் தாமரையை | |
| யஸ்மிந் | { யாதொரு திருவடி யிலே | விலோசநஸ்ய பாத அரவிந்தம் | { துதிசெய்யப்போகி றேன். | |
| அஸ்மந் மனோ ரதபத: ஸகல: | { நமது ஆசைப பெருக்க மெல்லாம் | ஸ்தோஷ யாமி | | |

* * * [யந-௮பி-௮௭] கீழ் ஐந்துசலோகங்களால், நம் முடைய ஸம்பரதாயத்துக்கு மஹோபகாரர்களான மஹான்கள் மூவரை வணங்கியானபின், இனிமேல எம்பெருமானுடைய ஸ்தோத்திரத்தில் இறங்குகிறார் என்னுடைய குலத்துக்கு அழியாச் செல்வமான பகவத்பாதாரவிந்தத்தைத் துதிக்கப்போகிறேன் என்று இந்தச்லோகத்தால் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார்

செந்தாமரைக்கண்ணனான எம்பெருமானுடைய யாதொரு திருவடித்தாமரையானது என்னுடைய முடியின்மீதும் மறைமுடியின்மீதும் விளங்காநின்றதோ, என்னுடைய ஆசை முழுவதும் யாதொரு திருவடியில் முடிவடைகின்றதோ, என்னுடைய குலத்துக்குச் செலவமாகவும் தெய்வமாகவும் யாதொருதிருவடி இராநின்றதோ, அப்படிப்பட்ட திருவடித்தாமரையை நான் துதிக்கப் போகிறேன்

திருவடிகள் வேதாந்தங்களில் விளங்குகையாவது—வேதாந்தங்களில் விஸ்தாரமாக வருணிக்கப்படுகையாம் இவருடைய முடிமீது விளங்குகிறதோ வென்னில்; “அடிச்சியோந்தலையிசையணியாய் ஆழியங்கண்ண உன் கோலப்பாதம்” [திருவாய் மொழி 10—3—6] என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்ததுபோல் பிரார்த்தித்த நம்மாலும் சிரோபூஷணமாக அணிந்துகொள்ளக்கூடிய திருவடி என்றபடி. எம்பெருமானை வணங்கும்போது அவன் திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து வணங்கவேண்டுமாதலால் அப்போது இவருடைய திருமுடியிலே அததிருவடிகள் விளங்கக் குறையில்லையிதே.

[யஸ்மிந் அஸ்மந்மனோரதபதஸ் ஸகலஸ் ஸமேதி] உலகத்தில் தந்தையென்றும், தாயென்றும், மக்களென்றும், மாதரென்றும், செலவமென்றும், சேலையென்றும் பலவற்றை விரும்பி அவற்றிலே உண்டாகிற விருப்பமெல்லாம் இவர்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் தவிர மற்றொன்றில் இல்லையென்றபடி. எம்பெருமான் திருவடிகள் கிடைத்துவிட்டால் ஸாவஸ்வமும் கிடைத்து விட்டதாக நினைத்து மகிழ்பவர் என்கை. குலதநம் என்கிற விசேஷணத்தினால் உபாயத்வமும், குலதைவதம் என்கிற விசேஷணத்தினால் உபேயத்வமும் சொல்லப்பட்டதாம் (சு)

தக்ஷை ந யஸ்ய ஶ்ஹிர்ஜாண-ஃவ ஸீக்ராணஃ

ஸக்ஷோ நஜாதௌ ஶ்வி ஸவ-ஃ விதாஶ்ஹாஹெஷு: |

கத-ஃ தஜீய ஶ்ஹிர்ஜஸூ-தி ஶுஷ்ருதாய

ஶ்ஹி-ஃ நஜோ஽ஸூ கவயெ நிரவகு-வாய||

தத்வேநயஸ்ய மஹிமார்க்ணவ சீகராணு:

சக்யோந மாதும்பி சர்வ பிதாமஹாத்யை ,

கர்த்தும் ததீயமஹிமஸ்துதி முத்யதாய

மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய

(எ)

| | | | |
|-------------|-----------------------|------------|--------------------|
| யஸ்ய | { எநத எம்பெருமா னுடைய | கர்த்தும் | செய்வதற்கு |
| மஹிம | { பெருமையாகிற கட | உதயதாய | { ஆரம்பம் செய்தவனா |
| அர்ணவ சீகர | { லில் ஒரு சிறிய | | { யும் |
| அணு : | { திவலைபளவு கூட | | |
| சர்வ பிதாமஹ | { சிவன் பிரமன் முத | நிரபத்ரபாய | { வெட்கம் கெட்டவ |
| ஆத்யை : அபி | { லானவர்களாலும் | | { னாயும் |
| தத்வேந | உள்ளபடி | | |
| மாதும் ந | { அளவிட்டறிய முடி | கவயே | { கவியென்று போ |
| சக்ய : | { யாததோ, | | { சம்பப்பவனாயு |
| | | | { மிருக்கிற |
| ததீய மஹிம | { அந்த எம்பெருமானு | மஹ்யம் | எனக்கே |
| ஸ்துதிம | { டைய பெருமை | | |
| | { யைப்பற்றின | நம: அஸ்து | { நமஸ்காரம் செய்து |
| | { ஸ்தோதரத்தை | | { கொள்ளவேண்டும் |

✱ [தஜ்வேநயஸ்ய] 'எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் துதிக்கப்போகிறே' நென்று கீழ்ச்சீலாகத்தில் கூறியவா, ஞானத் திற்சிறந்த மஹான்களுடைய மனமொழிகட்கும் எட்டாத விஷயத்தை அலபஜனாகிய நான் துதிககத் தொடங்குவது என்ன ஸாஹஸம்! என்று வெட்கப்பட்டு ஸ்தோத்ரம் செய்யப் புகுவதில் நின்றும் பின்வாங்கி, என்னகாரியஞ் செய்பத துணிர்த்தோமென்று தம்மைத் தாமே நிந்தித்துக் கொள்ளுகிறார் இதில் பிரமன் சிவன் என்று சொல்லப்படுகிற சில மஹான்களை எம்பெருமானுடைய மஹிமையைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கி, பெரிய கடலபோன்ற அந்த மஹிமையில் ஒரு சிறிய திவலைபளவுகூடப் பேசமுடியாமல் வெளகி நின்றார்கள் என்னும்போது சிறற்றிவாளாகிய நான் எவ்வளவு? ஸ்தோத்ரமென்பதை நான் நெஞ்சால் நினைக்கவும் யோக்யதையுடையேனல்லேன். இஃது எனக்குத் தெரிந்திருந்தும் கவி என்று போபெற நினைத்துச் சீலாகங்கள் சொல்லத் தொடங்கிவிட்டேனே! என்னைப்போன்ற வெட்கங்கெட்டவன உலகிலுண்டோ? இப்படிப்பட்ட மூடனான எனக்கேயன்றோ முதலில நமஸ்காரம் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்கிறார்

எம்பெருமானுடைய குணங்களில் ஸ்வல்ப பாகமும் ஸர்வஜ்ஞர்களான பரஹ்மருக்ராதிகளாலும் அளவிட முடியாதென்பது பூர்வார்த்தத்தின் கருத்து

அபபடிப்பட்ட அநாதகல்பாண துணர்ணவனுள் எம்பெருமானுடைய வைபவங்களை அல்பஜ்ஞனாகிய நான் துதிக்கவேண்டுமென்று நெஞ்சினால் நினைப்பதும், அந்த நினைவை வர்ப்பிட்டுச் சொல்லுவதும் வெட்கங்கெட்ட வியாபாரமன்றோ. கேவலம், கவியென்று போசமபபதற்காகவன்றோ நான் ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குவது; என் அநாதகல்பனோ ஆலத்திபெடுக்கவேண்டுமென்கிறார் போலும்

மஹ்யம் நம அஸ்து=என்னை எல்லாரும் நமஸ்கரிக்கட்டும் என்றது தம்மைத்தாமே நிந்தித்துக்கொள்ளுகிறபடி. உலகில் ஸாஹஸிகர்களைக் கைகூப்பி வணங்கவேண்டுமென்று சொல்வதுண்டு. (எ)

யதா ஸ்ராவயி யயாஜிதிவாவ்யஸக்தி:
 ஸுளஜெவஜெவ வமுக்தவி ஸதா ஸுவஹீ:
 வெதாஸ்துதாஜிவ ஜிவாஸ்து ஜஹாண-வாஹீ:
 கொ ஜஹிதொராணு காமாஹயெயாவி-ஸெஷ:
 ||

யத்வா ச்ரமாவதி யதாமதி வாப்யசக்த
 ஸ்தேளம்யேவமேவ கலு தேபி ஸதா ஸ்துவந்த.
 வேதாச் சதுர்முக முகாச்ச மஹார்ணவாந்த
 கோ மஜ்ஜதோரணு குலாசலயோர் விசேஷ: (அ)

| யதவா | அல்லது, | ஸதா அபி | எப்பொழுதும் |
|-----------|-----------------------------------|---------------------|-------------------------------------|
| அசக்த: | { சக்தியற்றவனுள் நான் | ஸ்துவந்த: | { ஸ்தோத்ரம் செய்து கொண்டிருக்கிற |
| (அஹம்) | | | |
| ச்ரம அவதி | { ச்ரமம் உண்டாகிற வரையிலாவது | தே | அந்த |
| யதாமதி வா | { புத்திக்கு எட்டிய வரையிலாவது | வேதா: | வேதங்களும் |
| அபி | | | |
| ஸ்தேளமி | { ஸ்தோத்ரம் பண்ணு கிறேன்; | சதுர்முக முகாச்ச | { பிரமன் முதலியவர் களும் |

| | | | |
|-------------------------------------------|-------------------------------------|------------|------------------------------------------------------------|
| எவம் ஏவ | { இப்படியே யல்லவோ (துதிப்பது) | மஜ்ஜதோ: | முமுகிப்போகிற |
| (என்னேவிட அவர்கள் துதிப்பார்களெனினும்) | சிறிது அதிகமாக | அணு | { சிறியதொரு வஸ்துவக்கும் (பெரிய)ருபரவ தத்திற்கும் |
| மஹாஅர்ணவ | { பெரிய அந்த: | கடலினுள்ளே | க:விசேஷ: |
| | | | என்ன வாசி? |

* * *—[யஜுர் ஸூத்ராவயி] ‘பரமபுருஷனைத் துதிக்க நாம் எவ்வளவு? முடியாத காரியத்தை நெஞ்சாலும் நினைப்பது கூடாது’ என்றெண்ணி ஸ்துதிப்பதில் நின்றும கைவாங்கப்பார்த்த ஆளவந்தார், ‘நம்மாலானமட்டும் துதிப்பது தகுதியே’ என்று ஒருவாறு நெஞ்சை ஸமாதாநப்படுத்திக்கொள்ளுகிறார் இதில் எம்பெருமானுடைய வைபவங்களை எல்லைகண்டு பேச என்னால் முடியாதென்கிற விஷயம் உண்மையே; அதற்கு நான் அசுத்தனாயினும், ஸ்துதிப்பதில் நின்றும அடியோடு நிவர்த்திப்பேனல்லேன். பகவத்குணங்களைப் பரிபூர்த்தியாகப் பேசவல்லவர்கள்தாம் ஸ்துதிப்பதற்கு இறங்கலாமென்று யாதொரு நியமமும் கண்டதில்லை எவனெவனுக்கு எவ்வளவு பேச சக்தியும் புத்தியும் உள்ளதோ அவ்வளவு பேசி நிற்பதற்கு யாதொரு தடையுமில்லையே. ஆகையாலே, எவ்வளவு துதிப்பதற்கு எனக்கு சக்தியுள்ளதோ, அறிவும் உள்ளதோ, அவ்வளவு துதிக்கப்படுகின்றேன்.

இப்படி துதிப்பது நான் மாத்திரமல்ல; † “வேதமுரைத் திமையோர் வணங்கும் செநதமிழ் பாடுவார் தாம் வணங்குந் தேவர்” என்கிறபடியே தேவர்களும் வைதிகர்களும் வேதங்களும் மற்றும் எத்தனையோ போகள் அவ்வெம்பெருமானைத் துதித்திருக்கிறார்கள், துதித்துக்கொண்டு மிருக்கிறார்கள்; அன்னவர் துதிப்பது ஒருநாளிருநாளல்ல; அலலும் பகலும் துதிப்பர்; அப்படி துதிப்பவர்களும் தங்களுக்குள்ள ஜ்ஞாநசக்திகளாவே துதித்தார் களையன்றி எம்பெருமானுடைய புகழ்களைப் பேசித் தலைக்கட்டினாகளென்றில்லை. ஆகவே, அவரவர்களுடைய ஜ்ஞாநசக்திகளுக்கிணங்க அவரவா பேசக்கடவர்கள்’ என்று ஏற்பட்ட பின்பு, நானும் என்னுடைய சக்திக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்றவாறு துதிப்

பதில் தடையிலையாதலால் ஏதோ ஆனமடும் துதிக்கப் பர்க்
கிறேன் என்கிறா

“ஸதா ஸ்துவந்த : தே வேதா : சதுர்முகமுகாச்ச ஏவமேவ”
என்று சொல்லிவிடலாமோ? உம்முடைய சக்தி எங்கே? அவர்
களுடைய சக்தி எங்கே? உம்முடைய ஜனானமெங்கே? அவர்க
ளுடைய ஜனானமெங்கே? பலவகைகளிலும் உம்மைவிட எவ
வளவோ மேம்பட்டவர்களான சதுர்முகாதிகளை நீர் உம்மோடு
ஒப்புச் சொல்லிக்கொள்வது தகுதியாகுமோ? என்று சிலா கேட்
கக் கூடுமாதலால் அக்கேள்விக்கும் தாமே ஸமாதான மருளிச் செய்
கிறார் [கோ மஜ்ஜிமேசாலசலயோர் விசேஷ :?] என்று
இதன் கருத்தாவது :—என்னுடைய ஜனான சக்திகள் அற்பமென்
பதும் அவர்களுடைய ஜனான சக்திகள் அதிக மென்பதும் உண்
மையே; ஆனாலென்ன? எம்பெருமானுடைய புகழை உள்ள
படி பேசமாட்டாமையில் அவர்கட்கும் எனக்கும் ஏதேனும் வாசி
யுண்டோ? என்னைவிட அவர்கள் அதிக ஜனானசக்தியுடையவர்களாக
இருப்பதுபற்றி பத்துநூறுபிரம் வாக்கியங்கள் அதிகமாகப் பேசி
யிருக்கிறார்களென்றே கொளவோம்; நான் சொன்ன சொற்கள்
ஸ்வலபமேயாயிடுக ஆனதாலென்ன? பேசப்படுகின்ற விஷயத்தை
அவர்களும் எல்லை காணவில்லை; இதில் ஸாம்யத்திற்குக் குறை
யில்லையே ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் காண்மின;—ஒரு துரும்பு; ஒரு
பெரிய மலை; இவை யிரண்டுக்கும் உருவத்தில் எவ்வளவோ வாசி
யுண்டுதான்; இருந்தாலும், இவ்விரண்டையும் கடலினுள்ளே
எறிந்தோமாகில், சிறிய துரும்பும் பெரிய மலையும் கடலினுள் ஒரு
புறத்தில் உருத்தெரியாமல் மூழ்கிக்கிடப்பது ஒக்குமன்றே.
அணுவுக்கும் மலைக்கும் வெளிநிலத்தில் நெடுவாசி கண்டோமாகி
லும், இவை கடலினுள் அழுந்தும் விஷயத்தில் இவற்றுக்கு
யாதொரு வாசியும் காண்கிறோமில்லை ஸாம்யமே காண்கிறோம்.
ஆனால், அணுவைக் காட்டிலும் மலையானது ஸமுத்தரத்தின் அதிக
பாகத்தை ஆக்கியிருக்கின்றதென்பது மாத்திரம் உள்ளது
அஃது இருக்கட்டுமே. இவை கடலினுள் இருக்கிற இடம் தெரி
யாமல் ஒரு மூலையில் மங்கிப்போகும் விஷயத்தில் வாசியுண்டோ
சொல்லுங்கள்; அதுபோலவே, அணுவைப்போன்ற எனது உக்தி
களும் மலையைப்போன்ற சதுர்முகாதிகளின் உக்திகளும் அளவில்

ஏற்றத்தாழ்வுடையன வாயிருந்தாலும் பகவத்குணஸாகரத்தில்
ஏதோவொரு மூலையில் மறைத்துபோம் விஷயத்தில் வாகியற்றிருப்
பனவேயாம் என்றாயிற்று

“அவரவர் தாந்தாமறிந்தவாறேததி” என்று பொய்கைப் பிரானும் “தங்களன்பாரத் தமது சொல்வலத்தால் தலைத்தலைசு கிறந்து பூசிபப” என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தபடி அவரவர்கள் தம்தம் ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு இணங்கியவளவே போற்றத் தக்கவர்களாதலாலும், அநவதிகாதிசய அஸங்கயேய கலயாண குணகணாணவணை எமபெருமானுடைய புகழ்களைப்பேசித் தலைக்கட்டுதல் ஆக்கும் முடியாத காரியமாகையாலும், நானும் ஏதோ எனக்குத் தெரிந்தவரையில் போற்றப் புகுதல் குற்றமல்ல என்று ஒருவாறு மனஸ்ஸை ஸமாதானம் பண்ணிக்கொண்டாராயிற்று.

ச்லோகம் தொடங்கும்போதே யத்வா என்றது—கீழ் ச்லோ
 கத்தில் சொன்ன விஷயத்தைத் தள்ளி, இதில் வேறு விஷயம்
 சொல்லுவதைக் காட்டும் ‘ஸ்துதித்தல தகுதியல்ல’ என்றன்றோ
 கீழிற்பொன்னது; இதில் ஆங்கனல்லாமல் ஸ்நேஹம் என்று
 துதிக்க இழிகுறாயாகையால் இதுதான் யத்வா என்றாரென்க.

ச்ரமாவதி=ச்ரமம் உண்டாகிற வரையில் என்றது-சக்தி
 யுள்ளவரையில் என்றபடி. 'நான் களைத்துப்போகிறவரையில்
 தண்ணீர் இறைக்கிறேன்' என்றால் சக்தியுள்ளவரையில் இறைக்
 கிறேன் என்று பொருள்படுதல் காண்க. ஸூழி: சுவயி: பவ்யிநக
 ளுணிதக்—ஸூலாவயி (அ)

சிறெஹஷு ஸக்திசிபெயந நதெநுக்ஷு
 ஸோதாவிதா ஸுதி க்ருதெந வரிஸுரெண ।

தது ஸ்ரீஷு ஸுயுலொ ஶி ஶிஷுஷு

ஐத்யுமஹிஜோய ஜுவிதொ சிஜவாஸநத ॥ சு॥

கிஞ்சைஷ சக்த்யதிசயேந நதேநுகம்ப்ய:
ஸ்தோதாபிது ஸ்துதி க்ருதேந பரிச்ரமேண
தத்ர ச்ரமஸ்து ஸுலபோ மம மந்தபுத்தே:
இத்யுத்யமோய முசிதோ மமசாஹநேத்ர.

(५)

| | | | |
|--------------|------------------------------|-------------|--------------------|
| ஏஷ: | இந்த | 1 ஹே அப்ஜ | } செங்கண்மாலே ! |
| ஸ்தோதா | { துதிப்பவனாகிய (அடியேன்) | நேதா | |
| சக்தி | { (எனது) | தத்ரா | { துதிக்கும் |
| அதிசயேந | { சக்தியின் | | { விஷயத்தில் |
| தே | { மிகுதியினால் | மந்தபுத்தே: | { மந்தபுத்தியை |
| ந அநுகம்ப்ய: | { உனக்கு | | { யுடையனை |
| | { இரங்கத் தருந்தவ | மம து | { எனக்கோ வென்றால் |
| | { னல்லேன்; | சரம: | { பரிசரமம் |
| அபி து | { பிணை எக்காரணத் | ஸுலப: | { எளிதில் உண்டாகக் |
| | { தினால் இரங்கத் | | { கூடியது ; |
| | { தருந்தவன் எனில்; | இதி | { என்கிற |
| ஸ்துதிக்கு | { துதிப்பதனுலுண | | { காரணத்தினால் |
| தேந பரிச | { டாகும் பரிசரமத் | மம ச | { எனக்கே |
| ரமேண | { தைப் பார்த்து | அயம் உத்யம: | { இந்த முயற்சி ஏற் |
| | { (இரங்கத் தருந்த | | { றிருக்கிறது. |
| | { வன்); | | |

- 4 - [கிடுகெடுவடி.] எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பூர்த்தியாகப் பேசமாட்டாமையில் பிரமன் முதலியோர்க்கும் தமக்கும் யாதொரு வாசியுமில்லையென்றா கிழ் சீலாகத்தில் வாசியில்லையென்பது மாத்திரமேயல்ல; அவாகளிற் காட்டில் தமக்கு ஒருவகையான ஏற்றமுமுண்டென்கிறார் இந்த சீலாகத்தில்.

உலகத்தில் ஒரு மஹானுக்கு ஒருவனிடத்தில் இரக்கம் பிறக்க வேணுமானால் அதற்கு இரண்டு வகையான காரணங்களுண்டு; அளவற்ற ஸாமர்த்தியம் இருந்தால் அதைப்பற்றியும் தயை பிறக்கும்; அதிகமாக சரமபட்டு தீர்னயிருந்தால் அந்த தைந்யத்தைப் பார்த்தும் தயை பிறக்கும்; ஆகவே, தயை உண்டாவதற்கு ஸாமர்த்தியம் ஒரு காரணம், தைந்யம் ஒரு காரணம். இவ்விரண்டு காரணங்களுள் முதற்காரணமாகிய ஸாமர்த்தியமென்பது எனக்கில்லை; அதாவது-உன்னுடைய திருப்புகழ்களைப் பூர்த்தியாகப் பேசுவல்ல சக்திவிசேஷம் எனக்கில்லை; இது பிரமன் முதலானவர்களுக்கும் இல்லை யென்பது வலித்தமாதலால் இவ்விஷயத்தில் ஸாம்யமே யுள்ளது; இனி இரண்டாவது காரணமாகிய தைந்யம் ஒன்றே தயைக்கு ஸாதநமாக வேண்டும்; அந்த தைந்யம் என்னிடத்தில்

அதிகமாகவுள்ளதா? ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கல அதிகமாகவுள்ளதா? என்று ஆராயுமளவில் என்னிடத்தே அதிகமுள்ளது எங்ஙனே யென்றால், எவன் அதிகமான பரிச்ரமத்தையடைகிறானோ அவனே தீரன் எனப்படுவான்; ப்ரஹ்மாதிகளும் நானும் உன்னுடைய பெருமைகளைப் பூர்த்தியாகச் சொல்லவல்லோமல்லோம் என்பது உண்மையாயினும் நெடுங்காலம்வரை நீண்ட சப்தராசிகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க அவர்களுக்கு சக்தியுண்டாகையால் அவர்கள் சளைக்காமல் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்கள்; அவர்களுக்கு ஸுலபமாகப் பரிச்ரமம் உண்டாகமாட்டாது; ஆகையால் அவர்களிடத்தில் தைர்யம் காண்பதில் சிறிது அருமை யுண்டு எனக்கோ அபபடியிலலை; என்னுடைய புத்தி ஸ்வலபமாதலால் அதிகமாகப் பேச எனக்கு சக்தியிலலை; சிறிது பேசினவாறே மிக்க சரமம் உண்டாய்விடும்; ஆகையாலே என் பக்கல தைர்யம் காண்பது எளிது; தைர்யம் கண்டவாறே நீ தயைபண்ணுகிறவனாகையால் நான் சீக்ரமாகவே உனது தயைக்கு விஷயமாய்விடுவேன்; ப்ரஹ்மாதிகள் என்னைவிட அதிகமான சக்தியையுடையவர்களாகையால் அவர்களுக்குப் பரிச்ரமம் விரைவில் உண்டாகமாட்டாது; உன் குணங்களைப் பூர்த்தியாகப் பேசவல்ல சிறந்த சக்தியும் அவர்களுக்கு இல்லை; தைர்யமும் அவர்களுக்கில்லை அவர்களுடைய சக்தியெல்லாம் மாண்ட பிறகு என்றைக்கோ அவர்களுக்குப் பரிச்ரமம் உண்டாகி தைர்யம் விளையப்போகிறது; அலப சக்தியை யுடைய நான் இன்னும் சற்று நாழிகைக்குள் பரிச்ரமமடைந்து தீரனுபவிடப் போகிறேன் உடனே உனது தயை என்மீது பெருகப் போகிறது. ஆகையாலே சீக்கிரமாய் உனது தயையைப் பெறுகையாகிற ஏற்ற மெனக்குள்ளது. ஆகவே ஸ்துதி செய்வதில் இறங்குவது எனக்கே உரியது; நீ விரைந்து தயை பண்ணுவதற்கு இது ஒரு வழியாகத் தேறுகிறபடியால்—என்றராயிற்று

மந்தபுத்தே? என்று தமக்கு விசேஷணமிட்டுக் கொண்டதன் கருத்து யாதெனில்; ப்ரஹ்மாதிகளைப்போல் நெடுநாள்வரையில் துதிக்கவல்ல அவ்வளவு புத்தி இல்லாமையால் எனக்கு சீக்கிரமாகவே சரமமுண்டாய் விடுமென்கை.

“மம ச” என்றவிடத்தில சகாரம் ஏவகாரம்போன்று அவ தாரணப் பொருள்படும்; எனக்கே என்றபடி ப்ரஹ்மாதிகள்

உன்னை ஸ்துதிப்பது வீண்; நான் ஸ்துதிப்பதுதான் தகுதி என்ற தாகிறது சகாரத்தின் இப்பற்கைப் பொருளாகிய ஸமுச்சயமும் இங்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளக் கூடியதே; அதாவது எனக்கும் என்றபடி பரஹ்மாதிகளுக்கு எப்படி உரியதோ அப்படி எனக்கும் உரியது என்றவாரும் பெரியவாச்சான்பின்னை அருளிச் செய்த வியாக்கியானத்தில்—“சசபதம் அவதாரணமாய் எனக்கே உசிதமென்னுதல்; ஸமுச்சயமாய், எனக்கும் ஸமுசிதமென்று கீழ்ச்லோகத்தோடே கூட்டுதல்” என்று இரண்டு வகைப்பொருளும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதை ஸேவித்தருளின ஸ்ரீ தேசிகன் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் அவதாரணப்பொருளை மாத்திரம் கொண்டு ஸமுச்சயரத்தம் கொள்வது மந்தம் என்றெழுதியுள்ளார்; அப்பொருளில் என்ன அஸ்வரஸ்யம் கண்டாரோ அறியோம் § “இருக்குவாய் முனிக்கணங்களைத்தயானுமேத்தினேன்” என்றறபோலே சொல்லுவதாகக் கொள்ளக் குறையில்லையே

அப்ஜநேத்ர! = என்னுடைய முயற்சி ஈடேறும்படி தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் என்றவாறு

முதலடியில் அஹம் என்று உத்தம புருஷனாகச் சொல்ல வேண்டுமிடத்து ஏஷ: என்று ப்ரதம புருஷனாகச் சொல்லியிருப்பது ஸம்ஸ்க்ருத மர்யாதை. சுநுகூண்டிதம் யொமூ:—சுநுகூண்டி (க)

நாவேக்ஷஸே யதி ததோ ஸுவநா ந்யூரிநி
நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத ப்ரவ்ருத்தி:
ஏவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ:
ஸ்வாமிந் நசித்ர மிதமாச்சிதவத்ஸலத்வம் ||

நாவேக்ஷஸே யதி ததோ புவநாந்யமுரி
நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத ப்ரவ்ருத்தி:
ஏவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ:
ஸ்வாமிந் நசித்ர மிதமாச்சிதவத்ஸலத்வம்.

(ஐ)

| | | | |
|-----------------------------|--------------------|------------|------------------|
| ப்ரபோ ! | பகவானே ! | ஸ்வாமிந் ! | ஸ்வாமியே ! |
| ந அவேக்ஷஸே } யதி } | நீ கடாக்ஷியாவிடில் | எவம் | இப்படி |
| ததஃ | அப்போது | ஸர்வ | { எல்லாவாயிர |
| அமுநி | { இவ்வுலகங்கள் | ஜந்தோஃ | { கட்கும் |
| புவநாநி } | | நிஸர்கக | { இயற்கையாகவே |
| பவீதம் ஏவ { உண்டாகவே | | ஸஹ்ருதி | { நன்மை விரும்பு |
| ந அலம் { மாட்டா; | | த்வயி | மவுனான |
| ப்ரவ்ருததி: { ஒரு காரியமும் | | ஆசரிதவத்ஸ | { உன்னிடத்தில் |
| குதஃ { செய்யமாட்டா | | லதவம் | { ஆசரிதவாத்ஸல்ய |
| ஏன்பது சொல்ல | | இதம் | { மாகிற இந்தக் |
| வும் வேணுமோ? | | சுசித்ரம் | { குணமானது |
| | | | ஆசசரியமல்ல. |

* * *—[நாவேக்ஷஸே] ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதில் தமக்கு அதிகாரமுண்டென்று ஸமர்த்தித்தபின ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குகிறார் இது முதலாக.

கீழ்ச்லோகத்தில் அப்ஜநேத்ர! என்று ஸம்போதித்தவுடனே எம்பெருமான் திருவுள்ளமிரங்கித் தனது தண்டாமரைக் கண்களால் நோக்கியருளி அதுக்ரஹித்தான்; என் அபபனே! இவ்வதுக்ரஹம் ஆச்சரியமல்ல; பிரளயகாலத்திலே இறகொடிந்த பறவைபோலே மங்கிக்கிடந்த ஆத்மவர்க்கங்களை உனது விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே உண்டாக்கி, உண்டான ஜகத்துக்கள் காரியம் செய்யும்படியாகவும் கடாக்ஷித்துப் போருகிற நீ, உன்னுடைய உண்டாக்கப்பட்ட எனக்கு இன்று முகம் கொடுத்தாய் என்பது ஓர் ஆச்சரியமல்ல என்கிறார்.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் எம்பெருமான் ஸ்ருஜ்ய வஸ்துக்களில் திருக்கண் சாத்துகிறனென்பதைச் சொல்லுகிற உபநிஷத்தில் “தத் ஐக்ஷத-பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி” என்று ஐக்ஷத என்றிருப்பதால் அதனையடியொற்றி இவரும் அவேக்ஷஸே என்கிறார். ந அவேக்ஷஸே யதி என்றது-நீ திருக்கண்ணுக்கம் செய்தருளாவிடில் என்றபடி. ஈக்ஷணமாவது அதுக்ரஹத்தோடு கூடிய ஸங்கல்பம் அதுக்ரஹ விசிஷ்டனாய் ஸங்கல்பம் செய்தருளாவிடில் கார்ய வர்க்கங்களில் ஒரு பதார்த்தமும் உண்டாயிருக்க மாட்டாது. உத்பத்திக்கே உன்னுடைய ஸங்கல்பம் காரணமென்

னும்போது, உத்ப்நங்கனான கார்ய வர்க்கங்களின் ப்ரவ்ருத்திக்கு உன் ஸங்கல்பம் காரணமென்பது சொல்லவும் வேணுமோ? ஆன பின்பு மங்கிக்கிடந்த எல்லாப் பொருள்களும் ஸத்தை பெறும்படியும் ப்ரவ்ருத்தி சக்தியையுடையனவாம்படியும் நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே ஸங்கல்பித்தருளுகிற நீ இன்று என்னை ஸ்தோத்ரத்தில ப்ரவாத்திப்பித்து விஷயீகரித்தவிது ஒரு ஆச்சரியமான விஷயமோ? ஆச்ரிதா ஆநாசரிதர் என்கிற வாசி பாராமல் எல்லார் விஷயத்திலுமே இயற்கையாக ஸுஹ்ருத்தாயிருக்கிற உனக்கு ஆச்ரிதனை என் விஷயத்தில் வாத்ஸல்யமுண்டானது அற்புதமன்று என்றபடி

வாத்ஸல்யமாவது ப்ரீதி விசேஷம் (க0)

ஸூலாவிகா நவயிகா திஸ்யெஸரித்யூதம்
நாராயண தூயி நஜ்ரஷ்யதி வெவிகுக்கி;
ஸ்ரஹா சிவஸூதரவ: வாஜ: ஸூராவிதி
வனதேவி யஸ்ய ஜஹிராண-வவிபுஷுஷெ||

ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயேசித்ருத்வம்
நாராயண த்வயி நம்ருஷ்யதி வைதிகுக்கி: ?
ப்ரஹ்மா சிவச் சதமக பரமஸ்ஸ்வராடிதி
ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்க்ணவ விப்ருஷஸ்தே (கக)

| | | | |
|----------|------------------|--------------|-----------------------|
| நாராயண ! | நாராயணனே! | மஹிம | { பெருமையாகிற கட |
| ப்ரஹ்மா | பிரமன் | அர்ணவ | { வில் திவ்யையாக |
| சிவ: | சிவன் | விப்ருஷ: | { ஆகின்றனரோ, |
| சதமக: | இந்திரன் | (தஸ்மிந்) | { அப்படிப்பட்ட |
| | | த்வயி | { உன்னிடத்தில் |
| பரம: | { (இவர்களை விட) | ஸ்வாபாவிக | { இயற்கையானதும் |
| ஸ்வராட் | { சிறந்தவனை | அநவதி | { உயர்வுற்றதுமான |
| | { முத்தாத்மா | காதிசய | { ஐசுவரியத்தை |
| இதி ஏதே | { என்கிற இவர்கள் | ஈசித்ருத்வம் | { |
| அபி | { எல்லோரும் | க: வைதிக: | { எந்த வைதிகள் |
| | | நம்ருஷ்யதி | { ஸஹிக்கமாட்டான்? |
| யஸ்ய தே | { யாதொரு | | { (ஸஹியாதவன் அவைதிகள் |
| | { உன்னுடைய | | { என்னை) |

* * *—[ஹாலாவிகெதூடி] ஜகத்காரணத்வம் ஸ்வாமித்வம் முதலியவை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு உள்ளதாகக் கீழ்ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்தார் ; பிரமன் சிவன் முதலான தேவதாந்தரங்களுக்குப் பரத்வமுண்டென்று பலர் பிரமித்திருக்கிறபடியால் அந்த ப்ரமத்தைப் போக்கி ‘ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸாவஸ்மாத் பரன்’ என்பதை ஸ்தாபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கு அடியிடுகிறார் இதில்

ஸ்ரீமந்நாராயணனே! நீயே பரமபுருஷன் என்பதை அவைதிக்கர்கள் பொறுமையாலே இசையாதொழிந்தாலும் வைதிகர்கள் இசையத் தடையில்லை ; இதற்கு இசையாத வைதிகன் ஒருவனுமில்லை ; பிரமன் சிவன் முதலானவர்களையும் வேதத்தில் ஒவ்வொரு மூலையில் பரத்வமுள்ளவர்களாகச் சொல்லியிருந்தாலும் அவர்களுள்ளாரும் உன்னுடைய பெருமைப் பெருவெள்ளத்தில் ஒரு சிறுதுளி யாவர்கள் அதாவது உன்னுடைய விபூதியில் ஒரு மூலையில் அமுங்கிக் கிடப்பவர்களென்கை ஆகையாலே அவர்களுக்குப் பெருமைசொன்னவிடமெல்லாம் உன்னுடைய விபூதியின் பெருமை சொல்லப்பட்டதாய் ஒப்புயாவற்ற பெருமை உபயவிபூதி நிர்வாஹகனான உனக்கே சொல்லப்பட்டதாகிறது.

ராசித்ருத்வமாவது—சசுவரனாயிருக்கத்தன்மை ; அதற்கு ஸ்வாபாவிக என்றும் அநவதிகாதிசய என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் ஒவ்வொரு விதமான சசுவரத்வமிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது ஸ்வாபாவிகமல்ல ; எல்லையிலாத மேன்மையை யுடையதுமல்ல ; எம்பெருமானொருவனுடைய ஐசுவரியமே அப்படிப்பட்டதாம் மற்றையோருடைய ஐசுவரியமெல்லாம் கருமங்களைக் காரணமாகவுடையதும்துக்கங்களோடு கூடினதும் அரித்யமுமாயிருக்கும் ஸ்வாபாவிகமாய், இதற்குமேலிலையென்னும்படி மிகச் சிறந்ததுமான ஐசுவரியம் ஸ்ரீமந்நாராயண னொருவனுக்கே அஸாதாரண மென்பது வேதங்களிலும் விசேஷித்து நாராயணதுவாகத்திலும் வரித்தமான விஷயம் என்று இதனால் சொல்லிற்றுகிறது

[பரமஸ் ஸ்வராட்.] “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷரஃ பரமஸ் ஸ்வராட்” என்ற வேதவாக்கியம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது

முத்தாத்மாவின் பெருமையைச் சொல்லுமிடத்தில் “ஸ ஸ்வராட் பவதி” என்று சொல்லப்பட்டது அதாவது—ஸ்வதந்த்ராக ஆய் விடுகிறான் என்றது என்றாலும் ‘முத்தாத்மாக்கள் காமவசயாக ளல்லர்’ என்பது மாத்நிரம் அதற்குப் பொருளேயன்றி ‘அவர்கள் எம்பெருமானாகும் பரதந்த்ரப்பட்டவர்களல்லர்’ என்கிறதல்ல. அவனுக்கு சரீரமாக இருக்கும் ஆத்மாக்கள் எப்பொழுதும் அவனுக்குப் பரதந்த்ராகளேயாவர் “நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்ய முபைதி” என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி முத்தாகளுக்கு எம்பெருமானோடு சிறந்த ஸாம்யம் கிடைக்கிறதென்றாலும், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய சில அம்சங்கள் அவர்களுக்கு இல்லையென்று நிரத்தாரணம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் அவர்களுடைய ஐசவரியம் அளவுக்கு உட்பட்டதேயாம்

“உன்னுடைய ஐச்வரியத்தை எல்லா வைதிகர்களும் கூறுகின்றனர்” என்னுமல் ‘எந்த வைதிகள் ஸஹிக்கமாட்டான்?’ என்று சொல்லியிருப்பதன் கருத்து—ஸ்ரீமந்தாராயணனுடைய ஜகத்காரணத்வம் ஸர்வஸ்வாமித்வம் முதலிய ஐச்வரியத்தைப் பொறுதவர்கள் வேதபாஹ்யர்கள் என்றதாம் (கக)

கஸ்ரீஸ்ய வரஜஸ்து ஸ்ரீஸ்ய கஸீ
கஸ்ரீஸ்ய நயந் வரஜஸ்து துஸீ கஸீ
கஸ்ரீஸ்ய தாயுதஸ்தெக கஸரஸ்காஸெ
விஸ்ரீ விஸித்ர விஸித்ர விஸித்ர விஸித்ர ॥

கஸ்ரீஸ்ய பரமஸ்த்வ ஸமாசரயஃ கஸீ
கஸ்ரீஸ்ய நயந் புருஷோத்தமஃ கஸீ
கஸ்யாயுதாயுதசதைக கஸாம்சகாம்சே
விச்வம் விசித்ர சித்சித்ப்ரவிபாக வ்ருத்தம் (கஉ)

| | | | | | | |
|------------|---|-------------------|---|-----------|---|------------------|
| சுரீயஃ | { | திருவுக்கும் திரு | { | புண்டரீக | { | செங்கணமால் |
| ஸ்ரீஃ கஸீ? | | வாகிய செல்வன் | | நயநஃ கஸீ? | | யார்? |
| | | யார? | | புருஷோத் | | புருஷோத்தமனெ |
| பரம ஸத்வ | { | சிறந்த ஸத்வ | { | தமஃ கஸீ? | { | னப்படுவான் யார்? |
| ஸமாசரயஃ | | குணத்திற்கு | | | | |
| கஸீ? | | இருப்பிடம் யார்? | | கஸ்ய | | எவனுடைய |

| | | | | |
|-----------|---|---------------|---|----------------|
| அயுத அயுத | { | அனேகமாயிரம் | { | விசித்திரமான |
| சத ஏக | | கோடி பாகங்க | | சேதகா சேதநப் |
| கலா அம் | | னின் ஓர் | | பிரிவுகளை |
| சக அம்சே | | பகுதியில் | | யுடையதாக |
| விச்வம் | { | இப் பிரபஞ்சம் | { | இருக்கின்றது ? |
| | | முழுவதும் | | |

* * *—[கம் ஸ்ரீஸ்யம்.] ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வ முள்ளது, மற்றையோர்க்கு அது இல்லை—என்பதைத் த்ருடப்படுத்திக் குறித்து இது “திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன்” என்று போற்றப்படுமவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனோ? தேவதாந்தரமோ? சொல்லுங்கள்; “வேதாந்தாஸ் தத்வசிந்தாம் முரபிதூரவலி யத்பாதிசிஹ்நைஸ் தரந்தி” (ஸ்ரீகுணரத்நகோசம்) என்று பட்டர் அருளிச் செய்கிறபடி ச்ரிய பதித்வம் பரத்வஸாதகங்களில் முதன்மையாதலால் அது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கேயிதே உள்ளது.

ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் கலசாமல் கேவலம் ஸத்வகுணமே வடிவெடுத்திருப்பவன் வேறு யார்? பிரமனிடத்தில் ரஜோகுணம் அதிகமென்றும், ருத்ரனிடத்தில் தமோகுணம் அதிகமென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் ஸத்வகுணமே பரிபூர்ணமென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையாலே பரமஸாத்விதான இவனையன்றோ பரதத்வமாக வேண்டுமென்கை.

உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணன் வேறு யார்? சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் “தஸ்ய யதா கப்பாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணீ” என்று புண்டரீகாக்ஷத்வம் பரத்வலிங்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அது ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றையோர்க்கு இல்லாமையால் இதுகொண்டும் இவனுடைய பரத்வம் வெளியாகிறதென்கை ஸ்ரீமந்நாராயணனே புருஷோத்தமனாகவும் வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் புருஷோத்தமத்வமாகிற பரத்வலிங்கமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே உள்ளது.

[கஸ்யாயுதாயுத இத்யாதி] ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் முதற்கொண்டு புல்பூண்டு வரையிலுள்ள ஸகல கார்ய வாக்கமும் யாருடைய ஸ்வரூபாகதேசத்திலே அடங்கிக் கிடக்கின்றது? “யஸ்யாயுதாயுதாம் சாம்சே விச்வசக்திரியம் ஸ்திதா” “மேரோரிவாணுர் யஸ்யைதத்

ப்ரஹ்மாண்ட மகிலம்முநே¹³ இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஸர்வ விபாபகனென்றும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளெல்லாம் அவனுடைய ஸ்வரூப ஏகதேசத்திலே இருக்கிறார்கள் என்றும் விளங்காநிற்கும். ஸ்ரீபகவத் கீதையில் விச்வரூபாதயாதத்தில் அர்ஜுனன் வியந்து சொல்வதும் காண்க. அயுதம்—பதினாயிரம் கலா என்பதும் அம்சம் என்பதும் அத்தயல்பமான ஏகதேசத்தைச் சொல்லும்

விசித்ர சித்சித் ப்ரவிபாக வ்ருத்தம் = சித் = சேதநவஸ்துக்கள்; அசித் = அசேதநவஸ்துக்கள்; இவை தேவமறுஷ்பாதிருப பேதத்தாலும் போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநாதி பேதத்தாலும் விசித்திரங்களா யிருபபதால் விசித்ரசித்சித்ப்ரவிபாக எனப்பட்டது ப்ரவிபாகமாவது வகுப்பு; சேதநாசேதநவகுப்புகள் என்ற தாய்த்து வ்ருத்தம் என்றது—நிலைத்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் எவனுடைய ஸ்வரூபைக தேசத்திலே விசித்திரமான சேதநாசேதநப்பாகுபாடுகளை யுடைய தாய்க்கொண்டு பொருந்தியிருக்கின்றது? என்றவாறு பின்னடிக ளிரண்டாலும், ‘ஸர்வவ்யாபகன் யார்?’ என்று கேட்டபடி.

இந்த ச்லோகமும் மேல் இரண்டு ச்லோகங்களும் “கஃ? கஃ? கஸ்ய? கஸ்ய?” என்று கேள்வி கேட்கிற ச்லோகங்களாயிராநின்றன. யாரைப்பார்த்துக் கேள்வி கேட்கிறாரென்னில்; பதினான்காம் ச்லோகத்தில் த்வதந்யஃ கஃ [உன்னைத் தவிர வேறு யார்?] என்று எம்பெருமானே நோக்கிக் கேட்பதாக ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் இந்த மூன்று ச்லோகங்களிலுமுள்ள கேள்விகளெல்லாம் எம்பெருமானையே நோக்கிக் கேட்கப்படுகின்றன வென்றுணர்க. இப்படி கேள்வி கேட்பதன கருத்து யாதெனில்;—ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய நீதான் திருவுக்கும் திரு; நீதான் பரமஸாத்விகன்; நீதான் புண்டரீகாக்ஷன்; நீதான் புருஷோத்தமன்; நீதான் ஸர்வவ்யாபகன்; ஆகையாலே நீதான் பரம்பொருள் என்று விஞ்ஞாபித்தபடி (கஉ)

வெடிவஹாஸ முருவாதக லெடிதுவீவாடி
சூவய்ஜொவந லஹிஷ மஹ பூடிவெநஃ ।
கொ நஃ பூஜா வஸுவதீ வரிவாதி கஸு
வாடிவெந வஸிவ ஸுஸிரொயுதெந ॥

வேதாபஹார குருபாதக தைத்யபீடாதி
ஆபத்விமோசந மஹிஷ்ட பல ப்ரதானை:
கோந்ய: ப்ரஜா பசுபதீ பரிபாதி கஸ்ய
பாதோதகேந ஸசிவஸ் ஸ்வசிரோத்ருதேந.

(கங்)

| | | |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| வேத அபஹார, குருபாதக, தைத்ய பீடா ஆதி ஆபத் விமோசந மஹிஷ்ட பலப்ர தானை: | வேதங்களைக் கொள்ளை கொண்ட தென்ன, தகப்ப னிடத்தில் செய்த ப்ரஹ்ம ஹகதிபாப மென்ன, அஸு- ரர்களினாலுண டாகிய உபதரவ மென்ன இவை முதலாகிய ஆபத்துக்களை விடுவிப்பத னாலும் உயர்ந்த பலன்களை அளிப்பதனாலும் | அந்ய: க: { (உன்னைத் தவிர) வேறு யார் ப்ரஜா பசுபதீ { ப்ரஜாபதியான பிர பரிபாதி { மனையும் பசுபதி யான சிவனையும் ரக்ஷிப்பார்? ஸ: சிவ: அந்த சிவனானவன் ஸ்வ சிரோ { தன் தலையில் தருதேந { தரிக்கப்பட்ட கஸ்ய பாத { யாருடைய ஸ்ரீ பாத உதகேந { தீர்த்தத்தாலே சிவ: பரிசுத்தனானான்? |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

***—[வெடாபஹாரோத்ராதி.] இதிஹாஸ புராணவ்ருத்
தாந்தங்களாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வமுள்ள தென்று
முதலிக்கூறியதில் வேதாபஹாரமாகிற ஆபத்விமோசநமென்ன,
குருபாதகமாகிற ஆபத்விமோசநமென்ன, அஸுரபீடையாகிற
ஆபத்விமோசநமென்ன இவற்றாலும் சிறந்த பலன்களைக் கொடுப்ப
தனாலும் ப்ரஜாபதியான பிரமனையும் பசுபதியான சிவனையும் காத்
தருளினவன் உன்னைக் காட்டிலும் வேறுயார்? எவனுடைய ஸ்ரீபாத
தீர்த்தத்தைக் கிரமேல் தாங்கி சிவன் பரிசுத்தனானான்? என்று
கேட்குகூர்

வேதாபஹாரமாவது—வேதங்களைப் பறிகொடுத்துப் பிரமன்
தவித்து நின்றது இவ்வாபத்தைப் போக்கினது ஹயக்ரீவாவதா
ரத்தில் எங்ஙனே யென்னில்; எம்பெருமான ஆதிகாலத்தில் நான்
முகனைப் படைத்து, பரளயகாலத்தில் மறைந்துகிடந்த வேதங்க
ளைப் பிரகாசப்படுத்தி அவனுக்கு உபதேசித்து அழகூர்வாழ்க்க,
அப்பிரமன் அந்த வேதங்களைக் கண்ணுக்கொண்டு விசுவஸ்ருஷ்டி

யைச் செய்ய ஆரம்பித்தபொழுது பகவானிடத்தினின்று ரஜஸ் தமோகுணங்களின வடிவமாகத் தோன்றிய மதுகைடபர்களென் னும் இரண்டு அஸுரர்கள் அந்த வேதபுருஷாகளை அபஹரித்துக் கொண்டு கடலினுட்புகுந்து பாதாளலோகத்திற்குப் போய்விட் டார்கள் ; வேதங்களைப் பறிகொடுத்த நான்முகன் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாது திகைத்து நெடுங்காலம் “கண்ணிழந் தேன் தனமிழந்தேன்” என்று கதறியழுது பிறகு சிறிது தெளிந்து எம்பெருமானைத் துதிக்க, ஹயகரீவரூபியாக எழுந்தருளிப் பாதா ளத்திற் சென்று மதுகைடபர்களை ஸம்ஹரித்து வேதங்களை மீட் டிக் கொணர்ந்து பிரமனுக்கு அளித்தனன்.

முன் ஒருகல்பத்தின் அந்தத்தில் பிரமன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலா விக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் சோமுகனென்னும் கொடிய அசுரன் கவாந்துகொண்டு பிரளய வெள்ளத்தினுள் மறைந்து செல்ல, எம்பெருமான் அதனை யுணர்ந்து ஒரு பெரு மீனாகத் திருவவதரித்து அப்பெருங்கடலினுட்புகுந்து அவ்வசுர னைத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டு அவன் கவாந்து சென்ற வேதங் களை மீட்டுக் கொணர்ந்து பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளினன் என்ற வரலாறுமுண்டு. இவ்வசுரன் பெயர் ஹயகரீவனென்றலுமுண்டு. மத்ஸ்யாவதாரம், ஹம்ஸாவதாரம், ஹயகரீவாவதாரம் ஆக மூன்று அவதாரங்களால் எம்பெருமான் வேதாபஹாரமாகிற ஆபத்தில் நின்றும் பிரமனை விடுவித்தான் இக்கதைகள் புராணபேதத்தா லும் கல்பபேதத்தாலும் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுண்டு.

குருபாதகமாவது மஹாபாதகம் ; தகப்பன் தலையைக் கிள்ளி யெறிந்த பாபத்திற்காட்டிலும் மேற்பட்ட பாபம் வேறு இல்லா மையால் சிவனுக்கு நேர்ந்த அந்த ப்ராஹ்மஹத்திபாபத்தை குரு பாதக மென்கிறார். குருவிஷயமான பாபம் என்றாவது, மஹத் தான பாபம் என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். ப்ராஹ்ம னோத்தமனாய்த் தனக்குக் குருவுமாகிய பிதாவை வதம் செய்த மஹாபாபத்தைப் போக்கின வரலாறு எங்ஙனே யென்னில் ;— ஒரு காலத்திலே பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குவதற்கு இடமா

யிருக்கின்றதென்று நினைத்து, அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட்ட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது' என்று கவலைப் பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவர் தெலையப் பிச்சை யெடுக்க வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்குத்தான் இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவ பிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக் கொண்டே வருந்திக் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக், பின்பு ஒருநாள் பதரிகாசரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்திபை யடைந்து வணங்கி இரந்தபோது அப் பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிசைக்கியிட, உடனே அது நிறைந்து கையை விட்டகன்றது என்பதாம்.

தைத்ய பீடையாவது—அஸுரர்களால் உண்டான உபத்ரவம்; முன் ஒரு காலத்தில் அந்தகாஸுரனுக்கும் சிவபிரானுக்கும் வலிதான போர் நடந்தது; அப்போது சிவபிரானால் பிரயோகிக்கப் பட்ட சஸ்த்ரத்தினால் அந்தகனுடைய சரீரத்தினின்றும் ரக்த வெள்ளம் குழம்பி யெழுந்து தரையில் பெருக, கீழே விழுந்த ஒவ்வொரு ரக்த பிந்துவில் நின்றும் ஒவ்வொரு அந்தகனாகப் பல அந்தகாஸுரர்கள் கிளம்பி ருத்ரனை எதிர்க்கிவ அவன் அவர்களை வெல்ல முடியாமல் வியாகுலப்பட்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம் புக, அப்பெருமான் சுஷ்கரேவதியை ஸ்ருஷ்டிக்க, அது ஒரு நொடிப் பொழுதில் அந்தகர்களுடைய சரீர ரக்தங்களைக் குடித்து அவர்களை ஒழித்திட்டது என்ற மாத்ஸ்யபுராண கதையும்; ருத்ரனால் வரம்பெற்ற வருகாஸுரன் தனது ஸாமர்த்தியத்தை அந்த ருத்ரனிடத்திலேயே பரீக்ஷித்துப் பார்க்க வேணுமென்று தொடங்கினபோது அந்த வருகாஸுரனுடைய கொடுமையைத் தவிர்த்து ஸ்ரீமந்நாராயணன் ருத்ரனுக்குப் பயிவிருத்தியைச் செய்தருளினன் என்ற கதையும், மற்றும் ஹிரண்ய ராவணதிகளைக் கொன்ற கதைகளும் அறியத் தக்கன. பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நேர்ந்த ஆபத்துக்கள் பலவாகையாலும், அவற்றை யெல்லாம் போக்கினது எம்பெருமானையாகையாலும் "தைத்ய பீடாதி" என்று ஆதிசுப்தப் ப்ரயோகம் பண்ணிற்று. இவைமுதலிய பலபல ஆபத்துக்க ளென்றபடி.

ஒருவனை ஒருவன் ரக்ஷிப்பதாவது—அரிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகை அரிஷ்டங்களைப் போக்கின்படியை அருளிச்செய்தபின் இஷ்டங்களை அளித்தபடியையும் அருளிச்செய்கிறார் மஹிஷ்டபலப்ரதானை: என்று ஸாமான்ய ஜீவாகளான ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஈச்வரர்களென்று பலரும் கொண்டாடும்படியான பதவிகளை அவர்களுக்குக் கொடுத்தமை சொல்லுகிறது. “யுககோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ:—புநஸ் த்ரை லோக்யதூத்ருத்வம் ப்ராப்தவாரிதி சுச்சும” [நான்முகனுவன் கணக்கற்ற கோடி யுககாலம் விஷ்ணுவை ஆராதித்து த்ரிலோக ஆதிபத்யத்தைப் பெற்றான்] என்றும், “ப்ரஹ்மாத்யஸ் ஸுராஸ் ஸர்வே விஷ்ணுமாராத்ய தே புரா—ஸ்வம் ஸ்வம் பதமநுப்ராப்தா: கேசவஸ்ய ப்ரஸாதத:” [பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லாரும் பண்டு விஷ்ணுவை ஆராதித்துத் தம் தம் பதவிகளைப் பெற்றனர்] என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்.

[கஸ்ய பாதோதகேந***] உலகளந்த காலத்து ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுதிருவடிகளை நீட்ட, அத்திருவடியைப் பிரமன் விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைச் சிவபிரான் திருமுடியிலேற்றனன் என்று புராணங்கள் கூறும் “சதுமுகன்கையில் சதுப்புயன்தாளில் சங்கரன் சடையினில் தங்கிக், கதிர்முக மணிகொண்டிழிபுனற் கங்கை” என்றார் பெரியாழ்வாரும். “ததம்பு பரயா பக்த்யா ததார சிரஸா ஹர:—பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே” என்று ஈச்வர ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லிற்று ஸ்ரீபாகவதத்திலும் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீசுகர் பின் வருமாறு விளக்கியிருக்கிறார்:—“யச்சௌசரிஸ்ஸூத ஸரித்ப்ரவ ரோதகேந தீர்த்தேந மூர்த்ரி வித்ருதேந சிவச் சிவோ பூத்” [பகவானுடைய திருவடியில் நின்றும் பெருகின கங்கா தீர்த்தத்தை முடிமேல் தாங்கி சிவபிரான் பரிசுத்தியையடைந்தனன்] என்று.

இவை போன்ற பல புராண கதைகள், ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வத்தை நன்கு விளக்குகின்றன. ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று மூன்று பகுதியாக வகுக்கப்பட்டுள்ள புராணங்களுள் ஸாத்விக புராணங்களில் எம்பெருமானுக்கே பரத்வம் பொலியும், ராஜஸதாமஸ புராணங்களில் நான்முகனுக்கும் சிவனுக்கும் பரத்வம் கூறப்படும் ஸாத்விக புராணங்களைத் துணை கொண்ட வேதங்களை அடியொற்றி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வம் ஸ்தா

பிக்கப்படுகிறபடியால் இதற்கு விருத்தமான அர்த்தங்களைப் பகர்
கின்ற ராஜஸ்தாமஸ புரணங்கள் விரோதா திகரண ந்யாயத்தாலே
ஒதுக்கப்படுகின்றன வென்றுணராக

பிள்ளைப்பெருமானையங்கா பாடிய “மங்கைபாகன் சடை
யில் வைத்த கங்கை பாடபதத்து நீர்? வனசமேவு முனிவனுக்கு
மைத்தனனதில்லையோ? செங்கையா வீரந்தவன் கபாலமாரகற்றி
னார்? செய்ய தாளின் மலரான் சிரத்திலானதில்லையோ? வெங்கண்
வேழ மூலமென்ன வந்ததுங்கா தேவனோ? வீறுவானனமரி
லன்று விறலழிந்த தில்லையோ? அங்கண் ஞால முண்டிப்பாது
வெள்ளி வெற்பகன்றதோ? ஆதலா லரங்கனன்றி வேறு தெய்வ
மில்லையே” என்ற பாசரம் இங்கே நினைக்கத்தக்கது (கங)

கவஸ்யோஹ ஹரவிரிஞ்சி ஸ்வஃ ப்ரபஞ்சஃ
கொ ரக்ஷதீரீஜநிஷ்ட வ கஸ்ய நாமேஃ |
கூரங்கா நிரீய- வ-நர-ஹி-கி-கூ-ஹி-
கங்கேந வெவஷ பரவாநிதி ஸக்யஸங்கஃ ||

கஸ்யோதரே ஹரவிரிஞ்சி முக: ப்ரபஞ்ச:
கோ ரக்ஷதீமஜநிஷ்டச கஸ்ய நாமே:
க்ரான்த்வா நிகீர்ய புநருத்கிரதி த்வதந்ய:
க: கேந வைஷ பரவாநிதி சக்யசங்க: (கச)

ஹர விரிஞ்ச } சிவன் பிரமன்
முக: } முதலான
ப்ரபஞ்ச: } உலகம்
கஸ்ய உதரே { யாருடைய
வயிற்றில்
(இருக்கிறது)?
இமம் க: { இந்தப் பிரபஞ்
ரக்ஷகி { சததை யார்
காப்பாற்றுகிறார்?
கஸ்ய நாமே: { எவனுடைய உந்தி
யில் நின்றும்
(ப்ரபஞ்ச:) } இவ்வுலகம் உண்
அஜநிஷ்ட } டாயிற்று!
த்வத அந்ய: } உம்மைவிட வேறு
க: } யார்

(இமம்) இவ்வுலகத்தை
க்ரான்த்வா (ஒருகால்) அளந்தும்
நிகோய { (ஒருகால்) விழுங்கி
யும்
புந: உதகிரதி { மற்றொருகால்
வெளிநாடு காண
உமிழ்கிறான்?
ஏஷ: இவ்வுலகம்
கேந வா வேறு எவனால்
பரவாந் இதி { தலைவனையுடைய
தென்று
சக்ய சங்க: { சனகிப்பதற்கும்
கூடியது?

௨. ௩. ௨.—[கவஸுரோஹ.] சிவனுடையவும் பிரமனுடையவும் விருத்தாந்தங்களை ஆராயுமளவில் அவர்கள் கர்மவசயர்களென்பதும் பரதத்வமாயிருக்கக் கூடாதவாகென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றதென்று கீழ்ச்சீலாகத்தில் காடடினா அந்தப் பராபதி பசுபதிகளும் மற்றுமுள்ள பிரபஞ்சங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனாலேயே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டும் ரக்ஷிக்கப்படும் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டும் வரக்காண்கையாலும், இவ்விஷயம் ராஜஸ தாமஸ புராணங்களிலுண்டிவ் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், எம்பெருமானுடைய அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்கள் எவ்வளவோ இருப்பதாலும் அவர்கள் பரத்வமற்றவாகென்பதும் இவனை பரதிதவதை யென்பதும் நன்கு விளங்கு மென்கிறாநீதில்

ப்ரஹ்மா நுத்ரன் முதலான ஸகல பதார்த்தங்களும் ப்ரளய காலத்திலே ஆருடைய வயிற்றில் சேர்ந்து நிலை பெறுகின்றன? என்கிறார் முதல் பாத்தில “அன்றெல்லாரும்நியாரோ எம்பெருமானுண்டிமிழ்ந்த எசசில தேவர்” என்றா திருமங்கையாழ்வாரும்.

உதரே என்பதற்கு, ‘திருவயிற்றினுள்ளே’ என்று பொருளாயினும் இது ஒளபசாரிகபரயோகம். பிரளயகாலத்தில் ஸகலப் ப்ரபஞ்சமும் பகவானிடத்தில் லயிக்கின்றதென்றுதான் சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் திருமழிசைப்பிரானும் “நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும், நின்னுளே யடங்குகின்ற” என்றார். ஆகையாலே இங்கு ‘திருவயிற்றினுள்ளே’ என்று சொன்னது—தன்னுள்ளே என்றபடியாம். “நாராயணே ப்ரலீயந்தே” என்றும், “லீயேதே ப்ரமாத்மநி” என்றும் சருதி ஸம்ருதிகளில் சொல்லப்படுவதுங் காண்க.

இமம் கோ ரக்ஷதி? = ப்ரஹ்மநுத்ரர்களோடு மற்றுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஒரு ஆபத்து விளைந்தால் எம்பெருமானைத்தானே சரணம் புகவேணும்; எம்பெருமான்தானே அவர்களுக்கு அநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களை யளிக்கவேணும். ஆகையாலே “காக்கு மியலவினன் கண்ணபெருமான்” என்கிறது.

ஹரலரிஞ்சமுக ப்ரபஞ்ச கஸ்ய நாபே: அஜநிஷ்ட? = “உய்ய உலகு படைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை” என்றபடி திருநாபிக்கமலத்தில் நாராயணன் நான்முகனைப்படைக்க, நான்முகனும் சங்கரனைப்படைக்க இப்படியே மேன்மேலும் லோக

ஸ்ருஷ்டி நிகழ்ந்ததாகையால் ஸகல ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் நாபிக்கம
லமே முதற்கிழங்காம். “சுஜஸ்ய நாலாவயெய் சுவி-தம் யவ்வி
நிஷம் விஸ்ரம் ஸுவநஸ்யிஸிதஸ்ய | விஸ்ரகூடாஹுஜநிஷ ஷெவ:.”
என்று வேதத்திலும் சொல்லப்பட்டது

[க்ரான்த்வா இத்யாதி.] “பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து
பாரையாண்ட பேராளன்” (திருநெடுந்தாண்டகம்) என்ற அரு
ளிச்செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறா உலகமளக்
கிற வியாஜத்தாலே எல்லாப் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்தவன்
நீ தவிர வேறு யார்? அவாந்தரப்ரளயங்களிலே திருவயிற்றிலே
வைத்துப் பின்பு வெளிநாடு காணப் புறப்பட விட்டவன் நீ தவிர
வேறு யார்?

க்ரான்த்வா என்பதனாலே உலகளந்தபடியைச் சொல்லுவதுந்
தவிர, எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் உறைந்திருந்து
காரியங்களைச் செய்வதற்காக அந்தந்த வஸ்துக்களை ஆக்ரமித்
திருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுவதாகவும் ஒரு யோஜனை தேசிகன்
அருளிச் செய்வா ஸர்வ அந்தாயாமியாயுளவன் நீ தவிர வேறு
யார்? என்றதாம்.

ஏஷ: (லோக) கேநவா பரவாநிதி சக்யசங்க: ? = பர: என்றால்
தலைவன் என்றபடி பரவாந் என்றால் தலைவனை யுடையது என்ற
படி எல்லாப் பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாகவும் நியாமகனாகவும்
சேஷியாகவும் ஸ்ரீமந்நாராயணனான நீயே இருக்கிறபடியால் நீதான்
பரன்; உன்னையே தலைவனாக யுடையது இவவுலகம் நீ தவிர வேறு
தலைவன் இருப்பதாக சங்கிதப்பதற்கும் இடமில்லை நிச்சயமில்லாத
விஷயத்தில் தானே ஸந்தேஹம் பிறக்கக்கூடியது; கீழ்ச்சொன்ன
பலவகைகளாலும் உனக்கே பரத்வம் பொலிகின்றபடியால்
வேறொரு தெய்வத்தினிடத்தில பரத்வசங்கை உண்டாவதற்கும்
இடமில்லை பென்று நிகமநம் செயதாராயிற்று ... (கச)

கூா ஸீவ ரூப வரினெத்: வரூபுகூஷ
ஸகேந ஸாக்ஷிகதயா பூவனெஸு ஸாநெஸு: |
பூவூ தனெஷவ வரூபாய- விஶா ஶநெதஸு
நெவாஸூர பூகூதய: பூவவந்தி வெபாஷு ||

தவாம் சீல ரூப சரிதை: பரமப்ரக்ருஷ்ட
ஸத்வேந ஸாத்த்விகதயா ப்ரபலைச்ச சாஸ்த்ரை:
ப்ரக்யாத தைவபரமார்த்த விதாம் மதைச்ச
நைவாஸூர ப்ரக்ருதய: ப்ரபவந்தி போத்தும். (கரு)

| | | | |
|-------------|-------------------------------------------------------------------------------|-----------|--------------------------------------------------------------|
| தவாம் | { (இப்படிப்பட்ட) உன்னை | ப்ரக்யாத | { ப்ரஹித்தர்களாய் தெய்வத்தின் உண்மையை |
| சீல ரூப | { குணங்களாலும் | தைவ | { யுணர்ந்தவர்க ளான மஹான் |
| சரிதை: | { ரூபத்தாலும், சரிதைகளாலும், | பரமார்த்த | { களினுடைய மதங்களினாலும் |
| பரம | { மிகச்சிறந்த ஸத்வ குணத்தினாலும், | விதாம் | { ஆஸூரப்ரக் ருதய: { அஸூரத் தன்மை பொருந்திய நீசர்கள் |
| ப்ரக்ருஷ்ட | { ஸாத்த்விகங்களென் கிற காரணத்தா லே சிறப்புற்ற சாஸ்திரங்களி னாலும் | மதைச்ச | { போததும் அறிவதற்கு ந ப்ரபவந்தி வல்லரல்லர். |
| ஸாத்விகதயா | | | |
| ப்ரபலை: | | | |
| சாஸ்த்ரைச்ச | | | |

* * *—[தூம் ஸீமூரூபவ.] இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வமென்கிற விஷயம் சாஸ்த்ரஹித்தமாகில், சாஸ்த்ரம் பயின்றவர்களனைவரும் இவ்விஷயத்தை ஏன் இசையக்கூடாது? சிலர் ஈசுவரனே இல்லை யென்கிறார்கள்; சிலர் சிவனே தத்துவ மென்கிறார்கள்; சிலர் த்ரிமூர்த்திகளும் ஸமர் என்கிறார்கள்; மற் றும் பலபலவகையாகப் பலபல மதஸ்தர்கள் வாதிக்கின்றார்களே; இப்பரமார்த்தம் எல்லார் நெஞ்சிலும் ஏன் படவில்லை; யாரோ சிலர் மாத்திரமேயன்றோ நாராயண பாரமயம் இசைக்கின்றனர்; இங்ஙனே சிலரறிந்து சிலரறியாமைக்கு என்ன காரணம்? என்கிற கேள்வி உண்டாகக்கூடியதாகையால் அதற்கு ஸமாதானம்போல் இந்த ச்லோகமருளிச்செய்கிறார். ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளாயிருப் பார்க்கு எம்பெருமானுடைய பரத்வமறிந்துகொள்ள வழியில்லை யென்கிறார். எல்லாரும் சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றிலே எம்பெருமா னுடைய பரத்வத்தைக் கண்டறிந்து அதுபவிக்கலாமாயிருக்க அரி யாயமாகச் சில ஆஸூரப்ரக்ருதிகள் இழக்கிறார்களே யென்று மூடிகளைப் பற்றிப் பரிதாப்பப்படுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம். விலகூணமான பகவத் விஷயம் நல்ல காலமாக துஷ்டர்களின்

கண்ணில்படாமல் விளங்குகிறதேயென்று மகிழ்ந்துகொள்ளுகிற ரென்னவுமாம் அப்படிப்பட்ட ஆஸுரப்ரக்ருதிகளிலே நாமும் ஒருவராக இருந்துவிடாமல் அவாகள்நடுவே நாம் பகவத் பரத்வத்தை நன்கு அதுபவிக்கப் பெற்றோமே! என்கிற உகாபும் உள் ளுறையும்

எம்பெருமானை அறிவதற்குப் பல வழிகளுண்டு; அவற்றில் ஐந்தாவழிகளை இந்த ச்லோகத்தில் எடுத்துரைத்து, இவற்றிலே ஆஸுர யோதிகள் எம்பெருமானை அறியாமற் போகிறார்களே! அந்தோ இழக்கிறார்களே! என்கிறார். எந்தெந்த வழிகளாலே எம்பெருமானை அறியலாமென்னில; கீலகுபசரிதை: என்று தொடங்கி அடைவே அருளிச செய்கிறார் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களில வேடன் வேடுவிசசி குரங்கு இடையன் இடைச்சி முதலானாக்கும் ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறலாம்படி விளங்கக்காட்டிய ஸௌசீலய குணத்தை சீலமென்கிறது. மஹான யிருப்பவன் மந்தர்களோடு ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறச் செய்தேயும் பலபல பிரகரணங்களில் பரத்வமும் பொலிய நின்றமை காண்க. பரமபுருஷனாயிருக்கச் செய்தேயும் அதிகூதரங்களான சேதநாசேதநங்களோடும் கலந்து பரிமாறி லீலா ரஸங்களை அதுபவிக்க ஆசைப்பட்டித் தானே “வஹு ஸ்ரீ” [பஹு ஸ்யாம்] என்று ஸங்கல்பித்துக் காரியம் செய்த நீாமையும் இங்கு சீலபதார்த்தமாகும்.

ருபமாவது அபராக்ருதமான சோதிவடிவு சரிதங்களாவன— “வேதாப்பஹார குருபாதக” இத்யாதி (13) ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட சரித்திரங்களும், “க்ரான்தவா நிகீர்ய புநருத்கிரதி” என்று கீழ்ச்லோகத்திற் சொல்லப்பட்ட சரித்திரங்களும் ஸ்ரீராமாபண ஸ்ரீபாகவதாதிகளிலுள்ள மற்றும் பல அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களும்.

பரமப்ரக்ருஷ்ட ஸத்வமாவது — அப்ராக்ருதசத்தஸத்வம்; “இது எம்பெருமானுக்கே உள்ளதென்று [ஸாத்த்விகதயா ப்ரப லேச்ச சாஸ்த்ரை:]. ஸாத்த்விகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் பலவாகையால் அவற்றுள் ஆர்ப்பலங்களான ராஜஸ தாமஸ சாஸ்த்ரங்களில் பெரும்பாலும்

தேவதாந்தரங்களுக்குப் பரத்வம் விளங்குகிறபடியால் அவற்றை யொழித்து, ஸாத்விகங்களாய் பரபலங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை இங்குக் கூறுகின்றார். “ஸாஹிசெஷ்ய கஸெஷ்ய ராஹாஜ்யே யிகம் ஹரெ:” என்று மாத்ஸ்ய புராணத்தில் பிரமன் தானே சொல்லிவைத்தான்

[ப்ரர்க்க்யாததைவ பரமார்த்தவிதாம்மதைச்ச] சித்த்சொன்ன சிலரூப சரிதாதிகளெல்லாம் ஒருபுற மிருக்கட்டும் “பிஹாஜநொ யெந மதஃ ஸவநா:” [பெரியோர்கள் எந்த வழியில் செல்லு கிறார்களோ - அதுவே நலவழி] தூதரபடி ஸுகமாக நிசசயிப்ப தற்கு ஸாதநமாகிய மஹாஜநவித்தாந்தமும் ஸ்ரீமந்நாராயண னுடைய பரத்வஸ்தாபனத்திலேயே பொலிகின்றதென்று காட்டு கிறார் ப்ரர்க்க்யாத என்கிற பதத்தை தைவத்துக்கு விசேஷண மாக்கி யுரைத்தார் பெரிய வாச்சாண்டிள்ளை; தைவபரமார்த்த வித் துக்களுக்கு விசேஷணமாக்கி யுரைத்தார் வேதாந்த தேசிகன். இரண்டுபடியும் பொருந்தியதே நாராயணாவாகம், ஸுபாலோ பரிஷத்து, அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் முதலியவற்றில் பரவித்த மான யாதொரு தைவமுண்டு-தேவதை, அதனுடைய [-பரமபுரு ஷனுடைய] உண்மைநிலைமையைக் கண்டறிந்தவர்களான வ்யா ஸர், பராசரர், வால்மீகி, மது, யாஜ்ஞவல்க்யர், சௌநகர், ஆபஸ் தம்பர், ஆழ்வார்கள் முதலானவர்களைப் பரமார்த்தவித்துக்க ளென்கிறார் இங்கு.

ஆக இத்தனை வழிகளாலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத் தைக் கண்டறிந்து வாழலாமாயிருக்கச் செய்தேயும் தாமஸப்ரக் ருதிகளாயுள்ளவர்கள் தெளர்ப்பாக்கியத்தாலே அறியமாட்டா மல் இழக்கிறார்களென்று அருளிச்செய்கிற புடையிலே; பாக்ய சாலிகளாயுள்ளவர்கள் சித்த்சொன்ன வழிகளாலே நன்கறிந்து வாழ்கிறார்கள் என்று ஸூசிப்பித்தாராயிற்று. ... (கரு)

உலூவித ச்ரீவிய வ்ஸீ ஸஜாதிஸாயி

ஸஹாவநம் தவ வாரி ஸ்ரவீரீ ஸ்ரவாவஸு ।

ஜாயாவபெந லவதாவி நிமஹிஹிஜாநம்

பஸ்யந்தி கெவிநிஸம் க்ஷநந்யூலாவாஃ ॥

உல்லங்கித் த்ரிவித ஸீமஸமாதிசாயி
ஸம்பாவநம் தவ பரிப்ரடிம ஸ்வபாவம்
மாயாபலேந பவதாபி நிகூஹ்யமாநம்
பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வநந்யபாவா

(கக)

| | | | |
|----------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| உல்லங்கித் த்ரிவிதஸீம ஸம அதி சாயி ஸம் பாவநம் | { மூன்று விதமான பரிச்சேதங்களை யுடையதோ ! என்று சங்கிப்ப தற்கும் கடாத தும், ஒத்தார் மிக்காரை யுடைய யதோவென்று சங்கிப்பதற்கும் கடாததுமான | { பவதா மாயா பலேந நிகூஹ்ய மாநமபி | { நீ மாயையினால் மறைத்த போதிலும் |
| தவ பரிப்ரடிம ஸ்வபாவம் | { உண்ணுடைய பரத்வமாகிற ஸ்வபாவத்தை | { த்வத் அநந்ய பாவாஃ கேசித் அநிசம் பச்யந்தி | { உன்னிடத்திலேயே மனம் பொருத்தி யுள்ளவர்களான சில மஹான்கள் எப்போதும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறா கள். |

* * *—[உய்யுஷி ஐத்யாடி.] கீழ் ச்லோகத்தில் சொல்லிய
படி ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வம் சாஸ்த்ரங்களால் மாத்திரம்
அறியத்தக்கதன்று; அதை நேராக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற மஹான்க
ளும் சிலர் உண்டென்கிறாந்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டதென்னில்;
மூன்று வகையான பரிச்சேதங்களையும் கடந்திருப்பது; ‘பகவா
னோடி ஒத்தார் மிக்கார் உண்டோ’ என்கிற ஸந்தேஹத்துக்கும்
நிலமல்லாதது. மூன்று வகையான பரிச்சேதங்களாவன:—தேச
பரிச்சேதம், கால பரிச்சேதம், வஸ்து பரிச்சேதம் ‘பகவான்
இன்னவிடத்திலுள்ளான், இன்னவிடத்தில் இல்லை’ என்பது
இல்லாமல் ஸர்வதேசங்களிலும் வியாபித்திருப்பதனால் தேச பரிச்
சேதமில்லை யென்றுணராக ‘இன்னகாலத்திலுள்ளான், இன்ன
காலத்திலில்லை’ என்பது இல்லாமல் ஸர்வ காலத்திலும் உள்ளவ
னாதலால் காலபரிச்சேதமில்லை; ‘இன்ன வஸ்துபோலேயிருப்
பன்’ என்ன முடியாமையால் வஸ்து பரிச்சேதமில்லை. ஆக இந்த
மூவகையான பரிச்சேதங்களும்மில்லாமை சொல்லுகிறது உல்லங்
கித்த்ரிவிதஸீம என்று. ஸீஸுடிபாவது எல்லை; அதுதான் பரிச்

சுதமென்பது. “வீரீ வீரீரீ ஸ்ரீயாஜீஹே” என்ற அமரகோ
சத்தின்படி ஆகாராந்தமான வீரீமா சப்தமும் நகாராந்தமான
வீரீமர்சப்தமும் உண்டாகையால் இங்கு வீரீமா என்று ஹ்ரஸ்வ
மாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டது நகாராந்த சப்தங்களின் நகாரம்
ஸமாஸத்தில் லோபித்துவிடும் உல்லங்கித என்ற விசேஷ
ணம் ஸமாதிசாயி ஸம்பாவரையிலும் அர்வயிக்குடும். பகவத்
ஸ்வரூபம் த்ரிவித வீரீமாக்களைக் கடந்திருப்பது போல ஸமாதி
சாயி ஸம்பாவரையையும் கடந்திருக்கின்றது ஸமமென்று
துலயமான வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது; அதிசாயி என்று மேற்
பட்ட வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. எம்பெருமானுக்கு துலய
மான வஸ்துவாவது மேற்பட்ட வஸ்துவாவது உண்டோவென்று
ஸம்பாவிப்பதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லை யென்று சொல்லிற்றாயிற்று
த்ரிவியவீரீய ஸஜாதிஸாயிஸம் லாவநா-த்ரிவிய வீரீஸஜாதி
ஸாயிஸம் லாவநெ; உலூஹிதெ த்ரிவிய + ஸம்லாவநெ யெந
தக. ஸம்பாவநாபதத்தை த்ரிவித வீரீமாவிலும் அர்வயித்து
“த்ரிவியவீரீ: ஸஜாதிஸாயிநொஸு ஸம்லாவநா உலூஹிதா
யெந” என்று விக்ரஹம் கொள்வதும் பொருந்தும்

இப்படிப்பட்டதான யாதொரு பரிப்ராடிமஸ்வபாவமுண்டு—
பரத்வஸ்வரூபம், இது எல்லார்க்கும் தெரியக்கூடாதென்று நீ
மாயையினால் மறைத்து வைத்தாலும், உன்னைத் தவிர வேறு
புகலிடமறியாதவர்களாயும் உன்னையே ஸகல ப்ரயோஜனமாகக்
கொண்டவர்களாயுமுள்ள அநந்ய பக்தர்கள் அந்த மாயையைக்
கடந்து உன்னுடைய பரத்வ ஸ்வரூபத்தை எப்போதும் ஸாக்ஷாத்
கரிக்கின்றனர்.

[மாயாபலேந பவதாயி நீகூஹ்யமாநம்] மாயாபலமாவது
குணமயமான ப்ரக்ருதியின் ஸாமர்த்தியம்; அதனால், தனது ப்ர
பாவத்தை ஸாமான்யஜனங்கள் அறியாதபடி எம்பெருமானே
மறைத்துக் கொள்ளுகிறான். சூதாநம் ஜாநுஷம் ஜிநெ நாரிம்
ஐஸாயாதஜ்ஜி. ” என்றும் “கஹம் வொ வொநூவொஜாத: ”
என்றும் அவதாரங்களில் அருளிச்செய்து பகவானே தனது ப்ர
பாவத்தை மறைத்திருக்கிறான் என்றுணர்க அப்படி மறைத்திருந்
தாலும், புண்யாத்மாக்களின் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸை மாயையானது
மறைக்கமாட்டாதாகையால் அவர்கள் தாராளமாகவே ஸாக்ஷாத்
கரிக்கிறார்களென்றாயிற்று.

பச்யந்தி என்றால் பார்க்கிறார்கள் என்று அர்த்தம் ; முதலில் சாஸ்த்ரங்களால் பார்க்கிறார்கள் ; பிறகு யோகபலத்தால் ஸாக்ஷாத் கரிக்கிறார்கள் என்கை. அவதாரங்களில் சரபங்கமஹர்ஷி, ததி பாண்டன் முதலானவர்கள் கண்ணாலேயே பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டார்கள். அநிசம் என்பதை பச்யந்தி யென்கிற க்ரியை யிலும், த்வதநந்யபாவாஃ என்பதிலும் அந்வயிக்கலாம் . . (கௌ)

யடிஃபரிஃபாந்தர மொவராவ யசு

ஐஸொதராணொவரணாதி யாநிவ ।

முணாஃ ப்ரபாநம் வுரூஷஃ வரஃவஐஃ

வரா தூரம் வுஹவ தெ விஹுதயஃ ॥

யதண்ட மண்டாந்தர கோசரஞ்ச யத்

தசோத்தரணயாவரணாநி யாநிச,

குணஃ ப்ரதாநம் புருஷஃ பரம்பதம்

பராத்பரம் ப்ரஹ்மச தே விபூதயஃ.

(கௌ)

| | | | |
|-----------------------|-------------------------------------------------------------|------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| யத் அண்டம் | { எது ப்ரம்மாண டமோ, | ப்ரதாநம் | ப்ரக்ருதியும் |
| அண்டாந்தர கோசரம் ச | { அண்டங்களுக் குள்ளே இருக்கக் கூடியது | புருஷஃ | ஜீவாத்மவர்க்கமும் |
| யத் | எதுவோ, | பரம் பதம் | ஹிவைகுண்டமும் |
| தச உத்த ராணி | { ஒன்றுக்கொன்று பதது மடங்கு மேற்பட்டசெ செல்லுகின்ற | பராத் பரம் | { அசேதநத்திற் காட்டில் மேற் பட்டதான சேதநவர்க்கத்தி னுள் சிறந்த மூக் தாத்மவர்க்கமும் (அல்லது) நித் யாத்மவர்க்கமும் |
| ஆவரணாநி ச | { (அண்டங்களின்) ஆவரணங்களும் | | |
| யாநி | எவையோ, (ஆகிய இவைகளும்) | ப்ரஹ்ம ச | { திவ்யமனுகள விக்ர ஹமும் |
| குணஃ | { ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்களும் | தே விபூதயஃ | { உமக்கு சேஷப் பட்டவை. |

* * *—[படிணீ.] கீழ்ச்லோகத்திற் சொன்ன ஸர்வேச்
வரத்வத்தை இதில் தந்துப்படுத்துகிறார். எம்பெருமானுக்கு அஸா

தாரணமான விபூதிகள் உண்டென்று காட்டவே அவனுடைய ஐச்வர்யம் விளங்குமிறே

அண்டம் என்கிற ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசநமாகையாலே அண்ட ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது. சுண்ணாநாந்தா ஸஹ ஸ்ராணா ஸஹஸ்ராணயுதாநிவ ஸாந்த்யாநாந்தயா தத்ரிகொடி கொடியுதாநிவ.” என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடியால் அண்டங்கள் அளவற்றவை என்றுணர்க நாம் கண்ணிலே பார்க்கிற சராசரங்களுக்கே கணக்கில்லை; இவற்றை யெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டுள்ளது ஒரு லோகம்; அப்படிப் பதினான்கு லோகங்களை யடக்கி அவற்றை ஆவரணஞ்செய்துகொண்டு நிற்கும் பெரியதொரு கோளமே இங்கு அண்டமெனப்படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட அண்டங்களுக்குத் தொகையிலையென்று நூல்கள் கூறும். ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் அண்டாதிபதியென்னும் ஒரு அதிகாரியும், கர்மவசத்தால் போகத்திற்காக அந்த அண்டத்திற்குள் அகப்பட்டிருக்கும் சதுர்வித ஜந்துக்களும், அந்த ஜந்துக்களுக்கு போக்யமாயும் போகோபகரணமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களும் எல்லையற்றுக் கிடக்கின்றன. இவைகள்தாம் இங்கு அண்டாந்தரகோசரம் எனப்பட்டது

கணக்கில்லாத இந்த அண்டங்களைச் சுற்றிப் பல ஆவரணங்கள் நிற்கின்றன. இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் மேன்மேலும் பத்து மடங்கு அதிகமாயுள்ளதாகையால் தசோத்தராணி என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பலவிதமாக ஆவிர்ப்பவித்து நிற்குமவையெல்லாம் பிரகிருதியென்று சொல்லப்படுகிற வஸ்துவின் ஒரு சிறிய அம்சத்திலுண்டாகும் விகாரமென்றும், இப்படிப்பட்ட விகாரங்களையடையாமலிருக்கிற பிரகிருதியின் பாகம் எல்லையில்லாதவளவு விஸ்தரித்து நிற்கிறதென்றும் உணர்க இவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரனாகவும் நியாமகனாகவும் சேஷியாகவும் எம்பெருமான் இருக்கையால் இவையெல்லாம் அந்த எம்பெருமானுடைய விபூதிகளென்று கொள்ளப்படுகிறது ஈச்வரனுடைய விபூதி இவ்வளவேயல்ல; ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களும் பத்தமுக்த ஜீவகோடிகளும் முக்திஸ்தாநமும் தனது திவ்ய மங்கள விக்ரஹமும் இவை யெல்லாமும் அவனுடைய விபூதிகளே. அவ

னுடைய ஐச்வரியம் இப்படிப்பட்டதாயிருந்தால் அவனைப் பராத் பரனென்று சொல்லத் தடை என்ன? என்பதாகத் தாத்பரியம் கொள்க.

மொவாஸஸம் நிதய புல்லிங்கமாயினும் பஹுவீஹி ஸமாஸததாலே விசேஷ்ய நிக்நமாயிறு அண்டங்களின் உட்புறங்களை ஸ்தாநமாக வுடையது என்று பொருள்

குணம்=ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் பிரகிருதி குணங்கள். இவை எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்கை. ப்ரதாநமாவது—விகாரமற்றிருக்கும் குணத்ரயமுள்ள த்ரவ்யம்; மூலப்ரக்ருதி. குணியான பிரகிருதியிற்காட்டில் குணங்களைத் தனிப்படப் பிரித்துச் சொன்னது—“ஸாம்யாவஸ்த்தமான குணத்ரயமே பரக்ருதி” என்று கொள்ளுகிற ஸாங்க்யர்களின் கொள்கையை விலக்குகைக் காகவாம்.

புருஷம்=ப்ரக்ருதியை வியாபித்து நிற்கும் கேஷத்ரஜ்ஞஸமுதாயம் என்றபடி. “ஓராஸுணுயிப்ய-ஓபா தெஸம் திவெ வதஜு-தூஸா நவி| ப்ரயாநெவஸ்திதொவ்யூவீ” [கட்டைக்குள் நெருப்புப் போலவும் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போலவும், புமாந் என்று சொல்லப்படும் கேஷத்ரஜ்ஞ ஸமுதாயம் ப்ரதாநத்தில் உறைந்திருக்கின்றது] என்ற பிரமாணம் காண்க பரம் பதம்=நலமந்த மில்லதோர் நாடு

பராத் பரம்=இங்கே இரண்டு பரசப்தங்கள் உள்ளன; முதலிலுள்ள பரசப்தமானது பிரகிருதியிற்காட்டிலும் பரமாக இருக்கிற கேஷத்ரஜ்ஞஸாமாந்யத்தைக் குறிக்கின்றது; அதிற்காட்டிலும் பரமாக இருக்கின்றது முக்தாத்ம வாக்கம். அல்லது, முதல் பரசப்தத்தாலே முக்தாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாகக் கொண்டு, பராத் பர மென்று நிதய வரித்தஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிற தென்றும் கொள்ளலாம்

ப்ரஹ்மம்=சபாச்ரயமாயுள்ள நித்யமங்கள விக்ரஹம் என்ற படி ஸாமாந்யமாகப் ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் பகவத் ஸ்வரூபமே குறிக்கப்படுவதாயினும் இவ்விடத்திற்கு அந்தப் பொருள் ஒவ்வாது; “இவையெல்லாம் உன்னுடைய விபூதிகள்” என்று முடிக்கிறபடி

யாலே ஸ்வரூபத்தை விபூதியாகச் சொல்வது பொருந்தாதிறே. ஆகையாலே இங்கு பாஹ்ம சப்தம் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையே சொல்லுகிறது. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண ப்ரவரித்தியுமுண்டு.

தே விபூதய = இவையெல்லாம் உனக்கு ஆதேயங்களாகவும் நியாம்யங்களாகவும் சேஷங்களாகவுமிருக்கின்றன என்றபடி. (கௌ)

வஸீ வஜாநொ மூணவா நுஜுஸூஹி:

ஜீ ஁஁஁யா஁஁ ஁஁஁஁஁ லூரஸூஹி:

கூதீ கூதஜீஹ லூலலி லூலாவதீ

வலிஹ கஹூரண மூணாஜீதொ஁யி:॥

வசீ வதாந்யோ குணவாந் ருஜுச்சகசி:

ம்ருதர் தயாஹர் மதூர் ஸ்திரஸ் ஸம:

க்ருதீ க்ருதஜ்ஞ ஸ்த்வமஸி ஸ்வபாவத:

ஸமஸ்த கல்யாண குணம்ருதோததி:

(கடி)

ஸ்வபாவத: இயற்கையாகவே

வசீ { ப்ரபுவாய் (அல்லது) ஆசரிதபரதத்ர ஹய்

வதாந்ய: உதாரஹய்

குணவாந் { ஸௌசீல்ய குண சாவியாய்

ருஜு: { த்ரிகரணங்களிலும் கபடமற்றச் செவ்வியஹய்

சகசி: பரிசுத்தஹய்

ம்ருத: ஸுகுமாரஹய்

தயாஹ: இரக்கமுடையஹய்

மதூர் ஸாஸஹய்

ஸ்திர:

ஸம:

க்ருதீ

க்ருதஜ்ஞ:

த்வம்

ஸமஸ்த கல்

யாணகுண

அம்ருத

உததி: அஹி

{ ஒருவராலும்

அசைக்க

முடியாதவஹய்

{ எல்லாரிடத்திலும்

வாசியின்றிக்கே

ஒத்துப்பரிமாற

மவஹய்

{ நன்றி புரியுமவஹய்

ஆசரிதர் பண்ணின

ஸ்வல்ப ஆதூஹ

யத்தையும்

பெருக்க

மதிப்பவஹய்

நீ

{ கல்யாணகுணங்க

னெல்லாவற்றிற்

கும் அமுதக் கட

லாயிராரின்றாய்

* * *—[வஸீவஜாநொ:] ஏம்பெருமானுடைய விபூதிகள்

அளவற்றவை என்றார் கீழ்ச்ஸோகத்தில்; அது போலவே திருக் கல்யாண குணங்களும் அளவற்றவை என்கிறூர்தில். எல்லாக்

குணங்களையும் எடுத்துச் சொல்ல முடியாமையால் பத்தெட்டு குணங்களை யெடுத்துச் சொல்லி அநுபவிக்கிறார்.

வசீ=மூன்றாம் பாதத்திலுள்ள ஸ்வபாவத் என்ற பதம் எல்லாவற்றிலும் ஆர்வமிக்கக் கடவது “ஸ்வபாவத் வசீ, ஸ்வபாவத் வதாந்ய: என்க. “ஸ்வபாவத் ஸமஸ்த கல்யாண குணம் ருதோததி:” என்று உள்ளபடியே ஆர்வமிக்கவுமாம் “வசீ” என்பதற்கு இரண்முவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; வசமென்று ப்ரபுத்வத்துக்கும் வசப்பட்டிருப்பதற்கும்பேராகையாலேப்ரபுத்வமுடையவன் என்றும். ஆசிரிதர்களுக்கு வசப்பட்டிருப்பவன் என்றும். தூதுபோனது முதலியவற்றில் ஆசிரிதர்களுக்குக் கையாளாயிருக்குந் தன்மை காணத்தக்கது இந்தப்ப்ராநீரத்வம் கருமத்தால் வந்ததன்றிக்கே ஸ்வேசசையாலே வந்ததென்று காட்டும் ஸ்வபாவத் என்பது.

வதாந்ய:=உதாரன் என்றபடி தன்னையும் தன்னுடைமையையும் ஆசிரிதர்கட்கு அளிப்பவன்

குணவாந் = மொத்தமாகக் ‘கல்யாண குணமுடையவன்’ என்றுபொருள் கூறுகை யுத்தமல்ல; விசேஷ குணங்களின்றமே குணவாந் என்னும்போது இது ஒரு விசேஷ குணமாகவேயிருக்கவேண்டும். எல்லாக் குணங்களிற் காட்டிலும் ஸௌசீல்யம் சிறந்த தாதலால் அதுவே இங்கு குணசப்தத்தால் விவக்ஷிதம் தன்மேன்மை பாராமல் தாழ்ந்தவர்களோடும் புரையறக் கலந்து பரிமாறும் சீலகுணமுடையவன் என்கை. குஹப்பெருமான், சபரி, முதலானாநீடங்களில் இக்குணம் மிக விளங்கிற்று.

ருஜு: = மனமொழி மெய்கள் மூன்றிலும் க்பட மற்றிருப்பவன். இது தமிழில் செம்மைக்குணமெனப்படும். நம்மை ஒருவன் ‘அப்பா! நீ எவ்விடம்?’ என்று கேட்டால் ‘தற்காலமிருப்பது இவ்விடம்’ என்போம்; ‘எப்போது வந்தாய்?’ என்றால் ‘நீ பார்த்த போதுதான் வந்தேன்’ என்போம்; ‘உன் பெயர் என்ன?’ என்றால் ‘உண்டு வளர்த்தான்’ என்போம் ஒரு கேள்விக்காவது ருஜுவான் உத்தரம் சொல்லமாட்டோம்; ஏன்? செம்மைக்குணம் நமக்கில்லாமையாலே. எம்பெருமான் இப்படிப்பட்டவனல்லன்;

மிகத்தாழ்ந்தார் வந்து எது கேட்டாலும் நுஜுநாகவே விண்டயளிப்பவன் ; பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது சூர்ப்பணகை வந்து பெருமானே நோக்கி 'நீர் ஆர்?' என வினவ, தீய கருத்துடன் வந்த இவளுக்கு நாம் நுஜுவான உத்தரம் ஏன் சொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணாமல் தம்முடைய வரலாற்றை ஆதிதொடங்கி உள்ளது உள்படியே சொல்லிமுடித்தார் பெருமான்; அவ்விடத்தில் வான்மீகி கூறுகின்றார்—“ஐஜுஃபுஜிதயா ஸவ-
ரோஷாது ஐவவகூரே=நுஜுபுத்திதயா ஸர்வ மாக்க்யாது முபசக்ரமே” [இராமபிரான் செம்மையான புத்தியையுடையவனாகையால் தனது வரலாறுகளெல்லாவற்றையும் உள்ளபடியே சொல்லத்தொடங்கினான்] என்று. இக்குணமே ஆர்ஜவகுணமெனப்படும்.

சுசி=பரிசுத்தன் என்றபடி. அபிப்ராயத்தில் சுத்தியும் சரீரத்தில் சுத்தியும் ஆக இருவகைப் பரிசுத்திகளுண்டு; ஒருவர்க்கு ஒருபகாரம் செய்ய நினைத்தால் ஒரு பிரயோஜனத்தைக் கணிசியாமல் வெறும்புறத்திலே உபகரிக்கும்படியான அபிப்ராய சுத்தியை உடையவன் என்றும்; பலவகை அசுத்திகளையுடைய நித்யஸம்ஸாரியைத் தனது ஸம்பந்தத்தாலே நித்யஸூரிகளோ டொக்கும்படி பரிசுத்தனாக்கவல்ல தூய்மையையுடையவன் என்றும் பொருள்படும். “பரமபவித்திரன்” என்று வேத வேதாங்கங்களிற் சொல்லப்பட்டவன்.

மீருது=ஸுகுமாரன் என்றபடி. ஸௌகுமார்யமாவது மென்மைத்தன்மை. இது சரீர குணங்களுள் ஒன்றாகவும் ஆத்ம குணங்களுள் ஒன்றாகவும் படிக்கப்படும் ஸுகுமாரமான திருமேனியையுடையவன் என்றும், அடியவர்களுடையபிரிவை ஸஹிசுமாட்டாத மெல்லிய மனமுடையவன் என்றும் பொருள்படும். ஆத்மகுணத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்வதே இங்கு உரியது.

தயாரு=கருணையுடையவன் கருணையாவது பிறர்படும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை என்று எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் முதலான ஆசிரியர்களின் திருவுள்ளம். அகிலஹைய ப்ரத்யநீகனாய் ஆநந்தமயனான எம்பெருமானுக்கும் துக்கமுண்டாவ

தாகச் சொல்லுவது கூடாதாகையாலே, பிறர்பெயர் துக்கத்தைப் போக்கவேணும் என நினைக்கையே கருணை யென்னவெனும் என்று ஸ்ரீதேசிகன் திருவுள்ளம். இவ்விஷயமாகத் தனியே க்ரந்தம் வரைந் துளோம்; அதிற் கண்டு கொள்க ஆசிரிதருடைய துக்கத்தைக் கண்டு எம்பெருமான் தானும் துக்கமடைவான் என்பது சிறந்த குணமேயன்றி ஹேயகுணமல்லவென்பது உய்த்துணரத்தக்கது

மதுரம் = மதுரமான பேச்சுகளைப் பேசி அடியவர்களை இனிமைப்படுத்துமவன் என்றும், “எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாவிருஞ்சோலைக்கோனே” என்றபடி ஆசரிதர்கட்குப் பரம்போக்யமான திருமேனியையுடையவன் என்றும் பொருள் படும். ஒவ்வொருவருடைய ருசி ஒவ்வொருவகையாக இருந்தாலும் அவரவர்கள் நின்ற நின்ற நிலைகளிலே எல்லார்க்கும் இனியனாயிருப்பவனென்க “ரஸோ வை ஸ” என்று உபநிஷத்தும் சொல் லிற்று.

ஸ்திர = ஆசரிதர்கள் விஷயத்திலே பிடித்த பிடி விடாதவன். “தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்கு மேல், என்னடியாரது செயயார்” என்றபடி பிராட்டியினாலும் மாறுபடுத்த வொண்ணாத உறுதியையுடையவன்; ஆசரிதர்களு டைய அபராதங்களைக் கண்டும் திருவுள்ளஞ்சிறிக் கை விடாதவன்.

ஸம் = ஜாதியாலும் குணத்தாலும் நடவடிக்கையாலும் வெவ் வேறுபட்டவர்களிடத்திலும் ரக்ஷணத்தில் வாசியின்றி ஸமமாகப் பொருந்துமவன். “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு” என்று தானே கிதையில் ஒதிவைத்தானிறே. எம்பெருமான் எல்லார் திறத்திலும் ஸமனாயிருப்பவனாகில் சிலரை அதமர்களாகவும் சிலரை மத்யமர் களாகவும் சிலரை உத்தமர்களாகவும் இப்படி எவ்வளவோ வாசி கள் காணும்படி ஸ்ருஷ்டிக்கக் கூடுமோ? என்று ஆசேஷபந்தோன் றும்; அவரவர்களுடைய கருமங்களுக்குத் தக்கபடி விஷமஸ்ருஷ்டி கள் விளைகின்றபடியால் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸமத்வத்திற் குக்குறையொன்றுமில்லையென்று ப்ரஹ்மஸூத்ரம் பரிஹரித்தது. “வைஷ்ணவாதபரிஹார:” என்ற வடமொழி நூலிலே இவ்விஷ யத்தை விரியவரைந்தோம்; அங்கே சுருக்கமறக் கண்டுகொள்வது.

க்ருதீ=தனக்காகச் செய்துகொள்ள வேண்டிய தொன்றுமில்
லாதவன் ; ஆசரிதாகளை ரக்ஷிப்பதையே தன் காரியமாகவுடை
யவன்

க்ருதஜ்ஞஃ=“என் ஊரைச் சொன்னும், என பேரைச்சொன்
னும், என் அடிபாரை நோக்கினும். அவர்கள் விடாபைத்தீர்த்தாய்,
அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய் ” என்று மடிமாங்கா
யிட்டு ஸுக்ருதங்களை ஒன்று பத்தாகிக் கொண்டு போருகிற
வனிதே எம்பெருமான் ; அடியவர்கள் ஸ்வல்பமாகச் செய்த ஆறு
கூலயத்தையும் பஹுவாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறவன் என்கை
“கோலிந்த புண்டரீகாக்ஷி! ரக்ஷ மாம் சரணுகதாம்” என்று
த்ரௌபதி மனமுருகி வருத்தம் தாங்கமுடியாமல் வெகு தூரத்தி
லிருந்த எண்ணப் பேர் சொல்லிக் கதறியழைத்தானே ! ; அதற்குத்
தகுதியாக அவளுக்கு நான் ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலேனே ! ;
கடன் ஏறுவது போல அது வளர்ந்து சென்று கொண்டே என்
மனத்தை எப்போதும் கலக்கிக்கொண்டிருக்கின்றதே ! என்று
கண்ணிரான் பரிதாபப்பட்டுச் சொன்ன சொல்லை அதுஸந்திப்
போமாகில், அவனைக் க்ருதஜ்ஞன் வேறொருவர் உண்டோ ?

இங்ஙனே சில திருக்குணங்களைச் சொல்லி, அவனுக்குள்ள
குணங்கள் எல்லையற்றவைகளாதலால் அவ்வளவுஞ் சொல்ல முடி
யாமல், “இப்படிப்பட்ட ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் நீ அமு
தக்கடலாயிராநின்றாய் ” என்று உபஸம்ஹரித்தருளினார் (கஅ)

உபயக்ஷு வய ஷ்வேஹுவொவி வ-ஓரூஷாநு

பூகஜ்ஞ தெயெ ஸதஜி து நுகூரிக்ஷி ।

மிரஸுஷெகெக கண்ணவயஸ்யா

ஸதா ஸ்விதா நொ ஷ்விதொ >திஸொதெ ॥

உபர்யுபர்யப்ஜ புவோபி பூருஷாந்

ப்ரகல்ப்ய தே யே சதமித்யங்குரமாத்,

கிரஸ் த்வதேகைக குணவதீப்ஸயா

ஸதா ஸ்திதா நோ த்யமதோதிசேரதே

(கக)

| | | | |
|-----------|-----------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| கிர: | { வேதவாககியங்க ளானவை, | தவத் ஏகைக குண அவதி சபஸ்யா | { உன்னுடைய ஒவ் வொரு குணத்தி னுடையவும் எல் லையைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டு மென்கிற விரும்பத்தோடே |
| உபரி உபரி | மேன்மேலும் | | |
| அப்ஜபுவ: | { ப்ரஹ்மாககளையும் அபி | | |
| பூருஷாந் | { மறுஷ்யர்களாகக் ப்கல்பய { கல்பனை செய்து | | |
| தே யே | { “தே யே சதம்— தே யே சதம்” என்று துயாமல் சொல்லிக் கொண்டே போவ தனால் | ஸதா ஸ்திதா: | { எப்போதும் இருக்கின்றன (ஆகையினால்) |
| சதம் இதி | | உத்யமத: ந | { ஆரமப அவஸ்தை யைக் கடந்து அப்பால் செல்ல வில்லை. |
| அநுக்ரமாத | | அதிசேரதே | |

* * *—[உவய-ஃவரி] எம்பெருமான் கணக்கில்லாத கல்யாண குணங்களையுடையவன் என்று கீழ்சலோகத்தில் அருளிச் செய்தார் குணங்கள் கணக்கில்லாதவை எனபது மாத்திரமேயல்ல, ஒவ்வொரு குணமும் எல்லை காணமுடியாதபடி அநவதிகமாயுமிருக்கின்றது என்கிறார் இந்த சலோகத்தில். எம்பெருமானே! வேதங்கள் உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடையவும் எல்லையைக்காணவிரும்பி, இந்த வுலகத்தில் ஸம்பவிக்க முடியாத ஒப்பற்ற குணங்கள் வாய்ந்த ஒரு மறுஷ்யனைக் கல்பித்து அவனுக்கு மேன்மேலாகப் பல பேர்கள் இருப்பது போலவும், கீழ்சசொல்லப்படுகிறவர்களைக் காட்டிலும் மேன்மேலும் சொல்லப்படுகிறவர்களுடைய குணங்கள் நூறுமடங்கு அதிகமாக இருக்கின்றன போலவும் கல்பித்துக்கொண்டுபோய் அப்படிப் பெருக்கிக் கடைசியாகத் தேறும் தெற்கையை உன்னுடைய கல்யாண குணத்தின் அளவாகச் சொல்லலாமென்றெண்ணிப்பார்த்து, அவ்வளவிலே சொல்லி முடிக்கப் பொருந்தாமையால் அந்த பர்யாயத்தில் ப்ராஜாபதியின் ஸ்தானத்திலே நின்றவனை மறுபடியும் மறுஷ்ய ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி, கீழ்க்கூறியபடியே அவனுக்கு மேன்மேலாகப் பல பேர்களிருப்பது போலவும் அவர்களுக்கும் க்ரமேண சதகுணிதோத்தரமான ஆரந்தம் இருப்பது போலவும் சொல்லிக்கொண்டுபோய் கடைசியிலே ப்ராஜாபதிஸ்தானத்திலே நின்றவனுடைய ஆரந்தத்திற்காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகமான ஆரந்தம் எம்பெருமானுக்

குள்ளது என்று சொல்லப்பார்த்த அதுவும் பொருந்தாமையாலே, இந்த இரண்டாவது பாயாயத்தில் ப்ரஜாபதிஸ்தானத்தில் நின்ற வனை மீண்டும் மதுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவன முதலாகப் படிப்படியாக ப்ரஜாபதியளவும் போவது மறுபடியும் திரும்புவதாய் இப்படியே அநதாதியாகப் போக்குவரத்து நடந்துகொண்டிருக்கிறதெயொழிய, 'எம்பெருமானுடைய ஆநந்தம் இவ்வளவு' என்று இன்னமும் எல்லை கண்ட பாடில்லை என்கிறார் தைத்திரீய உப நிஷத்தில ஆநந்தவல்லீ என்றொரு பகுதியுள்ளது; அது, எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களுள் ஒன்றான ஆநந்த குணத்தைப் பற்றிப்பேசுகின்றது அந்த ஆநந்தம் இவ்வளவு கொண்டதென்று சொல்ல முடியாதென்பதைக் காட்டுவதற்கு வேதமே ஒருவகையான கலப்பரையைச் செய்திருக்கிறது (அதாவது—) ஒரு மதுஷ்யன்; அவன் நல்ல யௌவன பருவத்திலுள்ளவன்; ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் ஒதிப் பிறர்களுக்கும் ஒதுகிப்பவன்; ஆலஸ்யமின்றி எலலாக்காரியங்களையும் வமுவாமற் செய்பவன்; தேஹத்திலும் மனத்திலும் திடமுள்ளவன்; இவ்வளவும் வாய்ந்தாலும் தரிதரனாயிருந்தால் பயனிலலையே, அப்படியன்றிச் செல்வமெல்லாம்நிறைந்தபூமண்டலம் முழுவதையும் செங்கோல்செலுத்தி ஆளும்படியான ஒப்புயர்வற்ற ஸம்பத்தும் வாய்ந்தவன்; இப்படிப்பட்ட அதிகசயங்கள நிறைந்த ஒரு மதுஷ்யனிருந்தால் அவனுக்கு உண்டாகக் கூடிய ஆநந்தத்தை முன்னே எடுத்துக்காட்டி, அதை விட நூறுபங்கு அதிகமான ஆநந்தமுடையவர்களாக மநுஷ்யந் தர்வர்கள் என்ற வகுப்பைக் கூறி, அவர்களேவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆநந்தமுடையவர்களாக தேவகந்தர்வர்களைக் கூறி; இப்படியே நூறு நூறு பங்கு அதிகமான ஆநந்தமுள்ளவர்களாக வரிசையாய் சிரலோகலோகபித்ருக்களையும் ஆஜாநஜதேவர்களை யும் கர்மதேவதேவர்களையும் தேவர்களையும் இந்திரனையும் ப்ரு ஹஸ்பதியையும் ப்ரஜாபதியையும் சொல்லிவந்து அந்த ப்ரஜாபதியின் ஆநந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆநந்தமுடையது பரப்ரஹ்மம் என்று சொல்லிப் பார்த்து, “பரப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தத்தை இவ்வளவு மட்டமாகவா சொல்லிவிடுகிறது!” என்று குறைபட்டு “யதொவாவொ நிவத-ஹே” என்றபடி மறுபடியும் திரும்புகிறதாம்;—அதாவது, கீழ்ச்சொல்லிக் கொண்டு வந்த

ப்ரக்ரியையில் கடைசியாக யாதொரு ப்ரஜாபதி சொல்லப்பட்டானோ அவனை, அடுத்த பாயாயத்தில் மதுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவன் முதலாக ப்ரஜாபதியளவும் சொல்லிக் கொண்டு போய், அந்த ப்ரஜாபதியின் ஆநந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆநந்தம் ப்ரபரஹமத்தினுடையது என்று சொல்லி முடிக்கப் பார்த்து அதுவும் கூடாமையாலே முன்போலே மறுபடியும் ஒரு பாயாயம் சொல்லுவது—இப்படியே அந்தாதியாக இன்றைக்கும் புரஃபுந்ராவருத்தியிலேயே கிடக்கின்றனவாம் வேதங்கள்.

இவ்விடத்திலே ஒரு கேள்வி பிறக்கும்; உபநிஷத்திலே வெவ்வேறுநாடாஸ்ய ஜீரோஸா லவதி யுவாஸ்யா தாயா யுவாயகஃ சூரிஷா ட்யுவிஷா வலிஷஃ தவஸ்யம் ப்ரபிவீ ஸவா விதஸ்ய வபிணாஸ்யாதீ ஸவனகொ ஜாநுஷ சூநாஃ என்று தொடங்கி “தெ யெ ஸதம் ப்ரஜாவதொரா நாஃ ஸ வனகொ ப்ரவ்ருண சூநாஃ” என்று ப்ரபரஹமத்தின் ஆநந்தத்திற்கு ஒரு அளவு கண்டாற்போல் சொல்லி முடிக்கப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய, மறுபடியும் மறுபடியும் அந்தாதியாய்த் திரும்பிக் கொண்டேயிருப்பதாகக் காணப்படவில்லையே; தவிரவும், மதுஷ்யாநந்தத்தை முதலிலே வைத்து ஆரம்பித்திருக்கிறதேயொழிய, பிரமணை மதுஷ்யஸ்தானத்திலே நிறுத்திச் சொல்லப்படுவதாகவும் உபநிஷத்தில் விளங்கவில்லையே¹; இல்லாத இவ்விதம் விரண்டு விஷயங்களையும் எங்கனே ஏறிட்டுச் சொல்லலாம்?— என்றால்;

ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம், கேண்மின்;— “தெ யெ ஸதம் ப்ரஜாவதொராநாஃ ஸ வனகொ ப்ரவ்ருண சூநாஃ” என்று முடிவு கட்டினாற்போல் சொல்லியிருந்தாலும், அடுத்தபடியாக இவ்விடத்திலேயே “யதொ வாவொ நிவத-ஹெ சுப்ராவ்ய ஜநஸா ஸஹ” என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அதில் வாஹஃ நிவத-ஹெ=வாக்குக்கள் திரும்பிக் கொண்டேயிருக்கின்றன” என்று வர்த்தமானகாலமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் இங்ஙனே பல பல பாயாயங்கள் ஒதப்பட்டே வருகின்றனவென்று கொள்ளவேண்டுமென்று ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளம். ஸ்ரீபரா

தால், ஒரு நிமிஷத்தில பல காதவழிகளைக் கடந்து செல்லுகிற ஸூர்யனுக்கு, அறபமான அம்பு ஒப்பாக மாட்டாமையாலே “கூழிப்பேஷூரிவ ஸர்ப்பதி” என்ற அங்க வாக்கியத்திற்கு—‘ஸூர்யனுடைய கதி அமந்தம்’ என்பதில் மாததிரம் தாற்பரியமாவதுபோல் “ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்தஃ” என்ற இவ்வாக்கியத்திற்கும் ஆநந்த ஆதிக்யத்தில் மாத்திரம் தாற்பரியமாகக் கடவது—என்றருளிச் செய்யப்பட்டது, மற்றொருவகையான ஸமாதானமும் அங்கே கண்டு கொள்க.

[உபர்யுபரி அப்ஜபுவோபி பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய.] ‘அபஜபுவஃ’ என்பதைத் த்விதீயாபஹுவசநமாகக் கொள்க. கீழே விவரித்தபடி ஆநந்தவல்லீ வாக்கியங்களின் ஆவ்ருத்திகளால் பலபல பரஹ்மாக்கள் தெறுகிறபடியால் பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணிற்று அபி என்ற அவ்யயத்தின் கருத்து யாதெனில; நான்முகனை மதுஷ்ய ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி அவனுக்குமேலே படிப்படியாகச் சில வ்யக்திகளைச் சொல்லிக்கொண்டுபோகிற இந்த க்ரமம் அஸம் பாவிதமென்பதையும், ச்ருதிதானே ஏறிட்டுக் கலபனைச் செய்கிறது என்பதையும் இந்த அவ்யயம் காட்டும்.

“அப்ஜபுவஃ உபர்யுபரி” என்று இப்படியே அந்வயிப்பது தவிர “அப்ஜபுவஃ பூருஷாந் ப்ரகல்ப்ய” என்று ஸமாநாதிகரணமாக அந்வயிப்பதும் பொருந்தும்; பரஹ்மாக்களை மதுஷ்யர்களாகக் கல்பித்து என்றபடி. ஒவ்வொரு பர்யாயத்திலும் “ஸ, ஷனகோ ரிாந்ஷ சூநஃ” என்றவிடத்திலுள்ள மதுஷ்யசத்தம்-மதுஷ்ய ஸ்தானத்தில் நிறுத்தப்பட்ட ப்ராஜாபதியைக் கருதுகின்றதென்று கீழே விவரித்ததைக் குறிக்கொள்க.

“உபர்யுபரி தேயேசதமித்யங்க்ரமாத்” என்றும் அந்வயிக்கலாம்; “உபர்யுபரி ப்ரகல்ப்ய” என்றும் அந்வயிக்கலாம். ப்ரஹ்மாக்களை மதுஷ்ய ஸ்தானத்திலே வைத்துவைத்து மேலேமேலே ஓயாமல் கல்பனைகள் நிகழ்கின்றனவேயன்றி, ஓரளவில் வந்து முடிந்தபாடில்லே என்ற கருத்து இதில் வெளியாகும்.

[தேயேசதமித்யங்க்ரமாத்] உபநிஷத்தில் “தேயே சதம், தேயே சதம், தேயே சதம்” என்று மேன்மேலும் ஒதப்படுவதை

நினைக்க. அந்ந்ரமமா வது—ஒன்றின்பின் ஒன்றாகச் சொல்லிக் கொண்டேபோகை.

[மிர:] கிர. என்பதற்கு வாக்குக்கள என்று ஸாமாந்யமாகப் பொருளாயினும் “தேயே சதம்” என்றெடுத்த பரகரணபலத்தால வேதவாக்குக்களென்று விசேஷார்த்தம் தோழம். “ஸதா ஸ்திதா:” என்பதை இதற்கு விசேஷணமாக அந்வயித்து, எப்போதுமுள்ள வாக்குக்கள்—வேதவாக்குக்கள் என்றலுமுண்டு.

[தவதேகைக்குணவதிப்பஸ்யா] உதாஹரித்த உபநிஷத்தில் ஆரந்த குணமொன்று மாத்திரமே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டுள்ள தென்று நினைக்கவேண்டா. தொடக்கத்தில் “யுவா ஸ்யாத்” என்று தொடங்கி ஆரந்தத்திற்குக் காரணமாக மற்றும் பல (யௌவநம் உபதேசகத்வம் ஆசிஷ்டத்வம் த்ரடிஷ்டத்வம் பஸிஷ்டத்வம் ஸர்வப்ருதிவீபதித்வம் முதலிய) குணங்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்ற மையால் அவற்றின் எல்லையில்லாமையும் இதில் அர்த்தாத் வரித்த மென்று திருவுள்ளம் பற்றி “ஏகைக்குண” என்றருளிச் செய்தார். ‡ “ஆரந்தவல்லீ தவ குணநிவஹம் யௌவநாந்த பூர்வம்” என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும், † “சூயுஷுகா தவ யுவத ஸ்வெவ மஹாணவெவ ராநடி நெயித ஶ்யாநிகி ஸந்திய ஜாழ” என்றும், ‡ “வனவம் தயா வதாரயா தவ யௌவ நாடியா: ஸ்வெவ மஹா ஸ்வஹ ஸந்தி விவதி விஸ்வ ப்ரவா ஹுதா: ஸ்வாஸவயநவயிரயனொ வாவாநெவ்வாநிவாநிவாநி வான வனவ” என்றும் ஆழ்வான் அருளிச் செய்தவையும் காண்க.

ஸதா ஸ்திதா: = உன்னுடைய ஒவ்வொரு குணத்தினுடைய வும் எல்லையைக் காணவேணுமென்கிற விருப்பத்தோடே எப்போதும் இருக்கிற வேதங்கள், [உத்யமத: ந அதிசேரதே.] ஆரம்ப தசையைவிட்டு அப்பால் போகவில்லை;—“குணங்களின் எல்லையைக் காண்பதற்குத் தொடங்கியிருக்கிறது வேதம்” என்கிற வார்த்தையே என்றைக்கும் நிகழ்வதெயன்றி, எல்லைகண்டுபிடித்த

‡. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தராதகம் 35.

†. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 51.

‡. ஷ 52.

தென்கிற வார்த்தைக்கு ஒருநாளும் அவகாசமில்லையென்க.
 “ உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் ” என்று ஆழ்வார் பேசினுப்
 போலே பேசினிடாமல் வேதம் ஏதோ பேசத்தொடங்கிப் பரிபவப்
 பட்டதென்கிறார் போலும். † “ நான்மறைகள் தேடியென்றுங்
 காணமாட்டாச் செல்வன் ” என்ற திருமங்கைபாழ்வாரருளிச்
 செயல் நோக்கத்தக்கது.

சூவு ஶிவா-ஶ்ரஹ்; ஷனகெகமுணாவயெ: ஶ்ரஹ்
 உதிவிமுஹ:.

இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை யாம இவ்வளவு பன்னியுரைத்
 தோமாகிலும் ஓர் ஆசிரியன் பக்கல் குனிந்து கேட்டாலன்றிக்
 கருத்தும் பொருளும் களங்கமறத் தெரிவரிது. அருமையான
 வேதாந்த விழுப் பொருளிறே. (கக)

ஶ்ரீபரிதாநாஃ ஜமஶுஷ வஸ்யதி
 ப்ரணாஸ ஸம்ஸார விஜோஶநாடி: |
 ஶவணி, ஶீவா விபயஸு நெவதிகா:
 ஶ்வதீய மஹீர ஶ்ரெநாநு ஶாரிண: ||

த்வதாசிரிதாநாம்ஜகஜுத்பவஸ்திதி
 ப்ரணாஸ ஸம்ஸார விமோசநாதய:
 பவந்தி லீலா விதயச்ச வைதிகா:
 த்வதீய கம்பீர மனோஶஸாரிண:.

(உஉ)

உத் ஜகத்பவ
 ஸ்திதி { உலகத்தைப்
 ப்ரணாஸ { படைப்பது
 ஸம்ஸார { காப்பது
 விமோசக { அழிப்பது
 ஆதய: { மோக்ஷமளிப்பது
 முதலிய

லீலா: வினையாடல்கள்

த்வத் ஆசிரி
 தாநாம் { உனது அடியவர
 பவந்தி { களுக்காக
 ஆகின்றன;

வைதிகா: { வேத விதிகளும்
 விதயச்ச {
 த்வதீய { உன்னுடைய
 கம்பீர { பத்தர்களுடைய
 மனோஶ { கம்பீரமான
 ஶாரிண: { திருவுள்ளத்தைப்
 பவந்தி { பின் செல்லு
 { கின்றவைகளாக
 { திருக்கின்றன.

[இதற்கு வேறு வகையான
 அங்கயமும் பொருளும்
 மேலே காண்க.]

* திருவாய்மொழி 1. 1. 1.

† பெரிய திருமொழி. 4-8-7,

* * *—[தூதாஸி-தாநாடி.] கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அபரிமித குணவிபூதிகளின் மஹிமையை அநுபவிக்க ஒருவரு மில்லாவிட்டால் அவையெல்லாம் காட்டில் காய்ந்த நிலாப்போலே விணுகிவிடுமே; அப்படி யாகாமல் அவற்றை அநுபவிப்பார் பல ருண்டு என்னவேண்டி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்கிறார். அவனு டைய குணங்களும் விபூதிகளும் அவனுக்கு லீலையாக உபயோகப் படுவது தவிர, ஆச்ரிதர்களின் ஆரத்தத்திற்காகவே முக்கியமாக உபயோகப்படுகின்றன என்கிறார்.

ஐகதுத்பவஸ்திதிப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதய: (தவ) லீலா: த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிண: (தவ) வைதிகா: விதயச்ச த்வதாச்ரிதாநாம் பவந்தி” என்று அர்வயிப்பது. உலகங்களைப் படைப்பது காப்பது அழிப்பது மோக்ஷமளிப்பது முதலிய உன் னுடைய லீலைகளும், பரமைகார்திகளான பாகவதர்களுடைய திரு வுள்ளத்தைப் பின்செல்லுகின்ற சாஸ்த்ர விதிகளும் எல்லாம் உன்னுடைய ஆச்ரிதர்களுக்காக ஆகின்றன.

இப்படி அருளிச் செய்வதன் கருத்து யாதெனில்; கேண் மின்; எம்பெருமான் உலகங்களை ஆக்குவது நோக்குவது அழிப் பது, மறுபடியும் ஆக்குவது நோக்குவது அழிப்பது, மறுபடியும் ஆக்குவது நோக்குவது அழிப்பது இப்படியாக அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்வது தன்னுடைய ப்ரயோஜனத்துக்காக வன்று; அவன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே அவன் தனக் காகச் செய்துகொள்ளவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. †. “நின்று நின்று பலகாளுய்க்கு மிவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச், சென்று சென் றுகிலுங்கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி, ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே, முழுக்ஷா வாண சேதநன் ஒருவனாவது அகப்படுவது? என்கிற ஆசையினால் தான் அடிக்கடி ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றைச் செய்தருள்வதும் விதிநிஷேதரூபங்களான சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டியருள்வதும். ஒரு ஸ்ருஷ்டியில் திருந்தாசிட்டாலும் மற்றொரு ஸ்ருஷ்டியிலாகிலும் திருந்தக்கூடுமே என்றும், பல சாஸ்த்ரங்களை வெளியிட்டு வைத்

தால் ஐதோ ஒரு சாஸ்த்ரத்தாலாவது ஒருவனாவது திருந்தக் கூடுமெ ளன்றும் கருதி அடுத்தடுத்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைச் செய்கிறாய், சாஸ்த்ரங்களை பரவர்த்திப்பிக்கிறாய் என்கிறார்.

இந்த ச்லோகத்திற்கு மற்றொருபடியாகவும் தர்த்பர்யம் கூறலாம் ;—ஐகதுத் பவஸ்த்திப்ரணாச ஸம்ஸார விமோசநாதயஃ த்வதாச் ரிதாநாம் லீலா பவந்தி, வைதிகாஃ விதயச்ச த்வதீய கம்பீரம்நோஞ் ஸாரிணஃ பவந்தி என்று அர்வயிப்பது லோகஸருஷ்டி முதலிய வைகள் உன்னுடைய அடியவர்களான பிரமன் முதலியோர்க்கு வினையாட்டாக ஆகின்றன ; (அதாவது) உன்னுடைய கிருபையினால் ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றை ஆயாஸமில்லாமல் அவலீலையாகச் செய்துமுடிக்க வல்லவராகிறார்கள் அப்படியே, சாஸ்த்ர விதிகளும் உன்னை யடிபணிந்தவர்களுடைய ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தை அநுஸரித்திருக்கின்றன. (அதாவது) “பஜ-ஜக ஸரீயஃ ப்ரஜாணம் வெஷாஸு=தாமஜஞ ஸமப ப்ரமாணம் வேதாச்ச” என்று சிஷ்டாசாரத்தை முதன்மையான பிரமாணமாகச் சொல்லி, அதற்குப் பிந்தின பிரமாணமாக வேதங்களைச் சொல்லவேண்டும் படி யிராநின்றன

உன்னை ஆசரயித்தவர்களுடைய பெருமையே இப்படி யிருந்தால் உன்னுடைய பெருமையின் அளவு எண்ணவும் முடியுமா? என்று காட்டினபடி.

“பிரமனுக்குப் படைப்புத் தொழிலும் இந்திரனுக்குக் காதல் தொழிலும் சிவனுக்கு அழித்தல் தொழிலும் இருந்தாலும், ஸம்ஸார விமோசநம் [ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுவித்து முத்தியளித்தல்] என்கிற தொழில ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணமன்றோ ; இங்கே அதையும் சேர்த்து “த்வதாச் ரிதாநாம் லீலாஃ பவந்தி” என்று சொல்வது பொருந்துமா? என்று சங்கிக்கக் கூடும் இவர்களுக்கு ஸாக்ஷாதாக மோக்ஷமளிக்க வல்லமையிலிஷ்யாயினும், உபதேசாதிகளாலே விஷ்ணு பக்தியை உண்டுபண்ணி அவ்வழியாலே ஸம்ஸார விமோசநம் செய்கிக்கக் கூடுமென்கையாலே இங்கு அதனையும் சேர்த்துச் சொன்னது பொருந்தும். “சு.வி. ப்ரஜாவதெஹஃ ஸகலஜீவஸம்ஸாரஸ்யுத்தம் விஷ்ணுதா

தீ ஐ ஸு உய டா டே: விஷு ஹத்: ப்ராஜாயதெ = த்ரிபி. ப்ராஜா பதேர்ப் பக்த: ஸப்தபிச் சங்கரஸ்ய து—விம்சத்யாக்நீந்ஶ்ரஸூர் யாதே விஷ்ணுபக்த: ப்ராஜாயதே ” [மூன்றுபிறவிகள் பிரமணிடத்தில் பக்தி செய்பவனும், ஏழு பிறவிகள் சிவணிடத்தில் பக்தி செய்பவனும், இருபது பிறவிகள் அக்ரி இந்திரன் ஸூர்யன் முதலானவர்களிடத்தில் பக்தி செய்பவனும் அந்த தேவதைகளின் அறுக்கர ஹத்தினால் விஷ்ணு பக்தனை ஆகிரான்] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளதா காண்க

[த்வதீயகம்பீரமனோநுஸாரிண:] அநந்ய ப்ரயோஜகராய உன்னையே ஆசரயித்தவர்களின் கம்பீரமான திருவுள்ளத்தைப்பின் செல்லுகின்றன ; (அதாவது) வேதங்களில் “ப்ரஹ்ம வாதினோ வதந்தி” என்று அடிக்கடி வருகிறபடியாலும், 1. “பலஹே கிஹே சிநுபாவுஷதஹேஷஜ” [மருமஹர்ஷி சொன்ன தெல்லாம் மருந்து போன்றது] என்றும்; 2. “ஸஹோவாவய்யூஸ: வாராஸ ய:” [பராசரருடைய புதல்வரான வயாஸர் சொன்னார்] என்றும் இத்யாதிக் வசனங்களாலும் பரஹ்மவீத்துக்களின் அபிப்ராயத்தைத் தழுவுகின்றன வேதங்கள் ; தவிரவும், தைத்திரீய உபநிஷத்தில், “சுயபதிதெ கஜி விவிகிதூவா வுதவிவிகிதூவா ஸ்யாத்” என்று தொடங்கி “யயா தெ ததூவதெபாநு, தயா ததூ வதெப்யாயயா தெ தெஷு வதெபாநு, தயா தெஷு வதெப்யா:” [உனக்கு ஸந்தேஹ முண்டாகுமிடங்களில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளுடைய நடவடிக்கையைப் பின் சென்று நடந்து கொள்ளுதல்வேண்டும்] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. (20)

நரோ நரோ வாஜ நலாதி ஹ்ரிதயெ

நரோ நரோ வாஜ ந லெக ஹ்ரிதயெ ।

நரோ நரோ நன லஹ விஹிதயெ

நரோ நரோ நன லெக ஹ்ரிதயெ

1. தைத்திரீய யஜுர் வேத ஸம்ஹிதை, இரண்டாம் காண்டம்—இரண்டாம் ப்ரச்நம்.

2. தைத்திரீய ஆரண்யகம் முதல் ப்ரச்நம்.

நமோநமோ வாங்மநஸாதிபூமயே
 நமோநமோ வாங்மநஸைக பூமயே,
 நமோநமோநந்த மஹாவிபூதயே
 நமோநமோநந்த தயைகஸிந்தவே.

(உக)

| | | | |
|---------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------|
| வாங்மநஸ அதிபூமயே | { (ஸ்வதந்த்ரர்களு டைய) வாக்குக் கும்மநஸஸுத்ரும் எட்டாதவன உன் பொருட்டு | நம: நம:—; அநந்த மஹா விபூதயே நமோ நம: | { எல்லையில்லாத பெரிய ஐச்சரியங் களை யுடைய உனக்கு நமஸ்காரம் : |
| நம: நம: | { நமஸ்காரம் நமஸ்கா ரம் ; | | |
| வாங்மநஸ ஏகபூமயே | { (அந்தரங்கர்களு டைய) வாக்குக் கும்மநஸஸுக் குமே விஷய ராயி ருக்கிற உன் பொருட்டு | அநந்த தயா ஏக விரிந்தவே நமோ நம: | { எல்லையில்லாத நருணைக்கே கடலாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். |

* * *—[நமோ நம:] எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பரக்
 கப் பேசினபின் அந்தப் பெருமைக்குத் தோற்றத் தொழுவின்றிரி
 தில், வாங்மநஸாதிபூமயே (துப்யம்) நமோ நம:—ஒருவருடைய
 வாக்குக்கும் மநஸஸுக்கும் எம்பெருமான் எட்டாதவன் என்று
 பொருளில்; அப்போது அடுத்த விசேஷணம் பொருந்தாது;
 வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களும் கட்டுக்கதைகளாய்விடும். ஆகை
 யாலே, 'ஸ்வப்ரயத்நத்தால் அறிந்து கொள்ளப் பார்க்குமவர்
 களுடையவாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டாதவன்' என்றேபொருள்
 கொள்ள வேண்டும்.

வாங்மநஸைகபூமயே (துப்யம்) நமோ நம:—கீழ்ச் சொன்ன
 விசேஷணத்திற்குத் தப்பாது பொருள் கொள்ளக்கூடு மென்
 றெண்ணி இவ்விசேஷணமருளிச் செய்தாரென்க. தன்னுடைய நிர்
 ஹேதுகவிஷயிகராதிற்கு யார் பாத்திரமாகிறார்களோ, அவர்களு
 டைய வாக்குக்கும்மநஸஸுக்குமேவிஷயமாயிருப்பவன் என்றபடி.

கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு விசேஷணங்களுக்கும் பொருத்த
 மாக மேலே இரண்டு விசேஷணங்களருளிச் செய்கிறார்; அநந்த

மஹாலிபூதயே (துபயம்) நமோ நம:—வேத வேதாந்தங்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி அளவற்றிருக்கிற ஐச்வரியத்தையுடையவனுக்கையாலே, ஸ்வபரயத்தந்தால காணவிரும்புமவர்களுடைய வாக்குக்கும் நெஞ்சக்கும் எட்டாதவனாயிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி.

அநந்த தயைகலிந்தவே (துபயம்) நமோநம:—ஃ அநந்த மஹா விபூதி யுக்கனையிருக்கச் செய்தையும், அருள என்கிற ஒரு சிறந்த மஹா குணத்தை உடைபையாயிருக்கிறபடியால் அந்தத் திருவருளுக்கு விஷயமாகிறவர்களுடைய வாக்கையும் மனஸையும் ஒரு போதும்விட்டுப்பிரியாதிருக்கிறாய் என்று காட்டுகிறபடி. இவ்விடத்தில் 'தயா' என்கிற ஒரு குணத்தைக் கூறியது—வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் முதலான மற்றும் பல திருக்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்க.

இந்த ச்லோகத்தில் “ நமோ நம: ” என்று பல தடவை அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதால், ஒரு தடவை நமஸ்காரம் செய்கிற ஸம்பந்தமாய் ஆதாரமற்றது என்று சிலர் எழுதிவைத்தார்கள். ஸ்ரீ தேசிகனருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் இந்த ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்களை ஆராய்ந்து பார்த்திருந்தால் அவ்வளவு ஸாஹஸ்யமாக எழுத முன்வந்திருக்கமாட்டார்கள் இவ்விஷயமாகத் தனியே ஒரு க்ரந்தம் நாம் எழுதியிருக்கிறோமாகையால் இப்போது இங்கு ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் சில சொல்லுகிறோம்

பெரியோர்களைக் கண்டால் சிறியோர்கள் தங்களுடைய சிறுமைக்கும் எதிர்த் தலையின் பெருமைக்கும் தகுதியாக நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டுமென்று நூல்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, நமஸ்காரத்திற்கு நைச்சியத்தைக் காட்டிக் கொள்வது தவிர வேறொரு பலன் கிடையாது. ஒரு முறை தொழுத மாதிரத்தினால் அபயன் நிறைவேறா நிற்க, பலமுறை தொழவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கக் காரணமில்லை.

‘ஒருமுறை நமஸ்கரிப்பது கூடாது’ என்று வாய்திறந்து சாஸ்த்ரம் நிஷேதித்திருக்குமே யானால் ஸகருத்ப்ரணமம் சாஸ்த்ர விருத்தம் என்னலாம். ஒருமுறை ஸேவிப்பது கூடாதென்று ஒரி

டத்திலும் மறுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அடிக்கடி தேசிகன் உதாஹரிக்கிற பிரமாணங்களில் “ஒற்றைக்கையால் நமஸ்கரிப்பது பாபம்; ஒருமுறை பிரதக்ஷிணம் செய்வது பாபம்” என்கிற வசனங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளனவேயன்றி ஏகபரணமம் கூடாதென்கிற வசனம் ஒன்றுகூடக் காட்டப்படவில்லை இதற்கு நோமாருக ஏகபரணம ஸாதகவசனங்களையே காட்டியுமிருக்கிறார் “நமோநம” என்கிற ப்ரக்ருதச் ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்திலேயே அந்த வசனங்களைக் கைகொள்கனியாகக் காணலாம் “வணக் கூஷ்ண நஜ்ஜாரொ ருத்தீ ரஸ்யு ஷெஸிக : = ஏக’ க்ருஷ்ண நமஸ்காரோ முக்திதீரஸ்ய தேசிக:” [எம்பெருமானே ஒருமுறை நமஸ்கரித்தல் முக்தி ஹேதுவாகும்] என்றிவை போன்ற நாலிரந்து வசனங்களை ஸ்ரீ தேசிகன் உதாஹரித்துக் காட்டிவிட்டு, இப்படியிருக்க இங்கு “நமோ நம: நமோ நம” என்று பலகால அருளிச்செய்வானேன்? என்று சங்கித்துக் கொண்டு தாமே அழகாக ஸமாதானமும் அருளிச் செய்திருக்கிறார் தேசிகன்; — ‘புஸம்ஸாயாம் பூதிஜ்ஞாயாம் பூயாவெ தஜ்-நெவிவ ஹபெவ விஜயெவெவ வளந: வுந்யு சிலம் கூதி. = ப்ரசம்ஸாயாம் ப்ரதிஜ்ஞாயாம் ப்ரலாபே தர்ஜநேபிச. பயேச விஜயே சைவ பெளந. புர்ய மலங்க்ருதி:” என்கிற ஒரு ச்லோகத்தை எடுத்துக் காட்டி முடித்திருக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை விவகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் யாதெனில்; ஸ்தோத்ரம் செய்யும் போதும் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யும்போதும் அமும்போதும் வெருட்டும்போதும் அசசந்தோற்றச சொல்லும்போதும் வெற்றி தோற்றச சொல்லும்போதும் ஒரு சொல்லையே அடுத்தடுத்துச் சொல்வதானது அலங்காரமாகும் என்பதே இதன் பொருள். ஒரு முறை நமஸ்கரிப்பது கூடாதென்கிற திருவுள்ளம் தேசிகனுக்கு இருக்குமேயானால் இந்த ச்லோகத்தை இங்கு எடுத்துக் காட்டப் ப்ரஸக்தியேயிராது பின்னை எப்படி சொல்லியிருக்க வேணுமெனினில்; “சாஸ்த்ரங்கள் ஸக்ருத்ப்ரணாமத்தை நிஷேதித்து அநேக வாரப்ரணாமத்தை விதித்திருப்பதால் அதற்கிணங்க நமோநம: நமோநம: என்கிறார்” என்று தேசிகன் அருளிச் செய்திருக்க வேண்டும். அப்படி அருளிச்செய்யாததோடு அந்த அபிப்பிராயத்

திற்கு நேர் எதிராகவும் அருளிச் செய்தார். ஒருவன் அழுகிற காலத்திலும் அஞ்சின காலத்திலும் ஒன்றையே திருப்பித்திருப் பிச சொல்வதை நாம்காண்கிறோம் “பாம்பு பாம்பு பாம்பு” என்று பலமுறை சொன்னாலும் உள்ளது ஒரு பாம்பேயல்லது பல பாம்பு கள் வந்துவிடமாட்டா ; அங்குப் பலமுறை சொல்வதோடு இங்கு நமோ நம என்று பலமுறை சொல்வதோடு வாசியிலலை என்று தேசிகன் தாமே அருளிச் செய்தாரானபின், வாய்திறக்க வுண்டோ வழி ?.

தைத்திரீய காடக சருதியில் “யஜ்ஞாவலீதம் க்ருதூ யொ நிவவாத நரொ நரி ஐதி” என்று ஒதப்பட்டிருப்பதைச் சிலர் அஸக்ருத்பரணம பக்ஷத்திற்கு ஸாதகமாகச் சொன்னார்கள். அவ் விடத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த வித்யாரண்யர் “(ரிஹதூ ஹதூ நரொநரி ஐதூ ஹாரயந ஹரிள ஹவநிவவாத” என்று வியாக்கியானம் செய்திருப்பதால் இந்த வேத வாக் கியம் ஸ்வபக்ஷஸாதகமாக மாட்டாது. “நமோ நம:” என்று வாயால் சொன்னதாக பாஷ்யகாரர் எழுதுகிறாரே யொழிய இரண்டு தடவை கீழேவிழுந்ததாக எழுதவில்லை ‘ஒரு தடவை தான் கீழே விழுந்தான்’ என்று விளக்குவதற்காகவே “ஊவஸ நிவவாத.” என்று அங்கே வித்யாரண்யர் உரைத் தார் தடி கீழே விழுந்தால் அதைப் பிறர் எடுத்தால் எடுக்கக் கூடுமே யொழிய அது தானாகவே எழுந்திருக்கமாட்டாதவாறு போல, வேரற்ற மரம் விழுந்ததென்னலாம்படி சடேலென்று விழுந்தானென்கிற அர்த்தமேயன்றோ “தண்டவத் ரிபபாத” என்கிற சொல் நயத்திலுள்ளது. இப்பொருளை உட்கொண்டே நமஸ்காரத்தை “தண்டன் ஸமர்ப்பித்தல்” எனப் பரிபாஷையாக வழங்கி வருகின்றனர் என்பதை ஸத்ஸம்பரதாயஜ்ஞர் உணர்வர்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யத்தில் “புண்ணி உதூ யொதூய வுந: வுந: புண்ணி” [ஸேவிப்பது எழுந்திருப் பது மறுபடியும் ஸேவிப்பது எழுந்திருப்பது இப்படியே பலகால் எழுந்தெழுந்து ஸேவித்து] என்றருளிச் செய்திருக்கிறாரே ; இத னால் பலமுறை நமஸ்கரிப்பதே சாஸ்திரீயமென்று விளங்க வில்லையா ? என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். மஹா மஹா வித்வான்

களும் இந்த வாக்கியத்தில் மிக்க பரமமுடையராயிருப்பா. எம பெருமானார் இப்படி ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச் செய்திருக்கச் செய்தேயும் தென்னாசார்யர்கள் தடுமாறுகின்றனா” என்று மேற் புல மேய்கின்ற வித்வான்கள் வாய்விட்டுரைக்கக் கேட்டிருக்கின்றோம் அவர்களே இன்று தெளின்பபோம்; “ப்ரணம்ய உத்தா யோத்தாய புந புந ப்ரணம்ய” என்றது ஓரிடத்திலேயே இருந்து கொண்டு பலமுறை ஸேவிப்பதைச் சொல்லுவதன்று; அந்த வாக் கியத்திற்கு முன்னே “உ-ருராடுவ—தூரத்தில் நின்றமே” என்றருளிச் செய்திருப்பதால் எம்பெருமானைக் கிட்மொளவும் காலால் நடந்து செல்லாமல் தண்டனிட்டுக்கொண்டே வழியைக் கடந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை அணுகவேணுமென்று அவ்விடத்தில் பொருள் படுமேயன்றி அஸகருத்பரணுவாதிகள் சொல்வதுபோலவும் செய்வதுபோலவும் செய்யவேண்டுமென்று பொருள்படமாட்டாது. தண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே வழியைக்கடந்து சென்று பெருமானைக் கிட்டின பிறகு ஒரு தடவை ஸேவிக்கவேணு மென்பது அவ்விடத்திலேயே அடுத்த படியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; “யாவஹ ந ப்ரணஜி சூதாநம் ஹவதெ நிவெடி யெத்” என்று அந்த வாக்ய ஸமாபதியுள்ளது காண்க. இங்ஙனன்றிகே (ப்ரணஜி உதாபொதூய வுந. வுந: ப்ரணஜி) என்றருளிச்செய்தது ஒரே இடத்திலிருந்துகொண்டே பலமுறை தொழுவதைச் சொல்வதாகக் கொள்ளுகிற பகஷமும் உண்டு அதிலும் ஹாநி ஒன்றுமில்லை; கணக்கெண்ணி ஸேவிப்பதை விட்டு பக்தி பரவச்யத்தாலே மெய்மறந்து விழுவதெழுவதாகச் செல்லுகிற செய்தி “அத்யந்தபக்தி யுக்தாநாம் ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:” என்கிற ரீதியிலே தூலவரம்பில் நிற்காமல் பரவசமாகச் செல்லுமாகில் அதனை மறுக்கவல்லார் ஆருமில்லை. ‘பரமார்த்தமான பக்தி இல்லாவிடினும் “† பொய்யே கைம்மை சொல்லி மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்” என்றாற்போலே பக்தியை அபிநயிக்கிற விதத்தில் நாங்கள் பலமுறை தொழுகிறோம்’ என்று சிலர் சொல்லப்படுவார்களாகில், அந்த வாதத்தைப் பரமஸந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளத் தட்டில்லை. ‘ஒருமுறை ஸேவிப்பது

அசாஸ்தீயம்' என்று சொல்லுகிறவர்களின் வாதத்தை மறுக்கப் புகுவோமேயன்றி, பக்தி பரவசயத்தாலோ கபடபக்தியின் அபிரயத்துக்காகவோ நாங்கள் பலமுறை ஸேவிக்கிறோமென்பாரை மறுப்போமல்லோம்

நம் பூர்வாசார்யர்களுடைய அதுஷ்டானம் ஸக்ருத்ப்ரணாமமே யொழிய அஸகருத்ப்ரணாமமன்று என்பதை மாத்திரம் பரமாணசரணர் புந்தியிற் கொள்வா எம்பெருமானா திருவாராத நக்ரமமருளிச் செய்கிற நித்யக்ரந்தததிலு, “சூராயநாஸி ஔவொ ஹவெதி ஔஹௌஹௌண ப்ராப்ய ஔஹௌஹௌண ஹணவத் துணஜி உத்யாய ஸாமதம் திவெஜி யாவஹாராயநஸுலாஹி ஸாஸி யு யாவநம் கூப்யாசு” என்று அருளிச் செய்திருப்பதைக் குறிக் கொள்ளவேணும் “தண்டம்போலே விழுந்து எழுந்து பிரார்த்திக்கவேண்டியது” என்று சொல்லப்பட்டதினே இதனால், ஸ்ரீவைகுண்டகத்ய ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருள் கீழ் நாம் விவரித்த படியேயாம் என்பதை மதயஸ்தத்ருஷ்டிகள் அறிவார்கள்.

ஸக்ருத்ப்ரணாமம் கூடாதென்று சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்பஷ்டமாகவே மறுத்திருப்பதாகச் சிலர் சில வசநங்களை வாய் வந்தபடி சொல்லவும் கேட்டிருக்கிறோம். நம் பூருவர்கள் எடுத்தாளாத வசநங்களை அவரவர்கள் கவந சக்தியினால் கல்பனை செய்து சொல்லி விடுவதனால் பிரமாணிகமான அர்த்தங்களுக்கும் அதுஷ்டானங்களுக்கும் திரஸ்காரம் ஏற்படமாட்டாது. அஸக்ருத்ப்ரணாமவாதிகள் உதாஹரிக்கும் வசநங்களெல்லாவற்றையும் யாம் ப்ரமாணமென்றே கொண்டு விடையளிக்கவல்லோம் அப்படியே வடமொழியில் விரிவான க்ரந்தமும் எழுதியுள்ளோம்.

எந்த சாஸ்த்ரத்தில் எப்படி சொல்லி யிருந்தாலும் ப்ரக்ருதச் ஸோகத்தின் பாஷ்யத்தில் நம் தேசிகன் அருளிச் செய்தது ஒன்றே உண்மையுணர விரும்புவார்க்குப் போதுமானது. “வளந: ஸுநுஜிஹுக்ருதி: = பெளந: புந்ய மலங்க்ருதி:” என்று தலைக்கட்டியருளின மாண்பு மெச்சத்தக்கதன்றோ இங்கு இவ்வளவிலே நிற்கின்றோம். (உச)

நயசி-நிஷொஷி நயாதவெநீ
 நலகூரிாம் ஸுஜாணாரவிநெ
 கூகிம்வநொ நநு மகிஸுரணு !
 கூதூகி-மும் ஸரணம் புவகெ
 !!

நதாம நிஷ்டோஸ்மி நசாத்தமவேதீ
 நபக்திமாம் ஸ்தவச்சரணரவிந்தே ;
 அகிஞ்சநோந்ய கதிச் சரண்ய !

த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே

(உஉ)

சரண்ய ! ஸர்வரக்ஷகனே !,
 தாமநிஷ்ட : { (அடியேன்) கர்ம
 ந அஸ்மி { யோகத்தில் நிலை
 யுடையேனல்லேன் ;
 ஆத்மவேதீ ச { ஆத்மஜ்ஞாநமும்
 ந அஸ்மி { உடையவ
 னல்லேன் ;
 த்வத் சரண { உனது திருவடித்
 அரவிந்தே { தாமரைகளில்
 ந பக்திமாம் { பக்தியையும் உடை
 அஸ்மி { யவனல்லேன் ;

அகிஞ்சந : { ஒரு ஸாதனமூலம்
 லாதவனும்
 அநய கதி : { வேறு புகலற்றவனு
 மான அடியேன்
 த்வத் { உனது திருவடி
 பாதமூலம் { வாரத்தை
 சரணம் { சரணமாக அடை
 ப்ரபத்யே { கின்றேன்.

* * *--[நயசி-நிஷொஷி.] எம்பெருமான் திருவடிகளில்
 சரணாகதி பண்ணுகிறார் இந்தச் லோகத்தால கருமம், ஞானம்,
 பக்தி, ப்ரபத்தி என்று நான்கு வகையான உபாயங்கள் சாஸ்த்ரங்
 களில் காட்டப்பட்டுள்ளன ; அவற்றுள் கர்மஜ்ஞாநபக்திகளில்
 தமக்கு அந்வயமில்லாமையை முன்னிட்டிக்கொண்டு ப்ரபத்தி
 பண்ணுகிறார்

எம்பெருமான் . கர்ம யோகத்தை அறுவ்வித்து அவ்வழி
 யாலே உன்னைப் பெறுகைக்கு எனக்கு யோக்யதையில்லை ; அதில்லா
 மற்போகவே பரிசுத்த ஆத்மாவை அறியும் யோக்யதையும் எனக்கு
 இல்லையாயிற்று இவ்விரண்டமில்லாமற்போகவே உன்னுடைய திரு
 வடித் தாமரைகளில் பக்தி செய்யும் யோக்யதையும் இல்லா தொழிந்
 தது. ஆகவிப்படி நான் வேறு உபாயமற்றவனாயும் வேறு புகலற்ற
 வனாயுமிருக்கையாலே ஸாவலோக சரண்யானை உன்னுடைய பாத
 மூலத்தையே ஒரே சரணமாகப் பற்றுக்கின்றேனென்கிறார்,

1. நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் ” 2. “குளித்து மூன்றனலையோம்புள் குறிகொளந்தணமை தன்னை, ஒளித்திட்டேன் என்கணிலை நின்கணும் பத்தநல்லேன் ” 3 “புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனை ” இத்யாதிகளான அருளிச் செயல்களைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு இந்தச் சீலாகமருளிச் செய்யப்பட்ட தென்றுணர்க

பகவத் ஸர்சி திகளில் எம்பெருமானே சேவிக்கும் போதுகளில் இந்தச் சீலாகத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டே தண்டன் ஸமர்ப்பித்தல் நம்மவர்களுடைய ஸம்பரதாய மென்றறிக ... (உஉ)

நநிஷிதம் கஸ்ததடிஷி லொகெ
ஸஹஸுஸொ யநூயா வ்யயாயி ।
ஸோஹம் விவாகாவஸரொ ஸுக்ருந
க்ருநாபி ஸம்ப்ரதய மதிசுவாமெ ॥

ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே
ஸஹஸ்ரஸோயந் நமயா வ்யதாயி,
ஸோஹம் விபாகாவஸரே முகுந்த
க்ரந்தாயி ஸம்பரத்யகதிஸ் தவாக்ரே

(உந)

| | | | |
|------------------|----------------------------------------------------------------------------------|---------------------------|------------------------------------------------------------------|
| முகுந்த ! யத் | பகவானே !, யாகொரு | லோகே காஸ்தி | { உலகத்திலேயே இல்லை ; |
| நிந்திதம் காம | { (சாஸ்த்ரங்களாலும் சிஷ்டர்களாலும்) நிந்திக்கப்பட்ட பாபக்குத்ய மானது | ஸோஹம் | { அபபடிப்பட்ட கடு வினைகளைச் செய் தவருண அடியேன் |
| மயா ஸஹஸ்ரஸு: | அடியேனுவ் பல்லாயிரம் தடவை | விபாக அவஸரே ஸம்பரதி | { அக் கடுவினைகள் பலன் கொடுக் கும் தருண மாகிய இப்போது |
| ந வ்யதாயி | { செய்யப்பட வில்லையோ, | அகதி: | வேறு கதியற்றவருய |
| தத் | { அப்படிப்பட்ட தீவினை | தவ அக்ரே க்ரந்தாயி | உனது முன்னிலையில் கதறுகின்றேன். |

1. திருவாய்மொழி 5—7—1.

2. திருமாவை-25.

3. திருவாய்மொழி. 6—10—10.

* * *—[நநிஷிதௌ-6.] கீழ் சலோகத்தில் “ அகிஞ்சந:” என்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் “ உம்மிடத்தில் ஒன்றுமில்லை யென்கிறேரே ; இது உண்மையாயிருக்குமோ ? கரண களேபரங்களையுடையவன் சற்றுப்போதா கிலும் வெறுமனிருக்க முடியாதன்றோ ; ஏதோ காரியங்களைச் செய்தேயிருக்கவேணுமே ; அப்படி யிருக்கும்போது “ அகிஞ்சந:” என்று நீர் எப்படி சொல்லுவீர் ?” என்று கேட்க ; பிரானே ! உன்னைப் பெறுதற்கு உறுப்பானவை ஒன்றுமில்லை யென்றேனை யொழிய, வேறு எவ்வகையான க்ருத்தியமும் என் பக்கல் இல்லையென்று சொன்னேனலலேன் ; பரதிபந்தக ஸாமக்ரிகள் என்னிடத்தில் அளவற்றவையுண்டென்கிறார் முன்னடிகளால்

உலகத்தில் ஒருவன் நல்ல காரியங்களைச் செய்யாமலிருக்கலாம் ; அப்படியே கெட்ட காரியங்களையும் செய்யாமலிருக்கலாம் ; அப்படிப்பட்டவனை நோக்குமிடத்து, ‘ இவனிடத்தில் நன்மை இல்லாதொழிந்தால் ஒழிகிறது ; தீமை ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிறதன்றோ’ என்று அந்தத் தீங்கில்லாமையையே ஒரு பெரிய நன்மையாகக்கொண்டு பெரியோர் இரங்குவார்கள் ; அப்படி நானும் ஒருவித நன்மையும் செய்யாதாப்போலே தீமையும் செய்யாதிருந்தேனாகில் பெரிய குணசாலிகளில் முதல்வனாக நான் கணக்கிடப்படலாம் ; அந்தோ ! அதற்கும் ப்ராஸத்தியில்லாதபடி பாவங்களை அளவறச் செய்துகிடக்கிறேனை யென்கிறார்.

யத் நிந்திதம் கர்ம மயா ஸஹஸ்ரத: நவ்யதாயி தத் லோகே நாஸ்தி=நான் செயயாத இழிதொழில் உலகத்திலேயே இல்லை யென்கிறார். “ எல்லா இழிதொழில்களையும் நான் செய்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லலாமாயிருக்க, அப்படி சொல்லாமல் இப்படி சொல்லுவதன் கருத்து—தாம் ஒப்பற்ற பாபாத்மா என வெளியிடுதலேயாம்.

மூலத்தில் லோகே என்ற பதத்திற்கு—உலகத்திலே என்று ஸாமான்யமாகப் பொருள் தோன்றினாலும், ‘ சாஸ்த்ரத்திலே’ என்று பொருள் கொள்வது சிறக்கும். பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திருவுள்ளமிதுவேயாம். “ ஆயிரம் மடங்கு என்னால் பண்ணப்படாதது யாதொரு நிந்தித கர்மமுண்டு—அதிபாதக மஹாபாத

காதிகள் அது சாஸ்தரத்திலுமில்லை;...அதுஷ்டாதாக்கள் பக்க விலலாத நிஷித்தங்களும் சாஸ்தரத்தில் காணலாமிதே” என்பது பெரியவாசகரானபிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி இப்பொருளை தேசிகனும் ஆதரித்து உரைத்தனா. லோக சப்தத்திற்கு சாஸ்தரமென்ற பொருள் வயுத்தத்திலித்தம். ஹேமாத்ரி முதலிய நூல்களின் அட்டவணையை நாம் நோக்குவோமானால் விசித்திர விசித்திரமான பாவங்கள் ஆங்குக் குறிப்பிடப்பட்டு அவற்றுக்குப் பராயசசித்தங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கும்; அப்படிப்பட்ட பாவங்களை யெல்லாம் நாம் உலகத்தாரிடம் காணமுடியாது சாஸ்தரங்களில் மாத்ரிமே காணலாம்; ஆனால் நான் செய்த பாவங்கள் அந்த சாஸ்தரங்களிலும் காணமுடியாதன என்கிறார். இது ஒரு சமத்காரச் சொல்லாகும்

பாவங்களை அதிகமாகச் செய்துவிட்டாலும், பிறகாவது அஞ்சுதல் அதுதாப்பப்படுதல் வெட்கப்படுதல் பராயசசித்தஞ் செய்துகொள்ளுதல் முதலியவற்றால் அப்பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்ள வழியுண்டு; பாவங்களைப் போக்கிக்கொள்வதாவது - அப்பாவங்கள் தீய பலன்களைக் கொடாதபடி தடைசெய்து கொள்ளுதல் அப்படி தடை செய்து கொள்வதற்கான வழிகளில் இழியாவிடில் அவை பலன் கொடுத்தே தீரும்; செய்த பாவங்கள் கடுமையாயிருந்தால் இப்பிறவியிலேயே விரைவில் தானே அவற்றின் பலன்களை அதுபவிக்க நேரும் அப்படியே நான் செய்த பாவங்கள் மிகக் கடுமையாதலாலும் அவற்றுக்கு நான் ஒரு வகையான பராயசசித்தமும் செய்துகொள்ளவில்லை யாகையாலும் அவை இப்போதே பலன் கொடுக்கத் தொடங்கி விட்டன; பலவகைத் துன்பங்களை அதுபவிக்க நேர்ந்துவிட்டது; தாங்கமுடியாமையால் கதறுகின்றேன் என்கிறார் பின்னடிகளில். “காரொளி வண்ணனை கண்ணனை! கதறுகின்றேன், ஆளுநர் களைகணம்மா அரங்கமா நகருளானே!” என்ற திருமலைப் பாசுரத்தைத் தழுவினர்போலும்

[விபாகாவஸ்தே] விபாகமாவது பரிபக்குவமாகை; அதாவது பலன் கொடுக்கை [தவ அக்ரே க்ரந்தாமி] “கோவிந்தாவென்றுத் த்ரௌபதி கதறினது இன்றைக்கும் என்னெஞ்சைப் புண்படுத்தி

திக்கிடக்கின்றது” என்று பரிதாபந்தோற்ற அருளிச்செய்த
தேவரீர் முன்னே இப்போது நான் கதறுகின்றேன் காணென்
கரூர் இப்போது என்னுடைய கதறலுக்குப் பரிஹாரம்
செய்யாவிடில், த்ரௌபதியின் கதறலைப் பற்றிப் பிற்பாடு பரிதாபந்
தோற்ற நீ பேசினது வெளிவேஷமென்று நிச்சயித்துக் கொள்வே
னென்பது உள்ளுறை (உங)

நிஜஜதோநன ஹவாண-வாஹ்:

விராய ரெ கூடுவ திவாஸி லப்தஃ ।

கூயாவி லப்தஃ ஹவநிதாநீம்

கூநுதலிம் வாசுதேவம் ஹவாயாஃ ॥

நிமஜ்ஜதோ நந்த பவார்ணவாந்த

சிராய மே கூல மிவாஸி லப்த ,

த்வயாபி லப்தம் பகவந்திராநீம்

அநுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயாஃ .

(உச)

| | | | |
|-----------------------|-------------------------------------------------------|------------------|-------------------------------------------------------------------|
| ஹே அநந்த ! | { எல்லையற்ற குண வீழ்த்திகளை யுடைய பெருமானே ! | பகவந் ! | பகவானே ! |
| பவ அர்ணவ அநந்த : | { ஸம்ஸாரமாகிற கடலினுள்ளே | த்வயா அபி | உன்னாலும் |
| நிமஜ்ஜதஃ மே | { மூழ்கிக் கொண்டே கிடக்கிற அடி யேனுக்கு | தயாயா : | { உனது அருளுக்குச சிறந்த பாத்திர மாகிய இந்த வஸ்து [நான்] |
| சிராய | நெடுநாள் கழித்து | இதம் | இன்றே |
| கூலம் இவ லப்தஃ அவி | { கரைபோல நீ கிடைத்தாய் ; | இதாநீம் லப்தம | அடையப் பட்டது. |

* * *—[நிஜஜதஃ] “இன்று உன்னெதிரில் கதறுகின்
றேன்” என்று கீழ் ச்லோகத்திற் கூறிய ஆளவந்தாரை நோக்கி
எம்பெருமான் “நெடுநாளாகவே ஸம்ஸாரியாயிருக்கின்ற நீர்
இன்று கதறுவதற்குக் காரணமேது ?” என்ன ; ஒருவன் கடலில்
அழுந்தித் தடுமாறிக் கொண்டே செல்லுமளவில் தைவவசத்தாலே
ஒருநாள் கரைகாண்பதுபோல, ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கி நின்ற
எனக்கும் நெடுநாள கழித்து இன்று நீ அகப்பட்டாய் ; உன்னு

டைய கிருபைக்கும் பாத்திரமாக உனக்கு நான் அகப்பட்டேன் ; ஆகையாலே ரக்ஷயான எனக்கும் ரக்ஷகனான உனக்கும் லாபம் கிடைக்க நேர்ந்த இப்போது இழக்கலாமோ வென்று கதறுகின் றேன் என்கிறார் போலும்

அந்நித பவார்ணவாந்த என்றவிடத்து அந்நித என்று தனியே பிரித்து எம்பெருமானுடைய ஸம்போதநமாகக் கொள்க ; அன்றி, ஒரே பதமாகக்கட்டி பவார்ணவத்திற்கு விசேஷணமாக்கி உரைப பதம் ஒக்கும். ஸம்போதநமாமிடத்தில், ஸ்வரூபத்தாலும் குணங் களாலும் விபுதிகளாலும் எல்லையற்றவனே¹ என்று பொருளாம் இரண்டாவது யோஜனையில், 'கரைகாண வொண்ணாத ஸம்ஸா ரக்கடலினுள்ளே' என்று பொருளாம்.

1. “ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலு ளழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று நான் துளங்க” என்ற அரு ளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி முதலடி அருளிச் செய்தார்.

இப்படி ஸம்ஸாரக் கடலினுள்ளே அழுந்திக் கிடக்கின்ற எனக்கு நெடுநாளாகவே கரை கிடைக்கா தொழிந்தது ; இன்று நீ கரைபோலக் கைக்கு எட்டினாய் என்கிறார் இரண்டாமடியில்.

எனக்கு நீ அகப்பட்டாயென்கிறது மாத்திரமல்ல ; உனக்கு நானகப்பட்டேனென்பதும் உன்னுடைய லாபம் ஒன்றுண்டு என்கிறார். பின்னடிகளால் உன்னை நான் தேடித் திரிவது போலவே நீயும் என்னைத் தேடித் திரிகிறாயன்றோ நெடுநாளாக. 2. “எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய” என்றபடி எத்தனையோ ஜன்மமாக என்னைப் பிடிப்பதற்கு நீ படுகிறபாடு சொல்லிமுடியுமோ? அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய க்ருஷியும் இன்று பவித்ததென்பதை நீ நோக்கவேணும் என்னை நீ அநுக்ரஹியாவிடில் உன்னுடைய அருள் வேறு எங்கே காரியம் செய்து ஸபலமாகப் போகிறது? என்கிறார். இத்தால—என்னிடத் தில் யோக்கதைகளைக்கண்டு என்னை நீ கைக்கொள்ள விஷய மில்லாவிடினும், உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் கைக் கொண்டே தீரவேண்டிய நிலைமையுண்டு என்று விஜ்ஞாபித்தபடி.

1. திருவாய்மொழி 5—1—9.

2. திருவாய்மொழி 2—7—6.

அநுத்தமம் = “ந வித்யதே உத்தமம் யஸ்மாத் தத்” என்று
வ்யுதபத்தி பண்ணிக்கொள்க ; இதற்குமேல் சிறந்ததில்லை யென்
னும்படி லோகோத்தமமானது என்றபடி. ... (உச)

கலஹிதவஹிவஹி ஹி ஹி கிவா

வவஹி வவஹி ஹி வவஹி ஹி ஹி ஹி ஹி ஹி

கிவா கிவா ஹி ஹி ஹி ஹி ஹி ஹி ஹி ஹி

வவஹிவவா ஹி ஹி ஹி ஹி ஹி ஹி ஹி ஹி

அபூதபூர்வம் மம பாலி கிவா

ஸாவம் ஸஹே மே ஸஹஜம்ஹி துக்கம்,

கிந்து த்வதக்ரே சரணாகதாநாம்

பராபவோ நாத ந தேஹிபு.

(உரு)

ஹே நாத ! நாதனே !

மம அடியேனுக்கு

அபூத { இதற்கு முன்பு
பூர்வம் { உண்டாகாத

கிவா { என்ன துக்கம் இப்
துக்கம் { போது புதிதாக
பாலி ? { உண்டாய விடப்
போகிறது ;
(ஒன்றில்லை)

துக்கம் மே { துக்கமென்பது
ஸஹஜம்ஹி { என்னோடுகூடவே
பிறந்ததன்றோ ,

ஸர்வம் { எல்லாத்
ஸஹே { துயரங்களையும்
பொறுத்துக்
கொண்டே
யிருக்கிறேன்.

கிந்து { ஆனால் ;
த்வதக்ரே { உன் எதிரில்
சரண { வந்து சரணம்
ஆகதாநாம் { புகுந்தவர்களுக்கு

பராபவ : { ஒரு அவமான்
முண்டாவது

தே ந அதருப : { உனக்குத்
தகுதியில்ல.

* * * — [கலஹிதவஹிவஹி] “க்ரந்தாயி ஸம்ப்ரத்யகதிஸ்த
வாக்ரே” [உன்னெதிரில் இன்று கதறுகின்றேன்] என்ற ஆளவந்
தாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘சேஷபூதரான நீர் உம்முடைய
பரதந்தர் ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிநதுவைத்தும் நம்மெதிரே
இப்படி கதறலாமோ ? உம்முடைய துக்கங்களை நானாக எப்போது
பரிஹரிக்க விரும்புகிறேனோ அப்போதுதானே பரிஹரிக்க
முடியும் அதுவரையில் இவ்விருளதருமானாலத்திற்கு இன்றி
யமையாத துக்கங்களை ஒருவாறு ஸஹித்திருப்பதன்றோ உமக்குப்
பணி ; என்னை நிரப்பந்திப்பது உம்முடைய பரதந்திரிய ஸ்வ

ருபத்துக்குத தகாதுகாணும்” என்றருளிச் செய்ய, அந்தோ! பிரானே! என்னுடைய துக்கங்களைத் தீர்க்கவேனுமென்று நான் வேண்டுகிறேனல்லேன்; பின்னை என்ன வேண்டுகிறேனென்னில்; என்னை நீ கைக்கொள்ளாதே கைவிடுமளவில உலகமெங்கும் உன்னைப்பற்றி அபகாததிபாண் வாததை பரவப்போகிறது; ‘எம் பெருமான் ஸாவரகூடகன் என்று பேர் சுமந்துகொண்டு ஆளவந்தாரை ரகசியாமல கைவிட்டான், அவா விஷயந்தரங்களின் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு பரிபவப்படுகிறார், அதை ஸர்வ சக்தனென்று பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமான் நிலக்காமல் பார்த்துகொண்டிருக்கிறான்; இப்படிப்பட்டவனையோ எல்லாரும் சரணுகதரகூடகனென்று புகழ்கிறார்கள்’ என்று பலரும் உனக்குப் பெரிதும் அபவாதமாக வம்பளப்பர்களாகில இது உன் பெருமைக்குத் தகுதியன்றே; எனக்குச் சொந்தமாக நேர்கின்ற துக்கங்களை நான் பொறுத்துக் கொள்ளத் தடையில்லையாயினும்! ‘நம் தலைவனுக்கு இப்படிப்பட்ட அபவாதம் நேருகின்றதே’ என்று உண்டாகிற துக்கத்தை மாத்திரம் நான் பொறுக்கவல்லேனல்லேன்” என்கிறா போலும்.

மம அபூதபூர்வம் கிம்வா து க்கம் பாலி? = இதுவரையில் நான் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்தவனானதலால் காப்பங்களிலும் நரகங்களிலும் மற்றும் பல பல அவஸ்தைகளிலும் நான் எவ்வளவோ துயரங்கள் அதுபவித்திருக்கின்றேன்; இதுவரை நான் அதுபவியாத துக்கம் இன்று புதிதாக யாதொன்றும் அதுபவிக்கக்கூடிய தில்லை; எத்தனைவிதங்களான துக்கங்கள் உண்டோ, அத்தனை விதமும் கண்டு விட்டேனாகையால் இனி நூதனமான விதம் ஒன்று மில்லை. துக்கமென்பது என்றோடு கூடவே பிறந்ததாகையால் அதை நான் ஸஹியாமல் என்ன செய்யப்போகிறேன். தன காய்களைப் பொறுத கொம்பு உலகிலுண்டோ? எனக்கு நேர்கின்ற துக்கங்களை நான் பொறுத்துக் கொண்டே வருகிறேன் என்கிறா முன்னடிகளில்

இப்படி கூறின ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான், “துக்கங்களை நீர் ஸஹித்துக் கொண்டிருப்பது உண்மையாகில் கதறுவா னேன்?” என்று கேட்ட; அதற்குப் பின்னடிகளால் உத்தரமரு

ளிச செய்கிறார் கீழ் “ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி” என்கிற ச்லோகத்தினால் நான் உன்பக்கல் சரணாகதிபண்ணிவிட்டேனாகையால், என்னை நீ உடனே கைக்கொண்டிருக்க வேண்டும்; அப்படி நீ கைக்கொள்ளாததனால் நான் பரிபவப்படுகிறேன்; உன்னிடத்தில் சரணாகதி செய்த நான் இப்படி பரிபவப்பட்டால் இது உனக்குப் பெரிய குறையன்றோ? அக்குறை நீங்குவதற்காகவே கதறுகின்றேனென்ற ராயிற்று. ‘எனனை நீ தவறாமல் இப்போதே ரக்ஷித்துத்தீரவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்கிற முறைமைகளில் இது ஒரு விசித்திரமான முறை என்க. (உரு)

நிராஸகஸ்யாவி ந தாவ டுஹே
 ஹேஸ ஹாதும் தவ வாடிவங்கஜம் ।
 ருஷா நிரஸ்யாவி ஸரிஸுஃ ஸூநாயயஃ
 ந ஜாதா ராதாஹுராணள ஜிஹாஸதி ॥

நிராஸகஸ்யாவி ந தாவதுத்ஸஹே
 மஹேச ஹாதும் தவ பாத பங்கஜம்.
 ருஷா நிரஸ்தோபி சிசுஃ ஸ்தநந்தயஃ
 ந ஜாது மாதுச் சரணௌ ஜிஹாஸதி.

(உசு)

| | | | |
|------------|-------------------------------------------|-------------|-----------------------------------------|
| மஹேச! | ஸர்வேசவரனே ! | சிசு: | குழந்தை |
| நிராஸகஸ்ய | { என்னை நீ துரத்தித் அபி { தள்ளினாலும் | ருஷா | கோபத்தினால் |
| தவ | | நிரஸ்த: அபி | தள்ளப்பட்டாலும் |
| பாதபங்கஜம் | உன்னுடைய | மாது: | தாயினுடைய |
| ஹாதும் | திருவிடித்தாமரையை | சரணௌ | கால்களை |
| ந உத்ஸஹே | விவெதற்கு | ஜாது | ஒரு போதும் |
| தாவத் | { அடியேன் துணிய மாட்டேன் காண; | ந ஜிஹாஸதி | { விவெதற்கு விரும்ப மாட்டா தன்றோ. |
| ஸ்தநந்தய: | | | |
| | { முலைப்பால்சூடிக்கும் பருவமுள்ள | | |

* * *—[நிராஸகஸ்யாவி.] கீழ்ச்லோகத்தைக் கேட்ட எம் பெருமான், “எனக்கு அபவாதம் வந்தால் வரட்டும்; அதைப்பற்றி உமக்குக்கவலை வேண்டியதில்லை; நீர் எண்ணிறந்த பாவங்கள் செய்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்; அவற்றுக்குப் பிராயசசித்தங்கள் செய்து கொண்டு உம்மைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளப்பாரும்;

பிறகு நாமே உம்மைக் கைக்கொள்வோம்; இப்போது ஒன்றும் தொந்தரவு செய்யாமலிரும்” என்று அருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட ஆளவந்தார் ‘எம்பெருமான் இவ்விதமாக நம்மைக்கைவிடப்பார்க்கிறான் போலும்’ என்றெண்ணி வருத்தமுற்று; எம்பெருமானே! என்னை நீ கழுத்தைப் பிடித்துததள்ளினாலும் நான் உன் திருவடிகளைவிட்டு அகலவேனல்வேன்; முலையுண்கிற குழந்தையைத் தாயானவள் முன் கோபத்தினால் சிறித்தள்ளிவிட்டாலும் அக் குழந்தை பின்னையும் தாயின் காலையே கட்டிக்கொண்டு அழுமேயல்லது அகன்று போய்விடமாட்டாது. அது போலவே, என்னை நீ நெறிகாட்டி நீக்கப்பார்த்தாலும் நான் திருவடிகளைவிட்டு நீங்கு வேனல்வேன் என்று தம்முடைய திண்ணிய உறுதியை உரைத்தா ராயிற்று ஹாதூஜிஹதி—ஜிஹாலதி. 1 “தருதுயரம் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை...அரிசினத்தாலின்ற தாய் அகற்றிடி னும் மற்றவள் தனருள் நினைந்தே அழுங்குழுவியதுவே போன்றி ருந்தேனே” என்ற ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் பாசுரத்தைப் பெரும் பாலும் தழுவி இந்த ச்லோகமருளிச செய்யப்பட்டது. (உசு)

தவாஜ்யதஸ்யுஜிநி வாடிவங்கஜே
நிவெஸி தாஸ்தா கயஜநு லிஹதி।
ஸ்ரிதொவிநெ லகாந நிஹ-ரொ
உயுவ-தொ நெக்ஷாரகம் ஹி வீக்ஷதே॥

தவாம்ருதஸ்யந்திரி பாதபங்கஜே
நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி.
ஸ்திதே ரவிந்தே மகரந்திரிப்பரே
மதுவ்ரதோ நேக்ஷாரகம் ஹி வீக்ஷதே. (உஎ)

| | | | |
|------------------|--------------------------------------------------------|-----------------------------------------|-------------------------------------------------|
| அம்ருத ஸ்யந்திரி | { அம்ருதத்தைப் பெருக்குகின்ற [2. மோக்ஷத்தை அளிக்கின்ற] | இச்சதி மகரந்த நிரப்பரே | வீருமயம்? தேன் நிறைந்த |
| தவ பாத பங்கஜே | { உன்னுடைய திரு வடித்தாமரையில் | அரவிந்தே ஸ்திதே ஸதி மதுவ்ரத : இக்ஷாரகம் | தாமரைப்பூவானது இருக்கும்போது வண்டு முள்ளிப்பூவை |
| நிவேசித ஆத்மா | { வைக்கப்பட்ட மனமானது | ந வீக்ஷதே ஹி | { கண்ணெடுத்தும் பார்க்க மாட்டா தன்றோ. |
| அந்யத் கதம் | வேறொன்றை எப்படி | | |

* * *—[தவாஜிதஸ்யுநிதி] வேறு புகலில்லாமையினாலே உன் திருவடி-யைவிட்டு அகல முடியாதென்றார் கீழ்சலோகத்தில். வேறு புகல் உண்டு என்று வைத்துக்கொண்டாலும், உன் திருவடித் தாமரைகளின் போகயதையை நோக்குமிடத்து வேறொன்றில் நெஞ்சு செலவூமோ என்கிறாநிதில்

அம்ருதத்தைப் பெருக்குகின்ற உன் திருவடித் தாமரையில் படிந்த நெஞ்சானது மறறொரு வஸ்துவை எப்படி விரும்பும்? விரும்பமாட்டாது என்றபடி. பரம போகயமான வஸ்து இருக்கும்போது சுவையற்றதொரு வஸ்துவைக்கண்ணெடுத்திப் பார்ப்பாருண்டோ? தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூ இருக்க, அதைவிட்டு முள்ளிப்பூவைத் தேடியோடுமோ வண்டு

அம்ருதஸ்யந்திரி என்கிற விசேஷணம் சலேஷமுடையது என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்; அம்ருதமென்று மோகூத்துக்கும் பேராகையாலே மோகூததையளிக்கின்றது பகவத்பாதம் என்கை. தாமரையின்பக்கத்தில் மகரந்தாஸம் என்று பொருள் பெரிய வாசசான்பிள்ளை இவ்வணைச் சலேஷமகாக் கொள்ளாமல அம்ருத மென்பதற்குத் தேன் என்னும் பொருளையே திருவுள்ளமபற்றினா; “விஷ்ணு: வபெடி வாரெடி ஜ்ய உஹ: = விஷ்ணு: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ” [எம்பெருமானுடைய சிறந்த திருவடியில் தேன் வெள்ளமிடுகிறது] என்று வேதத்திலும் “உன் தேனே மலருந்திருப்பாதம்” என்று திருவாயமொழியிலும் சொல்லுகிற படியே மதுவென்கிற ஒருபொருளே இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே முக்கியமாக போகயதையைச் சொல்லவேண்டிய இவ்விடத் திற்கு அப்பொருளே சிறந்திருக்கையாலே மோகூதமென்கிற பொருளில் நெஞ்சு செல்ல வேண்டாவென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்போலும் சபத சக்தியினால் மோகூத ப்ரதத்வமும் தவ நிக்கிறதென்று கொள்வதிலும் குறையில்லை.

நிவேசிதாத்தமா என்றதில் கர்மதாரயஸமாஸம் பண்ணிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. “தேவருடைய நிர்ஜேஹதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே நிவேசிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸானது” என்றருளிச் செய்தார் பெரியவாசசான்பிள்ளையும் ஸ்ரீ தேசிகனும் தம்முடைய

பாஷ்யத்தில் இப்பொருளையே ஆதரித்து உரைத்தருளினார். “[நிவெஸிதாஸ்தா] ரக்ஷணோநுவெந ஸுஷி ஸுஷி யொமம் தம்’ உத்யாதிவாதிநா துவெவ ஸுஷாவஸூவிதா ஸுஷிரித்யயக்: தஸூஷித: வரம் வுரூஷாய-பாநொ 2௮௮ நிவெஸமிதம் ந ஸக்ஷிதி ஹாவ.” என்பது ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் தேசிகன் ஸ்ரீஸூக்த சிலா, “நிவேசித ஆத்மாயஸ்ய ஸ:” என்று பஹுவீஹிஸமாஸம் பண்ணி ‘ஸ்தாபிக்கப் பட்ட மனமுடைபவன்’ என்று பொருளுரைப்பதில் ஆக்ரஹக் கொளவா அது தேசிக ஸ்ரீஸூக்தவிருத்தமும அஸ்வரஸமு மாம் (உஎ)

கூடிவ்ரி ஸுஷிஸூ கடிாவி கெநவிக
யயா தயாவாவி ஸகூக கடுதொஜலி: |
தகெடிவ ஸுஷா துஸூயாநுஸெஷதம்
ஸூலாநி வுஷாநி நஜாத ஹீயதெ ||

தவநங்கரி முத்திச்ய கதாபி கேநசித்
யதா ததா வாபி ஸக்ருத் க்ருதோஜ்ஜலி:
ததைவ முஷ்ணத்யசபாந்யசேஷத:
சபாநி புஷ்ணதி நஜாது ஹீயதே. (உஅ)

| | | | |
|----------------------------------------|-----------------|----------------|--------------------|
| சுவா அநகரிம் { உனதுதிருவடியை உத்திசய { | நோக்கி | த்தா எவ அசபாநி | அப்பொழுதே பாவகளை |
| கதாபி | எப்பொழுதாவது | அசேஷத: | மிகுதியிலலாமல |
| கேநசித் | எவனாவது | முஷ்ணதி | போக்கிவிடுகின்றது; |
| யதாததா வா அபி { | எவ்விதமாகவா வது | சபாநி | நன்மைகளை |
| ஸகருத் | ஒரு தடவை | புஷ்ணதி | { வளரச் செய்கின் |
| கருத்: | பண்ணப்பட்ட | ஜாது ந ஹீயதே | { ஒருபோதும் குறை |
| அஞ்ஜலி: | கைகடப்புதலானது | | { கிறதில்லை. |

* * *—[கூடிவ்ரிஸுஷிஸூ.] ‘பெரிய பெரிய உபாயங்க ளாலே பெறவேண்டிய பேற்றை அகிஞ்சநரான நீர் எப்படி பெறு வீர்?’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அஞ்ஜலியின் வைப

வம் தெரியாதோ? சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்கிறார். உன்னுடைய திருவடிபை நோக்கி ஒருவன் எப்பொழுதாவது எப்படியாவது ஒரு அஞ்ஜலி செய்வதால் [கை கூப்பினால்], அந்த அஞ்ஜலி காலமல்லாத காலத்திலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் வெகு நீசமான புருஷனுலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் விதமல்லாதவிதமாகச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் ஒரு தடவை செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அது வெகு சீக்கிரமாகவே அவனது தீமைகளெல்லாவற்றையும் போக்கி எல்லா நன்மைகளையும் அவனுக்கு ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது; ஒரு பொழுதிலும் அந்த அஞ்ஜலிக்கு ஹாரியேயிலலை என்கிறார்.

இதன கீழுள்ள இரண்டு சலாகங்களையும் கூட்டி நோக்கினால், எம்பெருமானே 'உன்னைத் தவிர்த்து வேறு புகழிலலாமை யாலும் உன்னை விடமுடியவில்லை; போகயசையின் மிகுதியாலும் உன்னைவிடமுடியவில்லை; உன்னைப் பெறுதற்குரிய உபாயத்தின் அஸளகரியத்தாலும் உன்னைவிட முடியவில்லை' என்றொரென்பது விளங்கும்.

கதாபி கோஷித் யதாததாவாபி ஸகருத் என்ற நான்கினாலும்—திதி வாரம் நகூத்தரம் முதலிய காலங்களைத் தேடவேண்டா, நினைத்தபோது கையெடுத்துக் கும்பிடலாமென்பதும், நல்ல வம் சத்தில பிறந்திருக்க வேணுமென்கிற அதிகாரி நியமங்களிலலை, விருப்பமுடையாரெல்லாரும் கைகூப்பலாமென்பதும், வாயு தோஷத்தினால் நேராகக் கூப்பமுடியாமற் போனாலும் போகலாம்; கோணலாகக்கூப்பினாலும்' கூப்பவேணுமென்று நெஞ்சினால் நினைந்தாலும் வாயினால் மொழிந்தாலும் போது மென்பதும், ஸந்த்யா வந்தநம் அக்ரிஹுத்தரம் முதலிய நித்ய நைமித்திக கருமங்கள் போல வாழ்நாளாள் ளவரை செய்யவேணு மென்கிறதில்லை யென்பதும் விளக்கப்பட்டன.

அஞ்ஜலி என்பதற்கு “அம் ஜலயதி” என்று வயுதபத்தி கூறுவதுண்டு; அம்=எம்பெருமானே; ஜலயதி=நீர்ப்பணடமாக உருக்குகின்றது என்றபடி கையெடுத்துக் கும்பிட்டிவிட்டானே, இவனுக்கு நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்! என்று எம்பெரு

மாணக் கரையபண்ணுமாம். விசேஷமான பண்புசெல்வு, தேஹசரமம் முதலிய ஆயாஸங்களால் ஸாதிக்கவேண்டிய அசுவமேதம் முதலியவை பொலன்றி நினைத்த மாத்திரத்தில் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய காரியம் என்பதைக் காட்டுகிறது அஞ்சலி என்ற பதம். இரண்டு கைகளும் ஒன்று சேர்ந்த சோத்திகது அஞ்ஜலியென்று பெயர்

ஆக முன்னிரண்டுகளால் அஞ்ஜலியின் ஸௌகர்யாதிகளை அருளிச் செய்து, இனி பின்னடிகளால் அதன் பலன்களைப் பரக கப் பேசுகிறார் வேறு காலத்திலே வேறு சரீரத்திலே பலன்தருகிற கருமங்களைப் போலல்ல. அநிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்பதோடு மாத் திரம் நிற்பதல்ல சபங்களையும் போஷிக்கும்

[ந ஜாது ஹீயதே] இதற்குப் பலபடியாகக் கொள்ளலாம் ஒருவன் அஞ்ஜலிசெய்தால் எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் அவ னொருவனளவிலே நின்று விடாமல் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் நன்மைபயக்கப் பாரிக்கும் என்கை யஜஞம் செய்பவன் பொய சொன்னை அந்த யஜஞம் நஷ்டமாயவிடும் என்பது போல, வேறொரு கெட்ட காரியத்தினால் அந்த அஞ்ஜலியின் ப்ரபாவம் குன்றுது என்றுமாம் பலனைக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் ஓய்ந்து போகிற உபாயாந்தரங்களைப் போலல்ல; இது எப்போதும் அது வர்த்தித்துக் கொண்டேயிருக்கும்; (அதாவது) பலன் கைபுகுந்த பின்பும் அஞ்ஜலியே போதுபோக்காயிருக்கும் என்னவுமாம்.

இந்த ச்லோகத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அவதாரிகை யிடுமிடத்து, “மனோவாக்காயங்கள் மூன்றினாலும் பண்ணின ப்ர பத்தியெல்லாம் வேணுமோ?..... காயிகமான அஞ்ஜலி யொன் றுமே அமையாதோ வென்கிறா” என்றருளிச் செய்திருப்பதைக் கடாஷித்த தேசிகன் இதனை அதிவாதபகூஷமென்று திருவுள்ளம் பற்றி மறுப்பாகச் சில ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்தார் போலும் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே. ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் உபோத் தாத ப்ரகரணத்தில் “ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம்” என்ற ச்லோக பாஷ்யத்தில் பட்டர் விரிவாக அருளிச் செய்துள்ளவற்றை நோக் கித்தெனிக. (உஅ)

உஜீண-ஓ ஸம்ஸார உவாஸுஸுக்ஷணீம்
 க்ஷணேந நிவ-ஓபு வாராஹ நிவ-ஓ திபு ।
 ப்ரயஜ்ஜி க்ஷுரணாரணாஹம்
 உயாநுராமாஹுத விய்யஸீகர ॥

உஜீர்ண ஸம்ஸார தவாசுசுக்ஷணீம்
 க்ஷணேந நிர்வாப்ய பராஞ்ச நிர்வ்ருதம்.
 ப்ரயச்சதி த்வச்சரணருணம்புஜ
 த்வயாநுராகாம்ருத ஸிந்துசீகர .

(உக)

| | | | |
|--------------------------------------------------------------------|--------------|-------------|--------------|
| தவத் சரண அருண அம்புஜ தவய அநு ராக அமருத விர்து சீகர: | உனது செந் | உஜீர்ண | மேன்மேலும் |
| | தாமரைத் | ஸம்ஸார | ஜ்வலிக்கின்ற |
| | திருவடி | தவ ஆசுசு | ஸம்ஸாரமாகிற |
| | யிணையைப் | க்ஷணம் | காட்டுத்தீயை |
| | பற்றின | க்ஷணேந | ஒரு நொடிப் |
| | அன்பாகிற | நிர்வாப்ய | பொழுதில் |
| | அழுத்த | பராம | தணிததுவிட்டு |
| | கடலின் ஒரு | நிர்வ்ருதம் | மேலான |
| | திவ்லையானது, | ப்ரயச்சதி | இன்பதையும |
| | | | தருகின்றது |

உஜீண-ஓஸம்ஸார.] ப்ரபத்திதான் வேணுமோ ?
 அஞ்ஜலி மாத்திரமே போராதோ என்றார் கீழ்ச்லோகத்தில. அந்த
 அஞ்ஜலிதானும் வேணுமோ ? நெஞ்சிலே சிறிது ஆசைகிடந்தால்
 போராதோ என்கிறாரிதில் எம்பெருமானே உன்னுடைய பாதார
 விந்தத்தில் உண்டாகிற பரீதி விசேஷமானது பெரியதொரு அமு
 தக் கடல போன்றது அக்கடலின் ஒரு திவலை மாத்திரமே ஸம்
 ஸாரமாகிற காட்டுத்தீயை ஒரு நொடிப்பொழுதில் அணைத்து
 விட்டு முக்தர்களின் அதுபவத்தோடொத்த பரமாதந்தத்தையும்
 அளிக்கின்றதுகாண் என்கிறார்

இதில், ஸம்ஸாரத்தை கிளர்ந்தெனிகிற காட்டுத்தீயாகச் சொல்
 லுகிறார் கொடுமையின் கனத்தைப்பற்றி. தீயை அணைக்கக்கூடியது
 தண்ணீராதலால், பகவத்பக்தியை அம்ருத ஸமுத்ரமாகவும், அந்த
 பக்தியின் லவலேசத்தைத் திவ்லையாகவும் ரூபித்து அருளிச் செய்
 தார். ஆசுசுக்ஷணீ என்று அக்நிக்குப் பெயர் அநந்ய ப்ரயோஜன

மாண பக்திலேச முண்டானுந் அது பாம்பக்தி தையை
அடைந்து ஸம்ஸார விமோசனத்தைப் பிறப்பித்து நிதயகைங்கரியச்
செல்வதையும் அளித்தேடு மென்றாராயிற்று ... (உக)

விஞால விக்ராண பராவராலயம்

நலிவுடா தக்ஷபணை க்ரு தக்ஷணம்

யதம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம்

கதா நு ஸாக்ஷா காவாணி உக்ஷுஷா

விலாஸ விக்ராந்த பராவராலயம்

நமஸ்யதார்த்தி க்ஷபணை க்ருதக்ஷணம்

தநம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம்

கதாநு ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷுஷா

(ரு)

| | | | |
|-----------|---------------|-------------|------------------|
| விலாஸ | விளையாட்டாகவே | க்ருதக்ஷணம் | { போதுபோக் |
| விக்ராந்த | அளக்கப்பட்ட | | { குடையதம் |
| பர அவா | மேலுலகங்களை | மதீயம் தநம் | { எனது செல்வ |
| ஆலயம் | யும் கீழுலகங் | | { மாயுமுள்ள |
| | களை யு முடைய | தவ | { உனது திருவடித் |
| | தம் | பாத பங்கஜம் | { தாமரையை |
| நமஸ்யத | ஸேவிப்பவாக | கதா | எப்பொழுது |
| ஆர்த்தி | ளின் துன | சக்ஷுஷா | கண்கள் னால் |
| க்ஷபணை | பங்களைத் | ஸாக்ஷாத் | { ஸேவிக்கப் |
| | தொலைப்ப | கரவாணி | { போகிறேன் |
| | தில | | |

-- ௩ -- [விஞாலவிக்ராண.] எம்பெருமானைக்கிடமுமழியின்
ஸௌகரியத்தைக் கீழெல்லாம் அருளிச் செய்தார்; இனி அந்த
எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்யத்
திருவுள்ளம்பற்றிப் பதினேழு சலோகங்களாலருளிச் செய்கிறார்.
அவற்றுள் இந்த சலோகத்தில் சொல்லுகிறது என்னென்னில;
1 “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகடிகே கூவிக்கொள்ளுந்
காலமின்னங்குறுகாதோ?” என்றும், 2 “அன்று தேர்கடவிய
பெருமான் கணைகழல் காண்பதென்றுகொல கண்களே” என்றும்

1. திருவாய் மொழி 6-9-9.

2. ஷ 3-6-10.

ஆழ்வார்பதறினாபிபாஸே நமக்கும் பகவத்பாதாரவீந்த ஸாக்ஷாத்
காரத்தில் பதற்றமுண்டானபடிபைப பேசுகிறா

மந்தரங்களுள் சிறந்ததான த்வயமென்பது பூர்வகண்டமென்
றும் உத்தரகண்டமென்றும் இரண்டு பகுதியாயிருக்குமே அதில்
முற்பகுதியானது பகவானை அடைவதற குவழியான பரபத்தியைப்
பேசுகின்றதென்றும், பிற்பகுதியானது உபேயமான பகவத்தத்து
வத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்றதென்றும் ஸம்பரதாயமாகையாலே கீழ்
சலோகம்வரையில் த்வயத்தின் பூர்வ கண்டத்தின் பொருளை விவ
ரித்தனவென்றும் இனி மேலச்சலோகங்கள் உத்தரகண்டத்தின்
பொருளை விவரிக்கின்றன வென்றும், ஆகவே இந்த ஸ்தோத்ரம்
முழுதும் பெரும்பாலும் த்வயத்தின் விவரணமாயிருக்குமென்று
முணர்த்தக்கது

எம்பெரு மானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லத்
தொடங்கி முதலில் அவனுடைய திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தைச் சிந்
தித்துவிட்டு அந்தத்திருமேனியில் முக்கியமான திருவடியை ஸேஷிப்
பதில் தமக்குக் கரைபுரண்ட விருப்பமும் விரைவும் இருக்கின்ற
மையை இந்த சலோகத்தாலும் அடுத்த சலோகத்தாலும் வெளியி
டுகிறார். கஷ்டப்படாமல் எளிதாகவே எல்லாவுலகங்களையும் அளந்த
தாயும், ஆச்சரிதர்களுடைய ஆர்த்திகளையெல்லாம் அடியோடு அகற்றி
விடுவதில் விபாபரிபதாயும் எனக்குப் பரம புருஷார்த்தமாயு
முள்ள உன் திருவடியை நான் எப்பொழுது இந்தக் கண்ணினால்
கண்டுகளிப்பேனோ என்று அலமருகிறார்.

முதலடியில் த்ரிவிக்ரமாவதாரசரித்திரத்தைச் சுருங்க அறு
ஸந்திக்கிறா. பூலோகம் முதல் ஸத்யலோக மளவுமுள்ள ஸகல
லோகங்களையும் வினையாட்டாகவே ஆக்ரமித்துவிட்டதாம் அந்தத்
திருவடி.

பராவராலயம் = 'பரர்' என்று நம்மைவிடச் சிறந்தவர்களான
ப்ரஹ்மா முதலானவர்களைச் சொல்லுகிறது. அவர்களுடைய ஆல
யம்—மேலுலகங்கள். 'அவரர்' என்று தாழ்ந்தவர்களான மறுஷ்
யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இவர்களுடைய ஆலயம்—கீழுலகம்.
இவற்றையெல்லாம் தாவியளந்த அக்காலத்தில் தாமும் ஜநித்திருக்

கச்சுடா தாவென்று ஆளவந்தா இவரு வந்து வருதாகவும் தோன்றும்

கருதக்ஷணம்=க்ஷணமென்று காலததுத்துப் பெயர்; பகவத்பாதங்களின் போதுபோக்கு முழுவதும் ஆசரிதர்களின் ஆததிக்களைப் போக்குவதொன்றிலேயே என்ற கருத்து “க்ஷணாவ்யாபாரவெவகலெ” காலவெவகலெயோ: ” என்று நிகண்டிகாண்கிறது. வேறொரு விபாபாரமில்லாமல் ஒன்றிலேயே ஊன்றியிருக்கைக்கும் க்ஷணமென்று பெயர் ஆசரிதரக்ஷணத்துக்கென்றே கையொழிந்திருக்கிறது திருவடிகள் என்றவரையில் அருமைப்படுகின்றனவே! என வருத்துகின்றனர்போலும்

சக்ஷுஷா என்றதனால், திருநாட்டிலே போய்க் காண்பதை விரும்புகின்றேனல்லென்; சிலாக்கு திவ்ய சக்ஷுஷஸ்சைக கொடுத்தருளி இவ்விபூதியிலேயே வடிவழகைக் காட்டியருளவது போலப்பாவியேனுக்கும் அருளவேணுமென்கிறா என்பது விளங்குகின்றது நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணிலே காணவிரும்புகிறார், (அதாவது) பரமபதபராபதிபை விரும்புகிறார் என்றும் சிலர் போஜிப்பர்களாம் (நு0)

கடாபுந ஸ்ரீவாயாஹ கலு க
பூஜாரவிநாஹுஸ வஜ்ரூஹந
அரிவிக்ரஹ ஸ்ரீவாயாஹ கலு க
உத்ய உத்யுஹந, உத்யு கரிஷ்யதி ||

கதாபுநச் சங்கரதாங்க கல்பக
தவஜாரவிந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சுநம்
திரிவிக்ரம! தவச்சரணம்புஜ த்வயம்
மதீய மூர்த்தாந மலங்கரிஷ்யதி.

(நுக)

| | | | |
|------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------|
| தரிவிக்ரம! | { மூலடி நீயிர்த்து மூவுலகளந்த பெருமானே!, சகல சக்தரம் கல்பவ்ருக்ஷம் கொடி தாமரைப்பூ மாவட்டி வஜ்ராயுதம்- இவற்றை அடையானமாக வுடைய | தவத் சரண அம்புஜ தவயம் மதீய மூர்த்தாநம் | { உனது திருவடித் தாமரை யிணைகள் எனது தலையை அலங்கரிக்கப் போகிறது? |
|------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------|

* * *—[கூடாபுந:] உன திருவடிபை நான் எப்போது கண்ணுல காணப்போகிறேனென்றார் கீழ்சலோகத்தில் அங்ஙன வோடு த்ருப்தி உண்டாய்விடுமோ?

1 “நீ ஒருநாள் படிக்கவாக நிமித்த நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும், 2 “கோலமொன் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகமுலை” என்றும், 3 “அடிச்சியோந்தலைசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணு ஷுன் கோலப்பாதம்” என்றும் ஆழ்வார் விருமபின்படியே விரும்பாதிருக்கமுடியுமோ? அந்த விருப்ப முண்டாகி, உன் திருவடிகளாலே என தலையை அலங்கரிப்பது எப்போதோவென்கிறா. ஒங்கியுலகளந்த உததமனே! சங்கு விலவாள்தண்டு சக்கரமென்கிற பஞ்சாயுதங்களும் ஸாமராஜப லக்ஷணமாகப் பொலிகின்ற உன திருவடியினை என் சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாக என்றைக்கு ஆகுமோ? ஸ்ரீபரதாழ்வான் முதலா னார்க்குக் கிடைத்த பேறு பாவி யேனுக்கும் கிடைக்க வழியுண்டோ வென்கிறா

இந்த விபூதியிலேயே இப்படிப்பட்ட பேறு கிடைக்கவேண்டு மென்று பிராரத்திக்கிறார் என்னலாம் திருநாட்டிலே புகுந்து அபராக்குத தேஹத்தைப் பெற்று அந்த நிலைமையில் பரவாஸு தேவனுடைய பாதாரவிந்தங்களைச் சிரோபூஷணமாகப் பெறு வதற்கு விரைகின்றா என்றும் சொல்லுவார்கள் ... (நக)

விராஜாநொஜ்ஜுவீதவாஸஸம்
ஸிதாதலீஸுந ஸரோஜ வுவிழ்
நிஜநாஸிம் தநுஜயுஜுஹதம்
விசால வக்ஷஸ்யு சொஸிவக்ஷணம் ||

விராஜமானோஜ்வலபீத வாஸஸம்
ஸ்மிதாதலீஸுந ஸமாமலச்சலிம்.
நிமக்நாபிம் தநுமத்ய முந்நதம்
விசால வக்ஷஸஸ்தல சோபி லக்ஷணம்

(நஉ)

1. திருவாய்மொழி 9—2—2.

2. ஷ 4—3—6.

3. ஷ 10—3—6.

| | | | |
|----------------------------------|----------------|--------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------|
| விராஜமாந உஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம் | விளங்கிக் கொண் | நீமக்ந நாபிம | { ஆழ்ந்த திருநாபியை உடையவனாயும் |
| | டிருக்கிற | | |
| | மிசவும் ப்ரகாச | | |
| | மான | | |
| | பீதாம்பரத்தை | தது மதயம | |
| ஸ்மித அதஸீ ஸூந ஸம அமலசசவிம | யுடையவனா | | { நுட்பமான இடை யை உடையவ னாயும் உயர்ந்தவனாயும் |
| | யும் | உந்நதம் | |
| | மலர்ந்த காயாம் | | |
| | பூப் போன்ற | விசால வக்ஷஸ் | |
| | நீர்மலமான | ஸ்தல சோபி | |
| | ஒளியையுடை | லக்ஷணம் | { விசாலமான திரு மார்பிலே விளங்குகின்ற பூநீவத்ஸமென் கிற மறுவை யுடையனாயு மிருக்கிற. |
| | வனாயும் | | |
| | | | |
| | | | |
| | | | |

* * *—[விராஜமாந.] கீழ்ப்பாண்டு ச்லோகங்களிலும் பிரார்த்தித்தபடி ஸாக்ஷாத்காரமும் ஸம்சலேஷமும் வாய்த் தால் அதன் பின்பு வினையக்கூடியதான கைங்கரியத்திற்கு உத் தேச்யனான எம்பெருமானை, திவ்யாவயவங்களடங்கிய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் பிராட்டிமார்க ளோடும் பரிஜநவர்க்கங்களோடும் கூடினவனாக இதுமுதல் பதி னான்கு ச்லோகங்களால் விசதமாக அநுஸந்திக்கிறார். இந்தப் பதினான்கு ச்லோகங்களும் ஒரே அர்வயம். இவற்றில் எம்பெரு மானுக்கு விசேஷணங்கள் மாத்திரமே யுள்ளன விசேஷ்யபதம் க்ரியாபதம் முதலியவை இதிவீருந்து பதினைந்தாவதான “பவந் தமேவாநுசரந்” என்கிற நார்பத்தாராம் ச்லோகத்தில் உள்ளன. ஆகையாலே அந்த ச்லோகம் வரையில் ஏகார்வயம். இப்படிப் பட்ட உன்னையே இடைவிடாது அநுபவித்துக்கொண்டு கைங்க ரியங்களைச் செய்து உன்னையே நான் உகப்பிப்பது என்றைக்கோ? என்று தலைகட்டுகிறபடி இப்படி பலச்லோகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து அர்வயித்து வாக்யார்த்தம் தெரியவேண்டும்படி அமைப் பதை, குளகம் என்று சொல்லுவார்கள். தமிழ்நூல்களிலும் கம்ப ராமாயணம் முதலியவற்றில் இப்படி வருவதுகாண்க.

திருவரை பூத்தாற்போலேயிருக்கிற திருப்பீதாம்பரத்தின முகை முதலடியிலே அநுபவிக்கிறார். விராஜமாந, உஜ்ஜ்வல

என்று இரண்டு விசேஷணமிட்டதன் கருத்தாவது - திருப் பிதாம்பரத்திற்கு இயற்கையாகவே ஒரு வகையான சோபா ப்ரகாசம் இருக்கச்செய்தேயும் இவ்விடத்தில் நீலநிறத்ததான திவ்யமங்க ள விக்ரஹத்தோடு ஸம்பந்தித்திருப்பதனால் விலக்ஷணமான ஒரு பரபாகசொபையும் கூடிற்று என்று காட்டுவதாம்.

ஸமிதாதஸீஸூந ஸமாமலச்சலிம் = அதலீ ஸநமாவது காயாம்பூ. பூவைபூ என்பதும் இதுவே. இதன் நிறம் மிகவும் மனோஹரமாயிருக்குமாதலால் எம்பெருமான் திருநிறத்திற்கு இதனை உவமை கூறுவர் “காயமலா நிறவா” என்றும் “பூவைப் பூ வண்ண” என்றும் ஆழ்வார்கள் பலகாலுமருளிச செய்வர்கள்.

நிமக்நநாபிம் = நாபி உட்குழிந்திருத்தல ஸுலக்ஷணமென்க. நான்கு பக்கங்களிலும் பெருகியோடும் புகவானுடைய ஸௌந்த ரியமாகிற அமுதவௌளம் இங்ஙனே சுழித்துக் கிடக்கிறதோ! என்று சங்கிககலாம்படியிறே திருநாபி ஆழ்ந்திருக்கிறது

தநுமத்யம் = இடை துட்பமாயிருப்பது ஸுலக்ஷணம். எல்லா வுலகங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கும் இந்த உதரம் க்ருசமா யிருக்கின்றதே! என்று ஆசசரியப்பட்டேவண்டும்படியிருக்குமிறே உந்நதம் = மிகக் குள்ளனாயிருப்பதும் மிகநீண்டிருப்பதும் லக்ஷ ணக்குறையாம்; அங்ஙனல்லாமல் லக்ஷணமான உயரமுடையவ னென்கிறது ஆகவே, ஸர்வாதிகன் என்று தோற்றுப்படியான திவ்யமங்க ள விக்ரஹமுடையவன் என்றதாயிற்று.

விசாலவக்ஷஸஸ்தலசோபிலக்ஷணம் = அகன்ற திருமார்பிலே ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறு விளங்கப் பெற்றவன். “திருமறுமார் வன்” என்பா நம்மாழ்வாரும். இப்படியிருக்கிற உன்னை நான் என்றைக்கு அணுகப்போகிறேன் என்று நாற்பத்தாரும் ச்லோகத் தோடு கூட்டித் தலைக்கட்டிக்கொள்க. (நஉ)

உகாஸதம் ஜாகிண கக-ஃஸெ ஸூ-ஃஸெஃ

உது-ஹி-பராஜாநு விஹ-ஹி-ஹி-ஃஸெஃ ।

வி-யாவத-ஸொ து-கண-ஃஸெ-ஃஸெ

ஸூ-யாவகாஸ-நு வி-ஹி-ஃஸெ-ஹி-ஃஸெ ॥

சகாஸதம் ஜ்யாகிண கர்க்ககைச் சபை:

சதுர்ப்பி ராஜாநு விளம்பிபிப் புணை.

ப்ரியாவதம்ஸோத்பலகர்ணபூஷண

சலதாலகா பந்த விமர்த்தசம்ஸிபி:

(நூ.)

| | | | |
|----------------------|---------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| ஆஜாநு விலம்பிபி: | { திருமுழந்தாள் வரை தொங்கு கின்றவைகளா யும் | ப்ரியா அவ தம்ஸ உத்பல கர்ணபூஷண சலத அலகாபந்த விமர்த்த சம்ஸிபி: | { பிராட்டிமா கனக்குக் கா னாலகார மான கருநெய் தல மல ரொன்ன, காண பூஷணங்க னென்ன, அலைந்த திருக குழல் கற்றை யென்ன, ஆகிய இவை அழுந்தியிருக கிறபடியைத் தெரிவிக்கின்ற வைகளாயும் |
| ஜ்யாகிண கர்க் கை: | { நாண தழும் பேறிக் காடு முரடாயிருப்ப வைகளாயும் | சபை : சதுர்ப்பி: புணை: | { அழகியவைகளாயு முள்ள நான்கு புணைக னோடே |
| | சகாஸதம் | பிரகாசியா நிற்கிற. | |

* * *—[வகாஸதம்.] கீழ்ச்லோகத்தில் பீதாம்பரத்தைப் பிடித்துத் திருமார்வளவும் வந்தார் ; திருமார்விலிருந்து தோள முகிலே துவக்குண்டு திருத்தோள்களின் ஐச்வரிய விரியங்களையும் அழகையும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார் திருத்தோள்களுக்கு நாலெந்து விசேஷணங்களிலும்கிறார் ஜ்யாகிணகர்க்ககை : என்ற விசேஷணத்தினால் வீரச்செயலின் பெருமையைப் பேசுகிறார். “தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவாமங்கை” என்ற பொய்கையாழ்வாரருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பேசுகிறார். ஸ்ரீ சார்ங்கவில்லின் நாணித்தழும்பாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவை என்கை. விபவாவதாரங்களில் ஆச்ரித விரோதிகளைத் தொலைக்கும்பொருட்டுப் பலபல போர்களைப் பகவான் செய்தருளி

னது இதிஹாஸபுராண பரவித்தம். அந்த யுத்தங்களில் நேர்ந்த விலாணியின் வடுககள் அந்த அவதாரதசையில் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணாதி மூர்த்திகளின் திருக்கைகளை அலங்கரித்திருந்தன. அந்த வடுக்களை பரத்வதசையிலும் பரவாஸு தேவனுடைய திருக்கைகளில் விளங்குகின்றனவென்று ஆளவந்தாருடைய அநுஸந்தான மிருக்கிறபடி பரத்வதசையிலும் அவதாரதசையிலும் எம்பெருமானுடைய திருமேனிக்கு யாதொரு பேதமுமில்லை என்பதைத் தெரிவித்தவாரும்.

ஒளதார்யம் வீரயம் ஸௌந்தர்யம் முதலிய எல்லாக் குணங்களும் திருத்தோள்களில் அமைந்துள்ளமை சுபை என்ற விசேஷணத்தினால் விளங்கும். பரவாஸுதேவனுக்கும் சதார்ப்புஜத்வம் ப்ரமாணவித்தம் என்று காட்டுகிறார் சதார்ப்பி: என்ற விசேஷணத்தால். “ஆஜாநுபாஹு” என்று உத்தம புருஷர்களை வருணிப்பது வழக்கமாகையால் ஆஜாநுலிலம்பிபி என்கிறார் முழந்தாளளவும் தொங்குகின்றபடி.

பின்னடிகளிரண்டும் சேர்ந்து ஒரே பதம். எம்பெருமான் பிராட்டியை அணைக்கும்போது, அல்லது அவளுடைய திருக்கையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு திருக்கண்வளரும்போது, அவளுடைய காதிலே அழகாகச் சாத்தியுள்ள கருநெய்தற்பூவும் தோடு முதலிய கர்ண பூஷணங்களும் அவிழ்ந்தலைந்த திருக்குழல் கற்றையும் தனது திருத்தோள்களின்மேல் உறைந்து அவ்வாபரணங்கள் அமுந்தின அடையாளமும், கருநெய்தற்பூவினுடையவும் திருக்குழல் கற்றையினுடையவும் திவ்ய பரிமளம் கமழ்வதும் அத்தோள்களில் ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கின்றன என்பது இவ்விசேஷணத்தின் கருத்து.

ஆப்படிபபட்ட திருத்தோள்களோடு திகழ்கின்ற உன்னை என்றைக்கு அநுபவிக்கப் பெறுவேன் என்று நாற்பத்தாரும் ச்லோகத்தோடு கூட்டி உரைத்துக்கொள்க. (நா.)

உஹ்ருவீநாஸ விஸுஸிகுஸுஹ்-

சலகாவயீ வௌுர கஸு கஸுரூ ।

ஃஸுரிபா நுக்ருத வடுணநிபிஷ-

சுரிதாஸுவிஸுரஸுரஹுஜஸுரிபுஷு॥

அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் தனது முகவொளியி னுல்வென்று விளங்குகின்றனன் எம்பெருமான் எனக

இப்படிப்பட்ட உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவே னென்று நாற்பத்தாரும் ச்லோகத்தோடு கூட்டி உரைத்துக் கொள்க (நச)

புஷ்பாஹு ஸுதூம்ஸுஜ வாரூவொவநம்
வவிலுஜிஹுஹிதஜுஜாயாபு |
ஸுஹிவிதம் கொஜிமஹுஸுஸம்
ஹுபுட வபுஹ விலுஹிதாயகபு ||

ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாருலோசநம்
ஸவிப்ரம் ப்ருலத முஜ்வலாதரம்
சசிஸ்மிதம் கோமலகண்ட முந்நஸம்
லலாட பர்யந்த விலம்பிதாலகம்.

(நரு)

| | | | |
|----------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------|
| ப்ரபுத்த முக்த அம்புஜ சாருலோசநம் | { அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூப் போன்று அழ கிய திருக்கண் களையுடைய னாய் | சசிஸ்மிதம் | { கபடமற்ற புன்சிரிப்பை யுடையனாய் |
| | | | |
| ஸவிப்ரம் ப்ருலதம் | { விலாஸத்தோடு கூடினதாய் கொடி போன்றதான திருப்புருவங் களையுடையனாய் | கோமல கண்டம் | { அழகிய கபோலங்களை யுடையனாய் |
| | | | |
| உஜ்ஜ்வல அதரம் | { பிரகாசிக்கின்ற திருஅதரத்தை யுடையனாய் | உந்நஸம் | { உயர்ந்த திருமூக்கை யுடையனாய் |
| | | | |
| | | லலாட பர்யந்த விலம்பித அலகம் | { திருநெற்றி யளவும் தொவருகின்ற முன்னுச்சி மயிர்களை யுடையனா யிருக்கிற |
| | | | |

* * *—[புஷ்பாஹு ஸுதூம்ஸுஜ.] கீழ்ச்லோகத்தின் பின் னடிகளில் திருமுகமண்டலசோபையை ஸமுதாயமாகப் பேசினார். திருமுகத்திலே, திருக்கண் திருப்புருவம் திருப்பவளம் திருமுகக்கு என்று சில உறுப்புகள் உண்டே ; அவற்றையும் தனித்தனியே பேசி அநுபவிக்கிறார் இதில்.

மலர்ந்ததாய் புதிதான தாமரை மலர் போன்ற திருக்கண்களையும், நெறிப்புடன் கூடிக் கொடிபோன்று கிளங்குகின்ற திருப்புருவ வட்டங்களையும், கொவ்வை கனிபோல பழுத்துச் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் கபடமற்ற புன்முறுவலையும், ஸுகுமாரமான திருக்கபோலங்களையும் கோலநீள்கொடிமூக்கையும் திருநெறியளவும் தொங்குகின்ற திருக்குழல்களையு முடையனான வுண்ணை என்னைக்கு அநுபவிககப பெறுவேனோ எனரூராயிற்று

“ஔ-முக்த” என்பதற்கு, அழகிய என்றும், புதிதான என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் “ஔ ஸுளரெஜ நவெ ஔ-மெ” என்பது நிகண்டு

சுசிஸ்மிதம்=சிரிக்கும்போது தந்தங்களின் வெளுத்த ஒளி பரவுமாதலால் சிரிப்பை வெளுப்பாகக் கவிகள் வருணிப்பர். ஆகையாலே இங்கு சுசி என்றது ‘வெளுத்த’ என்றபடியாகலாம். பரிசுத்தமென்று பொருள் கொண்டால், வேறுவிதமான கருத்து இல்லாமல் ருஜுவான அபிப்ராயத்துடன் சிரிக்கிறபடியைச் சொல்லிறாரும் அரசாகள் சிரித்துக்கொண்டே தண்டித்து விடுகிறார்களன்றோ; அவர்களுடைய சிரிப்பு கபடமேயாம்; அங்ஙனனறிக் கள்ளங்கவடற்றது எம்பெருமானுடைய சிரிப்பு.

லலாடபர்யந்தவிலம்பிதாலகம்=கீழ்ச்லோகத்தில், திருக்குழல் கள் பின்னே தோளளவும் தொங்குகின்றமை சொல்லிற்று; இதில், முன்னெற்றியில் தொங்குகின்றமை சொல்லுகிறது. 1 “கனிவண்டெங்குங் கலந்தாற்போல் கம்பூங்குழல்கள் தடந்தோள் மேல், மிளிர நின்று விளையாட” என்று ஆண்டாளநுபவித்தபடியும், 2 “செங்கமலப் பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல், † பங்கிகள் வந்துன் பவளவாய் மொய்ப்ப” என்று பெரியாழ்வாரநுபவித்தபடியும் அநுஸந்திப்பது (நடு)

ஸுரரசு கிரீடாஹாரகங்கா

ரீணீஞ்ர காஹீமுணந-புராராஜிவிஃ

ராயாஹ ஸ்வாலிமஹாயநுவ-புரெஃ

வஸதுவஸ்யா வநஜாவயொஜ்யு ||

1. நாச்சியார் திருமொழி 14—8.

2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—8—2. †. பங்கி—மயிர்.

ஸ்புரத்கிரீடாங்கத ஹாரகண்டிகா
மணீந்த்ர காஞ்சீ குணநூபுராத்ரிபி:
ரதாங்க சங்காஸிகதா தநாவரை:
லஸத்துலஸ்யா வநமாலயோஜ்வலம்

(நுகு)

| | | | |
|---------------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| ஸ்புரத கிரீட அங்கத ஹா - கண்டிகா மணீந்த்ர காஞ்சீ குண நூபுர ஆதிபி: | { விளவருகின்ற திருவபி வேடகம் திருத தோள்வளை, முகதாஹாரம். திருக்கழுத தண், ஸ்ரீகௌஸ்துபம், திரு வரைநாண், திருப்பாடகம் முதலிய திரு வாபரணங்க ளாலும் | { ரதாங்க சங்க அவி கதா தநாவரை: லஸத துலஸ்யா வநமாலயா உஜ்ஜுவலம் | { சக்கரம் சங்கு ஜாள் கதை சாங்கம என்கிற பஞ்சாயுதங்க ளாலும் ஒளிவிகின்ற திருத்துழாய் மாலையை யுடைய வந மாலையினாலும் பிரகாசித்துக் கொண் டிருக்கிற. |
| | | | |
| | | | |

4. --[ஸ்புரத்கிரீட.] ஆபரணங்களுடையவும் ஆயுதங்க
ளுடையவும் சோததியழக அநுபவிக்கிறா கதிராயிரமிரவி
கலந்தெரிதகாலொத்த நீண முடியும் திருத்தோள்வளைகளும்
நவரத்தஹாரங்களும் திருமிடற்றணிகலனும் “குருமாமணிப்பூண”
என்கிற ஸ்ரீ கௌஸ்துபமணியும் திருவரைநாணும் திருவடிச்
சிலம்பும் முதலிய பலபல திவ்யாபரணங்களையணிந்தும், “சங்கு
வில் வாள் தண்டு சக்கர மேந்திய அங்கைகள்” என்கிறபடியே
பஞ்சாயுதங்களையணிந்தும் திருத்துழாயலங்களையணிந்தும்விளங்கு
கின்றவுன்னை எப்போது அநுவிக்கப் பெறுவேன்

லஸத்துலஸ்யா என்பதைத் தனி விசேஷப்பதமாகவும் வந
மலைக்குவிசேஷணமாகவும் யோஜிக்கலாம். எம்பெருமான் அணிந்
துள்ளதொரு மாலைக்கு வநமலை யென்று திருநாமம் வழங்கும்.
“சூஜாநுமஜிநீ ஜாமா ஸவந்த-க-க-ஸு-ஜொஜுரா. ஜெயெ
ஸூ-ரிகுக்ஷ-ஸா-ஸூ-ர வநஜா மெதி கீத-யு-தெ ||” ... (நுகு)

உகடிக் கவலா லவநம் ஸாஜாஜா
தவ விரியா யாட யத்யஜநைஹி ,
ஜதூதூஜம் யதவாஹ ஸம்ஸ்யாயா
யத்யக்யதவாஹாயாஜயாஜயாமித "

சகர்த்த யஸ்யா பவநம் புஜாந்தரம்
தவ ப்ரியம் தாம் யதீயஜநம்பூ -
ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்ச்ரயம்
யதர்த்தமம்போதி ரமந்த்யபந்திச.

(15.6T)

| | | | |
|--------------|--------------------------------------------------------------|-------------------------------------------|--------------------------------------------------|
| தவ | உன்னுடைய | ப்ரியம் தாம் | { இனிதான் இருப் பிடமாயிற்றே, |
| புஜாதரம் | திருமாவை | ஸமஸ்தம் ஜகத் | உலகமெல்லாம் |
| யஸ்யா : | { யாவனொரு பிராட் டிகரு | | { யாவனொரு பிராட்டியின் |
| பவநம் | இருப்பிடமாக | யத் அபாகக ஸமச்சரயம் | { கடாஷத்தைப் பற்றியிருக்கி ந்தோ |
| சகர்த்த | { பண்ணியருளி னயோ, | | { யாவனொரு பிராட் டிககாக |
| யதீய ஜம்மபூ. | { யாவனொரு பிராட்டியின் பிறந்தகமான திருப்பாற கடல் | யதாததம் அம்போகி: அமந்தி அபந்தி ச | { கடலானது கடையவும் அணை கட்டவும் பட்டதோ. |
| தவ | உனக்கு | | |

- - ★—[உகூய்யவஸூ.] கீழ்ச சொன்ன அவயவ ஸௌந்
தாயம் ஆபரண ஸௌந்தாயம் முதலானவை எவ்வளவிற்குந்தாலும்
பிராட்டியோடு சேர்த்துயிலலாதபோது அவை நிறம் பெறமாட்டா
வாகையால எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டதான லக்ஷ்மீபதித்துவத்
தைப் பரக்கப்படுகின்றா

முப்பத்திரண்டாம் சலோகம் தொடங்கி, கீழ் முப்பத்தாராம் சலோகமளவும் ஒவ்வொரு சலோகமும் எம்பெருமானுடைய விசேஷணங்களைக் கொண்டே முடிந்தன அந்த விசேஷணங்களுக்கெல்லாம், மேலே நாற்பத்தாராம் சலோகத்தில் “பவந்தம்” என்ற விசேஷ்யபதத்திலே அந்வயமென்றும் சொல்லியிருக்கிறோம் இந்த சலோகத்திலும் அடுத்தசலோகத்திலும் அப்படிப்பட்ட விசேஷண மொன்றுமில்லை இந்த சலோகத்தின் பொருள் இந்த சலோ

கத்தோடு முடியவில்லை, அடுத்த சலோகத்தோடும் முடியவில்லை. அதற்குமடுத்ததான “தயாஸஹாஸீநம்” என்கிற முப்பத்தொன்பதாம் சலோகத்திலே ஒருவாறு முடிக்கிறது அதிலும் பூர்த்தியாக முடியவில்லை யென்பதை மேலே காட்டுவோம்

உன்னுடைய திருமார்பை எந்தப் பிராட்டிக்கு “அகலகிலே னிறையிட” என்று உறையுமிடமாகச் செய்திருக்கிறாயோ, எந்த பிராட்டியின் அவதாரஸ்தலமான திருப்பாற்கடலு உனக்கு இனிதான வாஸஸ்தலமாயிற்றோ, எந்தப் பிராட்டியின் கடைக்கத்திற்கு அதீதமாக உபயவிபூதியும் வாழ்கின்றதோ, எந்தப் பிராட்டியைப் பெறுதற்காக நீ கடலு கடைந்தருளினாயோ, எவளுடைய பிரிவாற்றாமையால் கடலில் அணைக்கடினாயோ—

என்கிற இவ்வளவே இந்த சலோகத்தில் அருளிச்செய்யப் பட்டுள்ளது மேல் சலோகத்தையும் ஸேவித்துக் கொண்டு அதற்கடுத்த சலோகத்திலே சென்றால் ஒரு முடிவு ஏற்படும்; அந்தப் பிராட்டியோடே கூடத் திருவனந்தாழ்வான் மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற—என்று அந்த சலோகத்தில் ஏற்படும் நார்பத்தாராம் சலோகத்தில் பூணக்கிரியாவயம்

தேவர்களுக்குச் சாவாமைக்கு மருந்து கொடுப்பதற்காகக் கடல் கடைந்த சாலத்து 1. “விண்ணவரமுதுண அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமானே” என்றபடி ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி அக்கடலிடத்துத் தோன்றிய வரலாறும்,—ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இராவணனால் வீதாபிராட்டி அசோகவனத்தில் சிறைப்பட்டிருந்த காலத்து வாராமுதலிகளைத் துணைகொண்டு தென்கடலில் ஸேது கட்டின வரலாறும் பரவித்தம்

இங்கே சிலர் கேட்பதென்றுண்டு;—கடலில் அணைக்கடினது பிராட்டிக்காக என்றது தகுதியே; கடலைக் கடைந்ததும் பிராட்டிக்காகவே என்று சொல்லக்கூடுமோ; தேவர்களுக்கு அமுதம் எடுத்துக்கொடுக்கவன்றோ கடலகடைந்தது; அப்படியிருக்க, பிராட்டிக்காகவே கடலடைத்ததும் கடலு கடைந்ததும் என்று இங்கே அருளிச்செய்தது என் கொண்டு? என்பர்; சரித்திர நூல்களின் படி உண்மை இதுவாயினும், எம்பெருமானுடைய உட்கருத்தி

கிறபடியே விஸ்தாரமான உருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நீ ஸர்வ விக்ரஹத்தாலும் ஸாவகாலத்திலும் பிராட்டியை அலுப்பித்தாலும், அவள உனக்கு அப்பொழுதைக்கப்பொழுது புதிதுபுதிதாக உண்டான விலகணவஸ்துபோலே யிருந்துகொண்டு ஆசசரியத்தைக் கொடுப்பவளேயன்றி ஒருகாலும் வைரஸயத்தை விளைப்பவளல்லள் அப்படிப்பட்ட பிராட்டியுடனே சேஷசயனத்திலே வீற்றிருக்கின்ற வன்னை எப்போது ஸேவிக்கப்போகிறேன என்று மேலோடே சேர்ந்து முற்றுப்பெறுகின்றது

குணேந் துபேண விஸாஸசேஷ்டிதை: என்கிற பூன்றாமடி மத்யமதீபமாயக கொண்டு சித்தோடும் மேலோடும் அந்வயிக்கவுரியது ஞானம் அருள் முதலிய குணங்களினாலும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தினாலும் சருங்காரலீலா சேஷ்டைகளினாலும் எப்பொழுதும் அபூர்வவஸ்துபோலே ஆசசரியத்தை விளைவிப்பவள் என்றும், அந்த குணரூப விலாஸ சேஷ்டிதங்களாலே உனக்கே ஏற்றிருப்பவள் என்றும் கொள்க “உனக்கேற்குங் கோலமலர்ப்பாவைக்கு” என்ற திருவாயமொழியைத் திருவுள்ளம்பற்றி “தவைவ உசிதயா” என்றார்

“தவைவ உசிதயா ச்ரியா” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க மீண்டும் “தவச்ச்ரியா” என்றது பிராட்டியின் அநந்யாஹத்வத்தை நன்கு நிலைநாட்டுதற்காகவாம். ... (௩௮)

தயா ஸஹா ஸீநநிதகைலோமிநி

புகூஷ வஜ்ஜாந வபெஷ யாதிநி ।

மணாஜணிவ்ராத உய-ஹிவஜி-வஜ

புகாஸஜாநோதாஜாஜிவ்யாதிநி ।

நிவாஸஸய ராஸநவாஜ-காஸ்க-

உயயாநவஷ-தவவாரணாஜிவி ।

ஸரீரஹெஷ ஜுவ செஷதாஜுஷெத்

யயோ விதம் செஷ ஐதீரித ஜெஷெந்

தயா ஸஹாஸீந மநந்த போகிநி

ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பலைகதாமநி

பணுமணி வ்ராதமயூக மண்டல

ப்ரகாசமானோதரதிவ்ய தாமநி

(௩௯)

நிவாஸ சயயா ஸநபாதுகாம்சுக-

உபதாநவர்ஷாதபவாரணாதிபி

சரீரபேதைஸ் தவ சேஷதாங் கதை-

யதோசிதம் சேஷ இத்ரிதே ஜநை

(சு0)

| | | | |
|-----------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| தயா ஸஹ | { அபபமபபப்ட்ட பிராட்டமயோடு கூட சிமந்த ஞான சுகதிகளுககு முக்கியமான இருப்பிடமான வனும | நிவாஸ சய்யா ஆஸ பாதுகா அமசுக்ஷபநா வர்ஷாதப வாரண ஆதிப | (எம்பெரு மானுக்கு) எழுந்தருளி யிருக்கிற ஒரு மாளிகையாக வும் திருக்கண வளர்த்தருளு மிடமாகவும் சிங்காசனமாக வும் பாதுகா யாகவும் திருப் பரியட்டமாக வும் அணையாக வும் குடையாக வும் மற்றும் பல விதமாகவும் ஆவதற்கு உரிய வைகளாய் |
| பரகருஷ்ட விஜ்ஞாந பல ஏகதாமசி | { தனது பண மணி களின் ஸமூ ஹங்களினு டைய கிரண ராசிகளாலே பள பள வென்று விளங்கா நின்ற மதயப்தேசத் தை (எம்பெரு மானுக்கு) திருக கோயிலாக வுடையவனும், | யதோசிதம் தவ சேஷதாம் கதை சரீரபேதை | உசிதமானபடி உனக்கு அடி மைப்பட்டவை களான பல பல வடிவங்களாலே சேஷனென்று ஜநங்களால் சொல்லப்படுப வனுமான |
| பண மணி விராதமயூக மண்டல ப்ரகாசமாந உதர திவ்ய தாமசி | { அநந்த போகிநி | ஆஸீகம | { திருவனந்தாமுவ னிடத்தில் எழுந்தருளியிருக் கின்ற. |

* * * — { தயாஸஹாஸீநம். } கீழ் இரண்டு சீலாகங்களா
 { நிவாஸஸய்யாஸந

லும் பிராட்டி வருணிக்கப்பட்டாள். அப்படிப்பட்ட பிராட்டி
 யோடு திருவரவணையின்மீது எழுந்தருளியிருப்பவன் எம்பெரு

மான் என்கிறது இந்த சலோகத்திலே இதுவும் மேலசலோகமும் திருவனந்தாழ்வானை வருணிப்பன இவ்விரண்டு சலோகங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பொருள்படுதலால் ஒன்றுகூட்டி உரையிடுவோம். சிறந்த ஜனாபலங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், தனது பணமணி யொளிகளினாலே பணபளவென்று விளங்குகின்ற உட்புறம்பொருந் திய திவ்ய வைகுண்ட விமர்ந்ததையுடையனாயும், உனக்கு வலிக்கு மிடமாகவும் படுக்கையாகவும் சிங்காசனமாகவும், மரவடியாகவும் திருப்பரியட்டமாகவும், தழுவிக்கொள்ளும் அணையாகவும் குடையாகவும் அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தக்கபடி உனக்கே பரயோஜன மாகும்படி பலபல வடிவுகளை பெற்றிருக்கக்கொண்டு சேஷவருத்தி கள் செய்வது காரணமாக எல்லாராலும் சேஷன் என்று சொல லப்படுகிறவனுமுள்ள திருவனந்தாழ்வானுடைய திருமேனியிலே பிராட்டியோடே எழுந்தருளியிருக்கிற வுன்னை எப்போது ஸேவிக் கப் பெறுவேன் என்று நாற்பத்தாரும் சலோகத்திலே சேர்ந்து முடிகிறது.

“மன்னிய பலபொறி சேராயிரவாய் வாளரவின் சென்னி மணிக் குடுமித தெய்வசகடர்நடுவுள் மன்னியநாகத் தணைமேல” என்ற பெரிய திருமடலைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு “பணமணிவ் ராத—” இதயாதி விசேஷணம் இடப்பட்டது “சென்றற்குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள் கட லுள்—என்றும், புணையாமணி விளக்காம பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமாற்கு அரவு ” என்ற முதல் திருவந்தாதிப் பாச ரத்தைப் பெரும்பாலும் “நிவாஸசய்யாஸந—” என்ற ச்லோகமாக மொழி பெயர்த்தனர் போலும்.

வெய்யிலில நின்றும் காப்பதும் மழையில் நின்றும் காப்பது மாகிய இரண்டும் குடையின் காரியமாதலால் “வாஷாதபவாரண” எனப்பட்டது. ஆழ்வார் “சென்றால் குடையாம்” என்று பொது வாகக் கூறினதை இவர் விவரித்தாராயிற்று.

“சேஷ இதீர்யதே ஜகை ” என்று பலர் பாட மோதுவர்க ளேனும் அது தப்பான பாடமென்றொழிக்க; ஈரிதே என்று ஸப்த மீவிபக்த்யாகவே ஒதவேண்டும் “அந்தந்த போகிநி ” என்ற விசேஷ்யபதத்தில் அந்வயிப்பது. ... (ச0)

ஞாஸஸுவா வாஹந ஞாஸநம் யஜ
யஜ்ஜ விதாநம் யஜ்ஜநம் சூயீயம் ।
உவஸ்யிதம் தெந பரோ மரூததா
கவடிவியி ஸகிஷ்ய கிணாக்ஸோஹிநா ;

தாஸஸ் ஸகா வாஹந மாஸநம் த்வஜ
யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம் த்ரயீமயம்
உபஸ்திதம் தேந பரோ கருத்மதா
த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்த கிணாக்ஸோபிநா

(சுக)

| த்ரயீமயம் : | வேதமூர்த்தியான | தேந | அப்படிப்பட்ட |
|-------------|-------------------------------|-------------------|---------------------------------|
| யா : | { யாவனொரு பெரிய திருவடி | | { உன்னுடைய திரு வடிநெருக்கின |
| தே | உனக்கு | தவத் அடக்கரி | { தழும்பை அடை |
| தாஸ : | அடியவனாயும் | ஸம்மர்த்த கிண | { யாளமாகக் |
| ஸகா | தோழனாயும் | அங்க் ஷோபநா | { கொண்டு விளங் |
| வாஹநம் | வாஹனமாயும் | | { குகின்ற |
| ஆஸநம் | ஆசனமாயும் | | { பெரிய திருவடி |
| த்வஜ : | கொடியாயும் | கருத்மதா | { யாவே |
| விதாநம் | மேற்கட்டியாயும் | | { திருமுன்பே |
| வ்யஜநம் | { விசிறியாயும் இருக்கிறான் | பட்ட உபஸ்திதம் | { ஸேவிக்கப்பட் டிருக்கிற. |

* * *—[ஞாஸஸுவாவாஹநம்] சித்ர சலோகங்களிற் சொல்
லப்பட்ட திருவனந்தாழ்வானைப் போலவே அந்தந்த ஸமயங்
களுக்கு ஸமுசிதமாகத் தொண்டு செய்வதற்காகவே பலபல உரு
வங்களை ஏற்றுகொண்டு எம்பெருமானுக்கு நித்ய கைங்கரியம்
செய்துவரும் பெரிய திருவடியின் சோத்தியை அதுஸர்திக்கும்
ச்சலோகமிது.

உனக்கு தாஸனாகவும் தோழனாகவும் வாஹநமாகவும் கொடி
யாகவும் வெப்பிலைத்தடுக்கும் விதானமாகவும் விசிறியாகவும் ஆகிற
வன் கருடன் என்றது முன்னடிகளில் த்ரயீமயம் = வேதத்தில
1 “ஸுபர்ணேஸி கருத்மாந் த்ரிவ்ருத்தே சிர” என்று தொடங்கி

1. தைத்திரீய யஜுஸ்ஸம்ஹிதை நாலாவகாண்டம் முதல் பாசநத்
தில 42. ஆம் பஞ்சாதி.

கருடனுடைய எல்லா அவயவங்களும் வேதமயமாக ஒதப்பட்டிருப்பது காண்க

‘வேதாத்மா விஹகேச்வரஃ” என்று சதுசசலோகியினும் இவர்தாமே அருளிச் செய்தார்

த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணுங்க சோபிநா=பெரிய திருவடியின மீது எம்பெருமான் ஏறிக்கொண்டு ஆசரித ரக்ஷணத்திற்காக விரைந்து செல்லும்போது அக்கருடன் எவ்வளவோ வேகமாகச் சென்றாலும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தால் அந்த வேகம் மட்டமென்றுதோற்றி இன்னமும் அதிகமான வேகத்துடன் பதறி ஒடுக்படி அடிக்கடி தன் திருவடிகளாலே அழுத்தப்படுவனும் கருடன்; ஸ்ரீகஜேந்தராமுவாணைக் காத்தருள்வதற்காக மடுவின் கரைக்கு ஓடிவரும்போது இப்படி நடந்தபடியை ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே பட்டா அழகாக அருளிச் செய்கிறார்—“ஹுஜாரா ஹாலநாஹ்ரி ப்ரஹதிலிரவி தம் தார்க்ஷ்யமத்யக்ஷிபல் த்வம்” என்றார் இப்படி அடிக்கடி எம்பெருமான் திருவடிகளால் அழுத்த, அதனால் ஒரு தழும்பு [காய்ப்பு] உண்டாகி அது கருடனுக்கு மிக்க சோபையைத் தருகின்றதாம் அடிமைக்கு உரிய தழும்பாகையாலே இது உத்தேச்யமாயிருக்கும் இப்படிப்பட்ட பெரிய திருவடி எதிரே வந்து நின்று ஸேவிக்கப் பெற்றிருக்கிற உன்னை எப்போது ஸேவிக்கப் பெறுவேனோ என்று நாற்பத்தாரும் சலோகத்தோடே கூடிப்பொருள் பெற்றதாம்

கூத்தாழ்வான் இந்தச் சலோகத்தைப் பெருமூபாலும் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் “வாஹநாலநவி தாந வாலாராஜாக்ரூதிஃ வமவதிஸூயீயஃ। நித்யலாஸ்யூரதி ரௌயஸ்யுரெவ” என்ற சலோக மருளிச் செய்தாரென்க “விதானம்” என்றவிடத்தில் “மேலால் பரந்த வெயில் காப்பான் வினதை சிறுவன் சிறு கென்னும் மேலாபின் கீழ் வருவானே” என்ற நாச்சியார் திருமொழிப் பாசரம் நினைக்கத்தக்கது (சக)

கவ்ய உக்ஷோ ஜீகஸெஷு மொஜ்நா
 கவயா நிஸ்ருஷ்டா த மரோண யத்யுயா ।
 விபெண வெநாவத்நா ந்யுவெதித்
 தயா நுஜா நனூபுயா வக்ஷணெ.

த்வதீய புக்தோஜ்ஜித சேஷ போஜிநா
 த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்ம பரேண யத் யதா-
 ப்ரியேண ஸேநாபதிநா ந்யவேதி தத்
 ததாநுஜாநந்தமுதார வீக்ஷணெ.

(சஉ)

| | | | |
|------------|---------------|-------------|---------------|
| தவதீய புகத | உனது போனகஞ் | யத் | யாதொரு |
| உஜ்ஜித சேஷ | செய்த | | விஷயம் |
| போஜிநா | சேஷத்தை | யதா | யாதொருபடியாக |
| | உண்பவனும் | | |
| த்வயா | உன்னாலே வைக | ந்யவேதி | விண்ணைப் பஞ் |
| நிஸ்ருஷ்ட | கப்பட்ட உபய | | செய்யப் |
| ஆத்மபரேண | விபூதிநிவாஹ | தத் | பட்டதோ |
| | பாத்தையுடை | | அந்த விஷயத்தை |
| | யவனும் | | |
| ப்ரியேண | உனக்கு அன்பனு | ததா | அப்படியே |
| | மான | | (செய்வ |
| | | | தென்று) |
| ஸேநாபதிநா | ஸேநாபதியாமூவா | உதார | அழகிய கடாக்க |
| | னாலே | வீக்ஷணெ. | களாலே |
| | | அநுஜாநந்தம் | நியமித்தருளா |
| | | | நிற்கிற. |

* \ *—[தவீய உக்ஷ.] ‘பரமபதநாதனை எப்போது ஸேவிக்
 கப்போகிறேனோ’ என்று மனோரதிக்கிற இவ்வாளவந்தார் கீழ்
 “விராஜமா நோஜ்வல பீதவாஸஸம்” என்கிற ச்லோகம் முதலாக
 அப்பெருமானை வருணிக்கத் தொடங்கி, அவயவ சோபை ஆபரண
 சோபை ஆயுத சோபை முதலிய எல்லாவற்றையும் முப்பத்தாரும்
 சலோகமளவும் அருளிச்செய்து, அதற்கு மேல் இரண்டு ச்லோகங்
 களாலே பிராட்டியோடுண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்தித்து,
 அதற்கு மேல் நித்யஸூரிகளோடுண்டான சேர்த்தியை அநுஸந்
 திக்க விரும்பி, நித்யஸூரிகளில் முக்கியமாகப் பரிகணிதராயுள்ள
 அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர்களில் அநந்தனையும் கருடனையும்ப்
 நிபேசினபின் விஷ்வக்ஸேநரைப்பற்றிப் பேசுகிறாநிதில்.

விஷ்வக்ஸேநராகிறார் ஸேனைமுதலியார் ; அவர்க்கு சேஷாசநர் என்றும் திருநாமமுண்டு ; எம்பெருமான் போனகஞ் செயத சேடத்தை உண்பவா என்றே அவர்க்கு நிரூபகம் அதனை இங்கு முதலடியில் அருளிச் செய்கிறார்

தவயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபரேண = எம்பெருமான் தன்னுடைய தான லோக நிர்வாஹபாரங்களை யெல்லாம் ஸேனைமுதலியார் பக்கலிலே வைத்திட்டுத் தான் கவலையற்றுப் பிராட்டியோடு கண்வளர்த்தருளுகிறான் என்று ப்ரஸித்தமிறே ஸ்ரீவைகுண்டகத்யததில எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவததில் பட்டரும் இவ வர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறபடி காண்க. ஆக, கலத்ததுண்பவரும் ஸ்ரீகாய துரந்தரருமான ஸேனைமுதலியார் சில சில ஸமயங்களில் வந்து ஜகந்நிர்வாஹ விஷயமாக, ‘இன்னது இன்னது இப்படி யிப்படி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது’ என்று விண்ணப்பம் செய்வராம் ; அப்போது எம்பெருமான் ‘ஏது ? என்ன ?’ என்று உட்புகுந்து ஆராயாமல அழகிய திருக்கண்ணோக்கங்களினாலேயே ‘தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமானபடி செய்வது’ என்று அதுமதிபண்ணியிருப்பனம் ‘இவர் சொல்லுவது யுத்தமா அயுத்தமா ? ஆவச்யகமா அநாவசயகமா ?’ என்று ஒன்றுஞ் சிந்தியாமல் அவர் திருவுள்ளமானபடியே செய்யத் தக்கது என்று எம்பெருமான் நிரப்பரனாயிருக்கும்படி அவ்வளவு அந்தரங்கராம் ஸேனை முதலியார் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில எம்பெருமானுக்கு எல்லாருமே ப்ரியர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் இவர்க்கு அஸாதாரணமாக ‘ப்ரியேண’ என்று விசேஷணமிட்ட ஸ்வாரஸ்யம் உணரத்தக்கது இந்த ச்லோகத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டு பட்டர் அடிக்கடி இனிதாக உபந்யஸிப்பாராம்—‘இத்தத்துவம் ஸேநாபதியாழ்வான் பிரம்பின் கீழே வளர்வது’ என்று

இதில் மூன்றாவது பாதத்தில் “நடுவெழி தக = ந்யவேதி தத்” என்றே பெரியோர்களின் பாடம் பெரியவாசகான்பிள்ளை வியாக்கியானம் செய்தருளின பாடமும் இதுவே ஆனால், சில அசுப ப்ரதிகளில் “நிவேதிதம்” என்று ப்ரதிகோபாதாநம் செய்திருப்பதாகக் காண்கிறது ஒலை ஸ்ரீகோசங்களில் ‘ந்யவேதி’ என்றும், “தத்ததாநுஜாநந்தம்” என்றுமே ப்ரதிகோபாதாநம்

காண்கிறது “நிவேதிதம்” என்கிற ஒரு பாடமும் முன்னமே யிருந்ததாக ஸ்ரீதேசிகபாஷ்யத்தில் விளங்குகின்றது. அப்பாடத் திலும் அதுபபத்தியிலலை தத் எனபது தன்னடையே வரு மிதே. (சஉ)

ஹதாவிஹ க்ஷௌ உபெஹ: ஸ்லாவத:
ததாநுகுபெஹுகாபெஸ்யஸ்வொஹிபெத:
முஹீத தததூரிவார ஸாயபெந:
நிஷெவ்யோணம் ஸஹிபெவபபெயொஹிததூ ||

ஹதாகில க்வேச மலைஸ்ஸ்வபாவத
த்வதாங்குல்யைகரஸைஸ் தவோசிதை
க்ருஹீததத் தத்பரிசார ஸாதணை
நிஷெவ்யமாணம் ஸசிவைர் யதோசிதம். (சங)

| | | | | | |
|-------------------------|--------------------------------------------------------------|-----------------------------------|--|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--|
| ஸ்வபாவத: | இயற்கையாகவே | | | | |
| ஹத அகில க்வேச மலை: | { வருத்தங்களும் மலங்களுமெல் லாம் அற்றவா களாயும் | க்ருஹீத தததத் பரிசார ஸாதணை: | | { அந்தந்த கைங்கரி யங்களுக்கு உப கரணங்களான குடைசாமரம் முதலியவற் றைக் கையி லேந்தியிருப்ப வர்களாயுமுள்ள | |
| தவத்ஆநுகுல்ய ஏக ரணை: | { உனது கைங்கர்ய மொன்றையே போகமாக வுடையவர்க ளாயும் | ஸசிவை: | | { மந்தரிகள்போன்ற நித்ய ஸூரிக ளாலே | |
| தவ உசிதை: | { உனக்கு ஏற்ற வர்களாயும் | யதோசிதம் நிஷெவ்யமா ணம் | | { தருதியாக வேவிக்கப்படா நிற்கிற. | |

* * *—[ஹதாவிஹ.] கீழே முன்று ச்லோகங்களால் அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர்களைப்பற்றி அருளிச் செய்தாயிற்று. அவர்களைப்போலே எப்போதும் எம்பெருமானுக்குப் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு போரும் மற்றும் பலபல நித்யஸூரிகளுமுண்டாகையால் அவர்களெல்லாரோடு முண்டான சேர்த்தியை அது ஸந்திப்பது இந்த ச்லோகம்.

அநாதிகாலமாக எவ்விதமான க்லேசங்களும் மலங்களும் இல்லாதவர்களும், இயற்கையாகவே உன்னுடைய திருவடிகளில் தொண்டு பூண்டிருப்பதையே போக்யமாகக் கொண்டவர்களும், ஸ்வரூபத்தாலும் நுபத்தாலும் குணங்களினாலும் உன்னேடு ஒத்திருப்பவர்களும், துடைசாமரம் முதலிய கைங்கரிய ஸாதனங்களை ஆதராதிசயத்தினால் ஒருபாதும் கைவிடாமல் வஹித்துக் கொண்டே நிருப்பவர்களுமான உனது மந்த்ரிகளாகவே ஸேவிக்கப்படாநின்ற வுண்ணை எப்போது கண்டுகளிப்பேன்? என்று நாற்பத்தாரும் சலோகத்தோடே கூட்டிக்கொள்க

ஹத அகில க்லேச மலே: = அவித்யை, அஹங்காரம், ராகம், தவேஷம், அபிநிவேசம் என்கிற ஐந்தும் க்லேசங்களென்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டவை மலமாவது பிரகிருதி ஸம்பந்தம். க்லேசமும் மலமும் இல்லாதவர்கள் என்றாவது, க்லேசமாகிற மலம் இல்லாதவர்களென்றாவது பொருள கொள்க ஸம்ஸாரிகள் உபாயாதுஷ்டாநம் முதலியவற்றால் முக்தி பெற்றபின் க்லேசமலங்கள் அற்று ஆதுகூலயைகரஸர்களாக இருப்பர்களாகிலும், இங்ஙு ஸ்வபாவது: என்று விசேஷித்திருப்பதால் இந்த விசேஷணங்கள் மறறையோரைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளைச் சொல்லக் கடவன. இயற்கையாகவே இப்படி யுள்ளவர்கள் நித்யஸூரிகளை யாவர்.

இரண்டாமடியில் “த்வதாங்கூல்யைகரஸை:” என்பதே பெரிய வாச்சானபிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் பாடம். “ஸதாங்கூல்ய” என்ற பாடமும் உண்டென்பர் ஸதா—எப்போதும் என்று பிரிப்பது. விசேஷ்யநித்தேசம் நித்யஸூரிகளென்ன வேண்டுமிடத்து “ஸூரஸை:” என்றது—ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாகிற சக்ரவர்த்திக்கு நித்யஸூரிகள் மந்த்ரிகளாக வுள்ளவர் என்ற கருத்தைக் காட்டுதற்காம் இங்கே பெரிய வாச்சானபிள்ளை அழகாக அருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்தி:—“[ஸூரஸை:] வாத்ஸல்யத்தாலே அவன் முறையழியப் பரிமாற நினைத்தாலும் அவனை முறையுணர்த்தி அடிமை செய்யுமவர்கள்; ५ நீதி வானவரிநே. ஆச்ரிதரக்ஷணத்திலே தேவரைப் பேரிக்கு மவர்களென்னவுமாம்.” என்று யதோசிதம் நிஷேவ்யமாணம் = அவரவர்களுடைய அதிகாரத்

திற்குத் தகுதிபாகவும், உன்னுடைய திருவுள்ளத்திற்குத் தகுதி
யாகவும், ஸமயங்களுக்குத் தகுதிபாகவும் பணிசெய்கிறார்களென்கை
... ... (சங)

சுவடுவந்நாநா ரஸபாவ நிபபா

புஷ்பபா ஸுழவிஷ்டு லீயா

கூணாண வதிவ வராலிகாலபா

புஹஷபணம் லீயிஷீம் லீயாபுஜம்

அபூர்வ நாநா ரஸபாவ நிர்ப்பர

ப்ரபத்தயா முக்த்தவிதக்த்த லீயா

கூணாணவத் கூழிப்த பராதிகாலயா

ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபுஜம்

(சச)

| | | | | | | | |
|------------------------------------------------|---|----------------|---|--------------|---|------------------|-------------|
| அபூர்வ நாநாரஸ பாவ நிர்ப்பர ப்ரபத் தயா | { | விலகூணைகளான | { | முக்த விதக்த | { | மிகவுமழகிய | |
| | | பலவகை ஸை | | லீயா | | லீயையினாலே | |
| | | களாலும் பாவங் | | | | | |
| | | களாலும் நெருக் | | | | | |
| | | குண்டு இடை | | | | | |
| கூண அணுவத் கூழிப்த பர ஆதி காலயா | { | விபாது | { | மஹிஷீம் | { | பெரிய பிராட்டி | |
| | | தொடாந்து | | | | யாரை | |
| | | நடப்பதாய் | | | | | |
| | | ஒரு கூண்ப | | தம் | | ஸ்ந்தோஷப் | |
| | | பொழுதில் ஏத | | | | படுத்தா நிற்கிற, | |
| கூண அணுவத் கூழிப்த பர ஆதி காலயா | { | தேசம்போலே | { | ப்ரஹர்ஷயந் | { | விசாலமான புஜம் | |
| | | (விவைகாகக்) | | | | | களை யுடையனா |
| | | கழிக்கப்பட்ட | | மஹா புஜம் | | யிருக்கிற. | |
| | | காலகளை | | | | | |
| | | யுடையதான | | | | | |

* * *—[சுவடுவந்நாநாஸ.] இப்படிப்பட்ட எம்
பெருமான் எல்லா வியாபாரங்களிலும் பிராட்டியோடு ஸமரஸனா
யிருக்கும்படியைப் பேசுவது இந்த ச்லோகம் கீழே [நௌ, நௌ,
நகூச்ச்லோகங்களில்] பிராட்டியோடுள்ள சேர்த்தியழகுமாத்திர
ரமே அநுஸந்திக்கப்பட்டது இதில், அப்பிராட்டியை உகப்பிற்
கும் பரிசு சொல்லுகிறதென்று வாசி காண்க.

[ஸுழ விஷ்டு லீயா லீயிஷீம் புஹஷபணம்] அந்தந்த
அவஸ்தைகளுக்குத் தகுதியாக அழகாயும் நிபுணமாயும் செய்யப்

படுகிற ஸீலையினுலே பிராட்டியை மிகவும் உகப்பிடுக்கின்ற உன்னை எப்போது ஸேவிகைப் போகிறேன்? அந்த ஸீலை இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில்; [சுவ-சிவ-நாநாஸ லாவ நில-பா-புஸ்யா.] காந்தர்வ வேதத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்ற வீரம் ச்ருங்காரம் முதலிய ரஸங்களும், உதஸாஹம் முதலிய லாவங்களும் ஒவ்வொரு க்ஷணந்தோறும் முன்பு கண்டறியாதவைபோலே புதிதுபுதிதாக விளைகின்றனவாம்; அப்படிப்பட்ட பலவகை ரஸங்களாலும் (லா) பாவங்களாலும் மேன்மேலும் தொடர்ச்சியாகச் செல்லுகின்றதாம் எம்பெருமானது ஸீலை.

இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில்; [க்ஷணாணுவத் கூழிப்த பராதிசாலயா] பிரமனுடைய ஆயுட்பிரமாண காலத்திற்குப் 'பரம்' என்று பெயர்; அதில பாதியளவான காலத்திற்குப் 'பரார்த்தம்' என்று பெயர்; இப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய பெரிய காலங்களெல்லாம் சிறிய நொடிப்பொழுதுபோல் கழிகின்றனவாம் அந்த ஸீலையில. "ஊவிழித மதயாஜா ராஜ்ரிஸவ வுரூவீக்ஷ=அவிதித கதயாமா ராத்ரிஸவ வயரம்வீத" என்று உத்தரராம சரித நாடகத்தில் சொன்னதை ஒரு போலியாக இங்கு ஸ்மரிப்பது. எம்பெருமான் ஆசசரியமாக ஸீலா ரஸங்களை அநுபவிப்பிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் பஸ்கோடி நூறுயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் அவ ஸீலையாகக் கழிந்துபோம் என்றவாறு.

மஹாபுஜம் என்ற விசேஷணத்தின் தாத்பர்யத்தைப் பெரிய வாசகசான்பிள்ளை விவரித்தருளுமழகு நோக்கத்தக்கது. அதாவது எம்பெருமான், கீழ்ச் சொன்ன ஸீலா ரஸங்களால் மாத்திரம் பிராட்டியை உகப்பிக்குமவனல்லன்; "அணிமானத் தடவரைத் தோள்" என்னப்பட்ட மஹத்தான திருத்தோள்களாலும் அணைத்து உகப்பிக்குமவன்; ஸ்வரூப குணங்களிற் காட்டிலும் ரூபகுணமிறே இனியதாயிருப்பது—என்று தாத்பர்யமருளிச் செய்வர்.

இரண்டாமடியில, "ப்ரபுத்தயா" என்றே பலரும் ஒதுவர்களே லும் அப்பாடம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானதிற்கும் தேசிக பாஷ்யத்திற்கும் இணங்கியதன்று; ப்ரபுத்தயா என்றே ஒதுக. (சச)

சுவிஞ்ஞ ஸ்விஞ்ஞ ஸ்விஞ்ஞ ஸ்விஞ்ஞ
ஸ்வாவாவாவாவ ஸ்வாவாவாவாவ
ஸ்வாவாவாவாவ ஸ்வாவாவாவாவ
ஸ்வாவாவாவாவ ஸ்வாவாவாவாவ
ஸ்வாவாவாவாவ ஸ்வாவாவாவாவ

அசிந்த்ய திவ்யாத்து நித்யமௌவந
ஸ்வபாவலாவண்ய மயாம்ருதோததிம்
சுரியச்சுரியம் பக்தஜநைக ஜீவிதம்
ஸ்வமர்த்த மாபத்ஸக மர்த்தி கல்பகம்

(சுரு)

| | | | | | | |
|-------------------------------------------------------------------------------|---|--------------------------|---|----------------------|---|----------------------------------------------------------------------|
| அசிந்த்ய திவ்ய அத்து நித்ய யௌவந ஸ்வ பாவ லாவண்ய மயஅமருத உத திம் | { | சுருதகரு எட் | { | பக்தஜந எக ஜீவிதம் | { | பக்தஜநங்கரு நம்சிவனம் |
| | | டாத்தாய திவ்ய | | | | |
| | | மாய் ஆசசுரிய | | | | |
| | | மாய நித்யமாயி | | ஸமாத்தம் | | ஸாவ சக்தனம் |
| | | ருகிற யௌவந | | | | |
| | | நத்தை ஸ்வ | | | | |
| சுரிய: சுரியம் | { | பாவமாக | { | ஆபத்ஸகம் | { | ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவுவ னம் |
| | | வுடைய | | | | |
| | | லாவண்யம் | | | | |
| | | நிறைநத | | | | |
| | | அமுதக்கடலாய | | அர்த்தி | | யாசிப்பவர்களுக் குக் கல்பவருக் மென்னத் தருதவன யிருக்கிற. |
| | | திருவுக்கும் திரு வாய | | கல்பகம் | | |

* * *—[சுவிஞ்ஞ ஸ்விஞ்ஞ ஸ்விஞ்ஞ ஸ்விஞ்ஞ] “விராஜமாநோஜவல”
என்கிற முப்பத்திரண்டாம்சலோகம் தொடங்கி எம்பெருமானுக்கு
விசேஷணங்களையே வரிசையாக அடுக்கி வருகிறார்; அந்த விசே
ஷண ஸங்கீர்த்தனம் இந்த சலோகத்தோடு முற்றுப் பெறுகின்றது.
கீழ் சலோகங்களில் தனித்தனியே ப்ராஸ்தாவிக்கப்பட்ட திவ்ய
மங்கள விஶ்ரஹகுணம், திவ்யாத்தமகுணம் எல்லாவற்றையும் ஒன்று
சேர்த்து அநுபவிக்கிறாரிதில

வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் விஷயமாகாதபடி அபரிசுநமான
போக்பதையை யுடையதாய் அப்ராக்ருதமாய் ஆசசாயமாய் எப்
போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும்தான யௌவநபருவத்தையே இயந்
கையாகவுடையவனும், லாவண்ய மயமான அமுதக்கடல்போன்
றவனும், - திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வனும், “உண்ணுஞ்சோறு
பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்” என்றிருக்கு

மடியவாகடகு அபபடியே ஸகலவித ஜீவநுமாயிருப்பவனும், (அல்லது) பக்த ஜநகனையே தனக்கு உயிரி நிலையாகவுடையவனும், “ஆற்ற நல்ல வகை காட்டுமம்மாளை” என்கிறபடியே—நித்ய ஸூரிகளதுபவிகக உரிய போகங்களை நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பொறுக்கப் பொறுக்க அதுபவிப்பிக்கவல்ல ஸமர்த்தனும், ஆபத் காலங்களிலே வந்து உதவுமவனும், வேண்டுவார்க்கு வேண்டினபடி கொடுத்தருள்பவனுமான உள்ளை என்றைக்கு அதுபவிக்கப்போகிறேன் என்று மேல சலோகத்தோடே கூடிப் பொருள்படக் கடவது.

“ஈவினா லிவ்யாஹுத நித்யளவநஸூலாவஸா லௌள வாவணுபியாஹி தொடியிது” என்று விசேஷணுபயபத காமதா ரய ஸமாஸம் பண்ணுதல நன்று லாவண்யமயாம்ருதோத்தியை விசேஷ்யமாகக் கொண்டு, யௌவநஸ்வபாவத்வத்தை அதற்கு விசேஷணமாக்கி யுரைத்தருளினர் தூப்புலம்மாள்.

லாவண்யமாவது—ஸமுதாய சோபை; நீரோட்டம் என்பார்கள். மிகவும் மிருதுவாயும் கண்களுக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்க வல்லதாயுமுள்ள கங்குகரையற்ற தேஜஸ்ஸை லாவண்யமென்பார்கள். இப்படிப்பட்ட லாவண்யமயமான அமுதக்கடலாகவே எம் பெருமான் உபசரிக்கப்பட்டான் 1. குழுமித் தேவா குழாநகர்கை தொழ்ச, சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு” என்ற ஆழ்வாரருளிச செயலை இங்கு நோக்குக

ஆக, முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் முதல் இவ்வளவும் பல பல விசேஷணங்களினால் பாமபதநாதனை வருணித்தாராயிற்று இவ்விசேஷணங்களுக்கு உரிய விசேஷ்ய பதமும் மற்றும் க்ரியாபதம் முதலியவைகளும் அடுத்த ச்லோகத்தில் உள்ளன. (சுரு)

ஹவனெவா நுபுரநு நிரனாரம்

புரான நிஸ்ஸஷ ஶநாரயானாரம் :

கடாஹெகோணி கூதி குகிண்கார :

புஹஷ-ப்யிஷ்யாஜி ஸநாயஜீவித. ॥

பகவந்த மேவாநுசரந் நிரந்தரம்
 ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர
 கதாஹ மைகாந்திகநித்ய கிங்கர
 ப்ரஹாஷயிஷ்பாமி ஸநாத ஜீவித: (சுக)

| | | | |
|------------------------------------|------------------------------------------|---------------------------|---------------------------------------------------------|
| பகவந்த மேவ அஹம் நிரந்தரம் | உனனையே நான் இடைவிடாமல் | ஐகாந்திக நித்ய கிங்கர: | { நித்ய நியத கைவ கரியத்தை யுடையனாய் |
| அநுசரந் | { பின் தொடர்ந்து கொண்டு | ஸநாத ஜீவித: | { நாதனோடு கூடிய உயிரையுடைய னாய் |
| ப்ரசாந்த நிச்சேஷ மநோரதாந்தர: | { வேற எவ்வித மான ஆசையும் அற்றவனாய் | கதா பரஹாஷ யிஷ்பாமி | { எப்போது திரு வுள்ளத்தை உகப்பிக்கப் போகிறேன். |

* - 4—[ஹவனஜிவ.] கீழ்ச சொன்ன ஸ்வரூபநயனாகுண விபூதிகளால் பரிபூரணராய் நித்ய விபூதியிலே குறையின்றி யெழுந்தருளியிருப்பவனானவனான நித்யா நுபவம்பண்ணி, உன் திருவுள்ளத்திலிருந்த வருத்தத்தைத் தீர்த்து மகிழ்விப்பது என்றைக்கோ? என்கிறா இடைவிடாமல் உனனையே குழந்துகொண்டும், நீ தவிர மற்ற விஷயங்களில் நசைகளை அடியோடு ஒழித்துவிட்டும், சாச்வதமான கைங்கரியத்தைச் செய்து கொண்டும், அதனாலேயே பரம ப்ரயோஜனத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஸத்தையையுடையனாய் என்றைக்கு உன்னை நான் உகப்பிக்கப் போகிறேன். “என்றைக்கும் ஏழேழ்பிறவிகளும் உன்றன் மேற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோம் மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்று ஆண்டாளருளிச செயததைப் பெரும்பாலும் இந்த சலோகத்தால் மொழி பெயர்த்தாராயிருக்கிறது.

நிரந்தரம் அநுசரந் என்றது—“சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம்” என்றாற்போலே இடைவிடாது அந்தந்த ஸமயங்களுக்குத் தகுதியான கைங்கரியங்களைச் செய்துகொண்டு என்றபடி “மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்ற பாசுரமே இதில் இரண்டாமடியாகப் பரிணமித்திராநின்றது.

ஐகாந்திகரித்ய கிங்கர: = ஒரு வஸ்துவிலேயே நியதமாக இருக்கும்படி ஐகாந்திக மெனப்படும். ஸநாதஜீவித் = அப்படிப்பட்ட நியத கைங்கர்யம் செய்பவனாக என்னை ஆக்கினாலெழிய என்னுடைய ஸத்தை பயன் பெறமாட்டாது என்பது கருத்து. இந்நிலத்திலும் என் உயிர் உன்னை நாதனாகப் பற்றியிருந்தாலும் உன்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறேனாகையால் அநாதன் போல இருக்கிறேன் ; இந்த தீர்ஸ்திதி உன்னுடைய ஸங்கலபத்தினால் தவிருவது எப்போதோ ?

இந்த சலோகத்தில் ஒரு ஸதஸம்பரதாயார்த்தம் சிஷிதமாகிறபடியை நோக்கவேணும். எம்பெருமானைப் பெறுவது சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தமா? அல்லது சேதநனைப்பெறுவது எம்பெருமானுக்குப் புருஷார்த்தமா? என்று கேள்வி வந்தால், அவாப்தஸம்ஸ்தகாமனாவ எம்பெருமானுக்குப் புதிதாக ஒரு லாபம் சொல்லலாமோ? சேதந லாபம் எம்பெருமானுக்குப் புருஷார்த்தமன்று; ஈச்வரலாபமே சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தம் என்பர் சில ஸம்பரதாயஸ்தர் அங்ஙனன்றிக்கே, சேதநவஸ்துவைப் பெறுதல் எம்பெருமானுக்கே புருஷார்த்தம் என்பது இதில் ப்ரஹ்மஷ்யிஷ்யாமி என்ற சொற போக்கிலே காட்டப்படுமழகு பாரீர் “உன்னை அதுபவித்து நான் எப்போது ஸந்தோஷிக்கப் போகிறேன்” என்முல், “எப்போது உன்னை ஸந்துஷ்டனாகச் செய்யப்போகிறேன்” என்றிறே இங்குச் சொல்லிற்று சேதந லாபந்தால் எம்பெருமான் திருவுள்ளமிறே உகப்பது அதனாலுண்டாகும் உகப்பேயிறே இவனுக்குள்ளது. எம்பெருமானாரும் இந்த ஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்ரீபாஷ்யஸமாபதியில் “நவ வரஜிவாஸுஷ: ஸத்யஸங்கு: சுத்யுஷ்பியம் ஜோநிநம் ஸுஸா க்ஷாவிஷாவத்யிஷுதி” என்று அருளிச் செய்தார். “ஜோநிநம் ஸுஸா” என்று அழகு அறிவீரோ? “பன்னியுரைக்குங்காற பாரதமாம்” (சக்)

யிமஸூனி உவிநீதம் நிஷ்யம் ராஜஜ்ஜம்

வரஜிவாஸுஷ யொஹம் யொயிவய்-பாஹுமனெனாம் ।

வியி: ஸிவ ஸ நகாநெஷு ஸூராதாஸித்யுந ஷ்ரீநம்

தவ வர்ஜநஹாவம் காசியெகாஸிவதூ: ॥

திகச்சி மவிந்தம் நிர்த்தபம் மாமலஜ்ஜம்
பரமபுருஷ போஹம் யோகிவர்யாக்ரகண்யை
விதிசிவ ஸநகாத்தையர் த்யாது மத் பந்தூரம்
தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்தம். (சுஎ)

| | | | |
|--------------|--------------------------------|-----------|--------------------|
| பரமபுருஷ | புருஷோத்தமனே | காம பரிஜந | பாமது பரிசாரக |
| காமவ்ருத்தம் | { மனம் போனபடி நடக்கிற | பாவம் | { வதனம் |
| ய: அஹம் | யாவனொரு நான். | காமயே | { விரும்புகின்றேனே |
| யோகிவாய | { யோகி சரோஷ்டா களுள் சிறந்த | (தம) | அப்படிப்பட்ட |
| அக்ரகண்யை | { வாகனான | அசுசிம் | அபரிசுத்தனும் |
| விதி சிவ ஸநக | { பிரமன் சிவன் ஸந | அவிந்தம் | வணக்கமற்றவனும் |
| ஆதகைய: | { கா முதலான | நிர் தயம் | இடக்கமற்றவனும் |
| | { வாகனாலும் | | |
| த்யாதும | { நெஞ்சால் நினைப் | அலஜ்ஜம் | { வெட்கமற்றவனு |
| | { பதற்கும | | { மான |
| அத்யந்த தூம் | { மிகவும் எட்டாத | மாம் | என்னை |
| | { தான | திந் | நிந்திக்க வேணும் |

* > *—[யிமஸூரி.] கீழ்ப் பல சலோகங்களினால் பரம
புருஷனுடைய பெருமைகளை வருணித்துக் கொண்டே வந்து
அப்படிப்பட்டவன் விஷயத்திலே நிதய கைங்கர்யம் பண்ணப்
பெறவேண்டுமென்று கீழ் சலோகத்தில் ப்ரார்த்தித்து நின்றார்
அதில், “பவந்தம்” [உன்னை] என்கிற பதம் அநுஸந்திக்கும்
போது அப்பரமபுருஷனுடைய எல்லையற்ற உயானலங்களும்,
அஹம் [நான்] என்கிற பதம் அநுஸந்திக்கும்போது தம்முடைய
எல்லையற்ற தாழ்வுகளும் ஆளவந்தாதமக்கு நினைவுக்கு வந்தன.
வரவே, 1. “அம்மா னுழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தான? யானா?”
என்றாற்போலே திருவுள்ளத்திலேபட்டு, ‘உத்தமோத்தமனான
அவன் எங்கே’, அதமாதமனான நான் எங்கே; தேவர்களுக்கு
அர்ஹமான புரோடாசத்தை நாய விரும்புவது போலன்றோ
மஹான்களுக்கு அர்ஹமான அவனுடைய கைங்கரியத்தை நாயி
னேன் விரும்புவது; மதிக்கெடுப்போய் இப்படியும் விரும்ப
லாமோ!; ஸம்ஸார நாற்றமே அறியாத நித்யஸூரிகள் ஆசைப்பட

வேண்வெதான நித்யகைங்கர்யத்தை நித்ய ஸம்ஸாரியான நான் ஆசைப்படுவதானது ராஜபோக்யமான அன்னத்திலே விஷத்தைக் கலப்பது போல¹ குமன²றே; ஹா ஹா³ என்ன ஸாஹஸமான காரியம் செய்வதுணிக்⁴தோம்⁵—என்று தமமைத் தாமே வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார்

அசசிம், அவிநீதம், நிர்த்தயம், அலஜ்ஜம் என்கிற நான்கு விசேஷணங்களால தம்முடைய புன்மையைப்பேசுகிறார் *பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லா பொழுத்கு மழுக்குடம்புமாயிருப்பவன் நான்; நல்ல ஞானமும் நல்ல பொழுக்கமும் உண்டாகும்படி ஆசாரியர்கள பகவதிலே சிஷைப் பெறுதவன் நான்; அமுதத்தை விஷத்தாலே கெடுக்க நினைக்கும் கல் நெஞ்சரைப்போலே * அமுதிலுமாற்ற இனியனாய் ஆராவமுதாயிருக்கிற வுண்ணை ஸ்வஸம்பந்தமாகிற விஷத்தாலே கெடுக்கப்பார்த்த கல்நெஞ்சன் நான்; ஸார்வபௌமனான மஹாராஜனைச் சாணிதட்டும் குறத்தி விரும்புமாபோலே * உயர்வறவுயர்நலமுடையவனான அயர்வறுமமம சார்கள திபதியை நாம் விரும்பினோமென்று வெட்கப்படவுந் தெரியாதவன் நான்; இப்படிப்பட்ட என்னை ‘சீச் சீ’ என்று எல்லாரும் நிந்திக்கவேணுமென்கிறா முதலடியில ஏன் நிந்திக்கவேணுமென்றால், அதற்குக் காரணமருளிச் செய்கிறா மற்ற மூன்றடிகளால்,

மேலானவர்களினும் மேறப்பட்ட புருஷோத்தமனே!, யோகிச் சேஷ்டர்களில முன்னே எண்ணத்தக்கவர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளென்ன, ஸநக ஸநந்தநாதிகளென்ன இவர்களாலே நெஞ்சால் நினைப்பதற்கும் எட்டாத உனது சிறந்த கைங்கர்யத்தைத் தாண்டோன்றியான நான் ஆசைப்படுகிறேனன்றே; ஆகையாலே நான் நினைத்க்கு உரியேன் என்றாராயிற்று.

நித்யஸூரிகளிற் காட்டிலும் உத்தமாதிகாரியான ஆளவந்தார் தாம் இப்படியருளிச் செய்தது மஹா நீசர்களான அஸ்மதாதி களின் அநுஸந்தானத்திற்காக. “திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம்¹ நன்னெஞ்சே², நாமாமிகவுடையோம் நாழ்” [பெரிய திருவார்தாகி—10.] என்றார் நம்மாழ்வாரும். பகவத் ஸந்நிதியிலே புகுந்தால், எம்பெருமானுக்குள்ள உத்கர்ஷங்களையும்

நமக்குள்ள அபகாஷங்கனையும் ஆராயந்து இப்படி அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்கிற சாஸ்த்ரரத்தம் காட்டுகிறபடி “மஹஜந ஜராஜுதி க்ஷோகஜிஷ்யபுஜித்ம் । ஸ்ராவ ஜெவவிமஹித்ம் தூஹிரியொஹஜிகாஜியெ” என்றர் பட்டநம் ஸ்ரீரங்கராஜஸ் தவத்தில் நிற்க.

இந்த ச்லோகத்தில் முதலடியிலே நிர்த்தயம் என்றபாட்டிமே தொன்றுதொட்டுப் பெரியோர்களனுஸந்திப்பதும் ஆளவந்தார் அருளிச் செய்ததும் பெரிவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானித்தது மாம் நிர்த்தயம் என்றிருப்பதைவிட நிர்ப்பயம் என்றிருந்தால் நன்றாயிருக்குமென்றெண்ணிய தேசிகன் அப்படியே பாடத்தைத் திருத்தி பாஷ்யமிட்டருளினார் அவ்வளவோடு நில்லாமல், நிர்த்தயம் என்பது சிலருடைய பாடம் என்றெழுதி, அப்பாடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த அர்த்தத்தைவிட வேறு வகையாக உரைத்தல் யுக்தம் என்றும் உரைத்தனர். “அம்ரு தத்தை விஷத்தாலே தூஷித்தாற்போலே விலக்ஷணபோக்யமான பகவத் தத்வத்தைக் கண்ணற்று தூஷிக்கப்பார்த்த நிர்த்தயன்” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பரமயோக்யமான வியாக்கியானஸூக்தி இதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை அறியகில்லாதே ரஸவிஹீநமான வேறொரு பொருளைச் சொல்லிவைத்தது ரவிகதிகாஷ்ட பஹிஷ்டம். (சஎ)

கவராய ஸஹஸ்ய லாஜநம்
வதிதம் லீஜ லவாண-வொடினெ ।
கமதிம் ஸரணாமதம் ஹரெ
கூபயா கெவஹஜாதஸாதாரம் ॥

அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம்
பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே
அகதிம் சரணாகதம் ஹரே
க்ருபயா கேவலமாத்ம் ஸாத்துரு.

| | | | |
|--------------------------------------|------------------------------------------------------------|-------------------|--------------------------------------------------------------------|
| ஹரே ! | { ப்ரணதார்த்தி ஹரஸூன பெருமானே !, | அகதிம் | { வேறு கதி யற்றவனாயும் |
| அபராத ஸஹஸ்ர பாஜநம் | { பலவகைப்பட்ட அபராதங்களுக் குக் கொள்கல மாயும் | சரணாகதம் | { சரணாகதனென்று பேரிட்டுக் கொண்டவ னாயுமிருக்கிற அடியேனை |
| பீம பவ அர்ணவ உதரே பதிதம் | { பயங்கரமான ஸம்ஸாரக கடலினுள்ளே விழுந்தவ னாயும் | க்ருபயா கேவலம் | { உனது திருவரு ளொன்றையே கொண்டு |
| | | ஆத்மஸாத குரு | { திருவுள்ளம் பற்றியருள வேணும். |

* * *—[சுவராயஸஹஸுபாஜநம்] பகவத் கைங்கர்யத் திற்குத் தாம் அயோக்யா என்று அகலப் பார்த்தார் கீழ் ச்லோகத்தில அந்த கைங்கர்யத்தில் அளவற்ற ஆசையை வைத்துவிட்டபின் எங்குணை பின்வாங்க முடியும்? இரும்பையும் பொன்னுக்கவல சக்தி எம்பெருமானுக்கு உண்டாகையாலே, நம் முடைய அயோக்யதையைத் தவிர்த்து யோக்யதையை உண்டு பண்ணி அருகே சோத்துக்கொள்ளும்படியான சக்தி அவனுக்கு உண்டென்றும், நிர்ஹேதுக கருபையினுல்தான் அபபடி அவன் செய்தருளவேணுமென்றும் நிச்சயித்து, ஸ்வாமிந்!, பல்லாயிரம் பாவங்கள் நிறைந்தவனாயும் கொடிதான ஸம்ஸாரக் கடலினுள் விழுந்து தூங்குபவனாயும் எவ்விதமான உபாயமும் அற்றவனாயும் சரணாகதனாயுமிருக்கிற அடியேனை தேவரீருடைய க்ருபை யொன்றையேயொண்டு கைங்கர்யத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளவேணுமென்று பரார்த்தித்தாராயிற்று.

இதில், விசேஷணங்களை மாத்திரம் அருளிச் செய்தாரே தவிர, விசேஷ்யமான தம்மை மாம் என்கிற ஒரு சொல்லாலே குறிப்பிடவில்லை; கீழ்ச்லோகத்திலே தம்மை வெறுத்துக்கொண்டாராகையால் அப்படி வெறுப்புக்கு இடமாயும் நிர்தைககு யோக்ய மாயுமிருக்கிற தம்மை மாம் என்று சுட்டிக் காட்டிக்கொள்ள மன மில்லைபோலும்.

பகவத் ஸநநிதிகளிலே புகும்போது இந்த ச்லோகமும் அநுஸந்திக்கப் பாங்கானது. (சஅ)

சுவிவெக வநாபா ழுபுபெ

பவஹுதா ஸந்த துக்க வாஷிணி

பகவந் பவதுத்திநே பத

ஸ்கலிதம் மா மவலோக பாச்யுத

அவிவேக கநாந்த திங்முதே

பஹுதா ஸந்த துக்க வாஷிணி

பகவந் பவதுத்திநே பத

ஸ்கலிதம் மா மவலோக பாச்யுத

(சுக)

| | | | |
|-------------------------------|----------------------------------------------------------------------------|--------------------|-------------------------------------------|
| பகவந் அச்யுத | { அடியாரைக் கை விடாத எம பெருமானே ! | பவ தூத்திநே | { ஸம்ஸாரமாகிற தூத்திநத்தில |
| அவிவேக கந அந்த திங்முதே | { அவிவேகமாகிற மேகங்களினால் இருண்டு கிடங் கிற திசைகளை புடையதும் | பத: | { நல்வழியில நின்றம |
| பஹுதா | பலவிதமாக | ஸ்கலிதம் | தப்பியிருக்கிற |
| ஸந்த துக்க வாஷிணி | { இடைவிடாமல் பெருகுகிற துக்கங்களை வா ஷித்துக்கொண் டிருப்பதுமான | மாம் அவலோகய | அடியேனை { கடா கழித்தருள வேணும். |

3. 3. --[சுவிவெக.] உன்னுடைய கடாசுத்திமே அடியேனு
டைய உஜ்ஜீவனத்துக்கு ஹேதுவென்கிறார் “நெய்யுநெய்யு
ஷிதம்” என்ற அமரகோசத்தின்படி மப்பு முடின தினத்திற்கு
தூர்த்திநமென்று பெயர்; இவரு ஸம்ஸாரத்தை தூத்திநமாக
ருபிக்கிறார் தூத்திநம் எப்படி யிருக்குமென்றால், மேகங்களால்
முடப்பட்டு இருள்நிறந்து திசைகள் தொனறப் பெருமலிருந்
கும். அஜஞாநமாகிற மேகத்திரளாலே இருள் முடி நல்வழி தீவழி
தெரியப் பெருமலிருக்குமிதே ஸம்ஸாரமும் இன்னமும் இடை
விடாது ஜலதாரையின் வாஷத்தை புடைபதாயிருக்கும் தூர்த்தி
நம்; ஸம்ஸாரமும் 1 “நண்ணுதார் முறுவலிப்ப நலனுற்றார் கரைந
தேங்க, எண்ணுராத் துயாவினைக்கு மிவையென்ன உலகியற்கை”

என்றபடி பலவகைப்பட்ட துக்கங்களை வர்ஷியாநிற்கும். ஆக இவ வகைகளாலே தூர்த்திநமென்ன ததக்க ஸம்ஸாரத்திலே வழி தப்பித் துவள்கின்ற அடியேனைக் கடாக்ஷித்தருளவேனுமென்றாயிற்று.

அலிவேகமாவது ஆராய்ச்சியிலலாமை ; தேஹத்திற் காடடில ஆத்மா வேறுபட்டது என்கிற ஞானமும், இது விடத்தக்கது, இதுபற்றத்தக்கது என்கிற ஞானமும் முதலானவை இலலாமை வய: ஸூலி தம்—“பாவிதேன் பல காலம் வழி திகைத்து அலமரு கின்றேன்” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை நினைக்க ... (சக)

ந ஜிஷா வாஸாய-ஓ ரெவ ரெ

ஸூண் விஜ்ஞாபந ரெகஜி த: ।

யஜி ரெ நடியிஷ்யஸெ தத:

தயநீய ஸ்வ நாய ஹ-ஓ ॥

நம்ருஷா பரமார்த்த மேவ மே

ச்ருணு விஜ்ஞாபந மேகமக்ரத

யதி மே ந தயிஷ்யஸெ தத:

தயநீய ஸ்தவ நாத துர்லப.

(ரு)

| | | | |
|-------------|----------------|------------|----------------|
| நாத | எம்பெருமானே !, | ந தயிஷ்யஸெ | { அருள் |
| ந ம்ருஷா | பொயயன்றிக்கே | யதி | { செய்யாயாகில் |
| பரமார்த்தம் | { உண்மையாகவே | தத: | { அடியேன் |
| எவ | { யிருக்கிற | | { கைதப்பிப் |
| மே ஏகம விஜ் | { அடியேனது ஒரு | தவ | { போனபின்பு |
| ஞாபநம் | { விண்ணப்பத்தை | | { உணக்கு |
| அக்ரத: | முத்துமூன்னம் | தயநீய: | { அருள் செய்யத |
| ச்ருணு | கேட்டருள் ; | | { தருந்தவன் |
| மே | அடியேனுக்கு | துரலப: | { கிடைக்க |
| | | | { மாட்டான். |

* * *—[நஜிஷா] “இமையோர் தலைவா! மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்ற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை இதில் முன்னடிகளாலே மொழி பெயர்த்தா ராயிருக்கிறது. எனக்கு தேவரூடைய திருவருள் தவிர வேறு புக ளில்லாதாப்போலே தேவரீர்க்கும் என்னைத் தவிர்த்து வேறொரு

வன் தபை பண்ணத்தக்கவன் கிடைக்கமாட்டான் ; கொள்வார்
தேட்டமான க்ருபைக்கு என்னைப் பாததிரமாக்காவிடில் வெறு
பாத்திரம் கிடைப்பரிது ; ஆகையால் இழக்க வேண்டா என்கிறா
அவச்யம் அடியேனமீது அருள் புரிய வேண்டுமென்பதை ஒரு சமத்
காரமாகச் சொன்னபடி (௫௦)

தடிஹம் க்ஷுத்தெ ந நாயவாந்

ஃஷுத்தெ க்ஷம் ஃயநீயவாந்

வியி நிஜி-தகெ-தடிநயம்

ஹவந வாயு பாலு ஜ்ஹவ

ததஹம் த்வத்ருதே ந நாதவாந்

மத்ருதே த்வம் தயநீயவாந் நச

விதிநிர்மித மேததந்வம்

பகவந் பாலய மாஸம் ஜ்ஹப

(௫௧)

| | | | |
|-----------|-------------------------------|---------------|----------------------------------------|
| பகவந் | எம்பெருமானே !, | | |
| தத் | ஆகையினாலே | ந தயநீயவாந் | } அருள் கொள்பவ னாக உடையை யல்லை ; |
| அஹம் | அடியேன் | | |
| த்வத்ருதே | { உன்னைத் தவிர (வேறொருவனை) | விதிநிர்மிதம் | { தெய்வ வசத்தாலே வாய்ந்த |
| ந நாதவாந் | { நாதனாக உடையே னல்லேன் ; | ஏதம் அஃவயம் | { இந்த ஸம்பந் தத்தை |
| தவம ச | நீயும் | பாலய | காப்பாற்றிக்கொள் ; |
| மத்ருதே | { உன்னைத் தவிர (வேறொருவனை) | மாஸம் ஜ்ஹப | { விடுவிக்க வேண்டா. |

✽ ✽ ✽—[தடிஹம் த்ஷுத்தெ.] கீழ் சிலாகத்தில அடியேன்
செய்த விண்ணப்பம் உணமையாகையினாலே, ஸாவசகதரூபப் பரம
காருணிகனான உன்னைத் தவிர்த்தது வேறொரு நாதன் எனக்கிலலை ;
உனக்கும் என்னைத் தவிர்த்தது வேறொருவன் இரங்குவதற்கு இலக்
காகக்கிடைக்கமாட்டான். எண்ணிறந்த குற்றங்களைச் செய்தது அள
வற்ற துன்பங்களை யதுபவிப்பவனன்றோ தபைக்கு விஷயமாகக்
கூடியவன் ; அப்படிப்பட்டவன் என்னிற் காட்டில் வேறொருவன்
எங்குமில்னாகையால் இப்படிப்பட்ட என்னைவிட்டால் உனக்கு

வேறொரு தயரீயன கிடைக்கவேமாட்டான் என்பது திண்ணம். நம் மிருவாக்கும் பரஸ்பரம் இப்படிப்பட்டதொரு ஸம்பந்தமுள்ள தென்பதை அலபஜஞான நான் உனக்கு அறிவிக்கவும்வேணுமோ? நீ தான் ஸாவஜஞான பகவானன்றோ விதிவசமாக வாய்த்திருக்கிற அந்த ரக்ஷய ரக்ஷகபாவ ஸம்பந்தத்தை நீதானே கைவிடாது காத்துக்கொள்ள வேணும்; இதனை இழக்கவேண்டா என்று ஒரு சமத்காரமாக அருளிச் செய்கிறாராயிற்று.

விதிநிர்மிதம் என்றவிடத்து விதியாவது யாது? எம்பெருமானைக் காட்டிலும் விதியென்று வேறொரு வஸ்து உண்டோ? என்று கேளவி பிறக்கக்கூடும்; ஏதோவொரு ஸுக்ருத விசேஷ மடியாக ஒருகால நேரும் பகவத்க்ருபையே இவ்வு விதியெனப்படுவது நம்மால் பரிஹரிக்க முடியாததை நாம் விதி யென்கிறோம்; அப்படியே இந்த ஸம்பந்தமும் “உன்றன்னேடுமிறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது” என்றபடி எம்பெருமானாலும் பரிஹரிக்க வொண்ணாதது என்பதை விளக்குதற்காகவே விதி யென்னும் பதம் இங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்ட தென்க.

“ஏதமந்வயம்” என்றும் “ஏததந்வயம்” என்றும் பாடபேதம் பொருள் ஒன்றே.

மா ஸ்ம ஜீஹப = ‘ஓஹாக்-த்பாகே’ என்ற தானில் ஜஹாதி என்ற ரூபம் ணிசகில் ஹாபயதி என்றாகும்; அது லுங்லகாரத்தில் ‘அஜீஹபத’ என்றாகும்; மா என்று முன்னே வந்தமையால் “ந மாங்யோகே” என்ற பாணிரி ஸூத்ரப்படி முதலிலுள்ள அ என்ற எழுத்து லோபித்துவிட்டது மத்யம புருஷனாகையால் ஜீஹப என்று ரூபம் விரித்திதது ஆகவே, மாஸ்ம ஜீஹப என்பதற்கு ‘விடுவிக்க வேண்டா’ என்று பொருள் தேறும் இந்த ஸம்பந்தத்தை நானவிட நினைத்தாலும் நீ விடுவிக்க வொவாணாது, தடுக்க வேணும் என்றபடி ஐஹுதெ, தஹுதெ என்ற விடங்களில் மத்ய என்பதும த்வத் என்பதும தனிப்பதங்கள்; பஞ்சமீவிபக்தி (ருக)

வபுராத்ஷு யொவி கொவிவா

முண்தொஸாநி யபா தபாவிய :

தடியம் தவ வாடிவடிவொ?

சகஸ்செஷுவ யா ஸகஸ்சிதத !!

வபுராதிஷ்ட யோபி ட்காபிவா

குணதோஸாநி பதாததாவித

ததபம் தவ பாதபத்மயோ

அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித

(102)

| | | | |
|---------------------|-------------------------------------|----------------|--------------------------------------------------------------|
| | (நான்) | அலாநி | { இருக்கக்கட வேன் : (அவந் தில் ஒரு நாப பந்தமில்லை.) |
| வபு: ஆதிஷ்ட | { சரீரம முதலியவை களுக்குள் | தத | ஆகையினாலே |
| ய: அபி ச: அபி வா | { ஏதாவ தொன்றாக வும | அயம் அஹம | { இந்த ஆதமவஸ்து வானது |
| குணத: | குணத்தினால் | தவ | உன்னுடைய |
| யதாததாவித: | { ஏதேனு மொரு படிப்பட்டவன கவும | பாதபத்மயோ. | { திருவடித்தாமரை களில் |
| | | அத்ய ஏவ மயா | இப்பொழுதே என்னை |
| | | ஸமர்ப்பித: | { ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட தாயிற்று. |

* * *—[வபுராதிஷ்ட] உனக்கும் எனக்கும் இருக்கிற ஸம்பந்தத்தைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கீழ்ச் சீலாகத்தில் விஜ்ஞாபித்த ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘உமக்கும் நமக்கும் நெடுநாளாகவே ஒரு விவாதமுண்டு; நான் ‘தவம் மே’ என்றால், நீர் ‘அஹம் மே’ என்பவரன்றோ; அந்த விவாதம் இன்னமும் ஒழிந்தபாடில்லை; அப்படியிருக்க உமது† பொறிபுறம் பூசின பாசுரத்திற்கு நாம் என்ன காரியம் செய்யக்கூடும்’ என்று திருவுள்ளமாயிருக்க, அந்த விவாதம் தமக்கு இல்லையென்பதைக் காட்ட ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

ஆத்மாவைப் பற்றிப் பலர் பலவகையாகச் சொல்லுவார்கள்; தேஹமே ஆத்மா என்பர் சிலர்; மற்றுஞ் சிலர் இந்திரியமே ஆத்மா என்பர்; வேறே சிலர் அந்த கரணமே ஆத்மா என்பர்;

† ஹ்ருதயத்தில் விசவாஸம் ஒன்றியில்லாமல் மேலெழுந்தவாரியாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை என்னை.

பராணமே ஆத்மா என்பர் சிலர் ; புத்தியே ஆத்மா என்பர் மற்றையோர் ; இவை ஒன்றுமல்ல ; இவற்றிற்காட்டில் அஹமர்த்தமான ஆத்மா வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இவர்தாம் ஸித்திரயமென்னும் திவ்யகரந்தத்திலே நிலைநாட்டி யிருந்தாலும் இங்கே அந்த விசாரம் வைத்துக்கொள்ளாமல், ஆத்மா என்பது தேஹம் முதலானவற்றுள் எதுவாக இருந்தாலுமிருக்கட்டும் என்று சரக்கரச சொல்லுகிறார் ; எதுக்காவென்னில் ; ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வஸ்தாபகமொன்றே முக்கியம் என்கிற தற்கால நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தாக “யொஹிஷி ஸஸந் யஜே” என்று வேதபுருஷனும் சொல்லிவைத்தான் ; ‘நான் எவனாகிலுமாகிறேன் ; தேஹமாகவோ இந்த்ரியமாகவோ மற்றும் எதேனுமாகவோ அஹமர்த்தமாகவோ உண்மையில் எவனாக இருக்கிறேனோ அவனாகவேயிருந்து கொண்டு பகவானே ஆராதிக்கிறேன்’ என்பது அந்த வேதவாக்கியத்தின் பொருள். அப்படியே இவரும் அருளிச் செய்கிறார்.

குணதீயதாத்நாவித அஸாநி = ஆத்மா அணுவா ஸர்வவ்யாபியா ? நித்யவஸ்துவா நசவரவஸ்துவா ? ஏகரூபனா பரிணாமியா ? ஜ்ஞாநியா அஜ்ஞானா ? என்றிப்படி ஆத்மகுணங்களில் பலவகை விபரதிபத்திகளுண்டு ; இதுதன்னிலும் இப்போது நிஷ்கர்ஷிக்கப்புகுகின்றிலேன் என்கிறா எம்பெருமானே ! உனது திருவுள்ளத்தால் இவ்வாத்ம வஸ்து எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யுடையதாகக் கொள்ளப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபஸ்வபாவ விசிஷ்டமாகவேயுள்ள இவ்வஸ்து உன் திருவடிகளில் அடியேனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாயிற்றுக்காண் என்றாயிற்று.

மூன்றாமடியின் முதலில் தத் என்றது ஆகையினாலே யென்றபடி ; ஆத்மவஸ்துவை உனக்கு ஸமர்ப்பிக்கும் விஷயத்தில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை நிஷ்கர்ஷித்தாக வேண்டிய அவசியமில்லாமையாலே யென்கை இங்கு ஆத்மாவைச் சொல்லவேண்டுமிடத்து அஹம் என்றாராகையால், ‘தேஹ இந்த்ரிய மநஃ பராணாதிகளில் விலக்ஷணனாய் அஹம்புத்தி போத்யனாயுள்ளவன் ஆத்மா’ என்கிற விதிதாந்தமும் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. (திஉ)

ஔ நாய யடிவியி யொலி)ஹ
ஸகலம் ததி தவெவ நாயவ
நியத ஸ்மிதி ப்ரபுத்தீ
அதவா கிந்ரு ஸமர்ப்பயாமி தே

மம நாத யதஸ்தி யோஸம்பஹம்
ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ
நியத ஸ்மிதி ப்ரபுத்தீ
அதவா கிந்ரு ஸமர்ப்பயாமி தே

(ரு)

| | | | |
|-----------|----------------------------------|-------------|----------------------------------------|
| மாதவ நாத | { சரிய:பதியான பெருமானே | நியதஸவம | { ப்?பாதம் உரி மைப்பட்டது |
| யத | யாதொன்று | இதி | என்று |
| மம அஸ்தி | { எனக்கு உரியதாக இருக்கின்றதோ | ப்ரபுத்தீ: | { நன்றாகத்தெரிந்து கொண்ட அடியேன் |
| அஹம் | நான் | தே | உனக்கு |
| ய: அஸ்தி | { எப்படிப்பட்ட வனோ, | கிம் நு | எதை |
| தத் ஸகலம் | அது எல்லாம் | ஸமர்ப்பயாமி | ஸமர்ப்பிப்பேன்? |
| தவ எவ | உனக்கே | | |

ஔ நாய [ஔ நாய] கீழ்ச்லோகத்தில் அஹமத்யைவ மயா
ஸமர்ப்பித: என்று சொன்னதைத் தாமே மறுபடியும் ஆராய்ந்
தார்; 'ஐயோ! என்ன சொன்னேன்! என்ன சொன்னேன்!'
என்று நடுங்கி, அதற்கு அதுதபிக்கின்றமைதான் இர்தசலோக
மருளிசசெய்கிறார். "மயா அஹம் ஸமர்ப்பித:" என்று சொன்
னேனே; இப்படி சொல்லுவதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுள்
ளது? நான் என்கிற ஒரு வஸ்துவும் என்னுடையது என்கிற ஒரு
வஸ்துவும் ஸ்வதந்த்ரமாக வுண்டோ? "யானே நீ என்னுடைமை
யும் நீயே" என்றபடி எல்லாம் ஏற்கனவே உன்னுடையதாகவே
யிருக்கும்போது, இந்த ஆத்மவஸ்து உனக்கு இல்லாதது போல
வும் இப்போதுதான் புதிதாக என்னுடைய ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது
போலவும் பேசினிட்டேனே பாவியேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு
நாலார்? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? அதிலும்

உனக்கு ஸமர்ப்பிக்க எனன இருக்கிறது!; இவ்விஷயங்களை ஆராயாமல்காணே அவிவேகியாய் ‘அஹமத்யைவ மயா ஸமாப்பித:’ என்று பிசகாகப் பேசுகிட்டேனே! என்று அநுநாபங்காட்டி அருளிச் செய்தாராயிற்று

திருவாய்மொழியில் 1 “எனதாவிதந்தொழிந்தேன இனி மீள்வதென்பதுண்டே” என்று அருளிச்செய்த ஆழ்வார் உடனே ஆராய்ந்து தெளிந்து; “எனதா வியாவியும் நீ பொழிலேழுமுண்ட வெந்தாய்!; எனதாவியார் யானார் கந்த நீ கொண்டாககிணையே” என்றருளிச் செய்ததை ஒரு புடை அடியொற்றியதாம் இந்த சலோகம்

கீழ் சலோகத்திற்பண்ணின ஆத்ம ஸமாபபணத்தைப்பற்றி இந்த சலோகத்தால அநுநாபப்படுகிறாரென்று கொண்டால, அநுநாப யோக்யங்களான பாபங்களைப்போலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபந்தானே; அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற பட்டுவிடாதா? என்கிற கேள்வி பிறக்கும் இதற்கு ஸமாதாநமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்வது பாரீர்;—“[தே கிம்நு ஸமர்ப்பயாமி?] இத்தையுடைய உனக்குளத்தை ஸமாபபிப்பேன்? ஸமர்ப்பணிய மேது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமாபபணியமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை; ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்த்ரியமில்லை; ஸம்ஸார பீதியால் ஸமாப்பிக்கையும், ஸ்வரூபயாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமிரண்டும் யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது” என்ற ஹருதயவகமமான ஸ்ரீஸூகதியைக் காண்மின. பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஆழ்ந்த அழகிய இக்கருத்தை க்ரஹிக்க மாட்டாத தூபபுலம்மான் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே சில ஸூக்திகளைக் காடுமோடுபாயவிட்டார் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை மறுப்பதாகப் பொருள கொண்டார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம் அங்ஙனிலையாயிருக்க, எதுகொண்டு ப்ரமித் தாரோ அறியோம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், பண்ணினதற்காகப் பிறகு அநுநாபம் காட்டுகையும் இரண்டும் இவ் விபூதியில் மாறி மாறி நடந்தேதீரும் என்று அருளிச்செய்திருக்க, “சுசு வடுவடுகூத லுரடுவஸடுவடுணாநுஸயெந தடுவ

புதிக்கிவறுக ஹதி வக்ஷஸு” என்ற தேசிகள் அநுவதிப்பது ஆதாரமுடையதோ?

ஆனால், கீழ்ப்பண்ணின ஆதம் ஸமாப்பணத்திற்கு இதனால் அநுதாபப்படுவதாக வியாக்கியானஞ் சொப்பலாமோ? தப்பான காரியத்துக்கன்றோ அநுதாபிக்க வேண்டுவது—என்று கைட்பீர்கள். கைண்மின்; கீழ் முப்பத்திரண்டாவது சலோகம் முதல் நார்பத் தாரும் சலோகமளவும் பதினானது சலோகங்களால் பகவானுடைய நித்பகைக்காயத்தைப் பாம்புருஷார்த்தமாக பார்த்தித்த இவர்தாமே அடுத்த (47) “யி.ம.ஸு.விஜிவிடீகம்” என்கிற சலோகத்தால், கீழ் அப்படி பார்த்தித்ததற்கு மறைத்தான அநுதாபத்தை ஆவிஷ்கரித்தாரே; இஃது என்ன வென்று ஆராய்ந்தீர்களோ? கைங்க்ய பாராத்தரை கூடும் எனறோ கூடாது எனறோ? எப்படி நிஷ்கர்ஷிக்கிறீர்கள் கூறுமின் கூர்மதியோ!

1 “ஒட்டிரைத்திவவுல குண்ணைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாபப புறகென்றே காட்டுமால் பாஞ்சோதி!” என்று பரஞ்சோதியான எம்பெருமானுக்கு உலகத்திலுள்ள சூண்பங்குரமான தாமரை, மேகம், காயாமபூ முதலியவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிறாழ்வார்; இஃது உண்மையா அன்று? உண்மையாகில், “கொண்டலவண்ணு—கடல்வண்ணு” என்று பலகாலும் ஆழ்வார்கள்கதறுகின்றாகனே, இது என்ன?

2 “மாசுணுவான கோலத்தமார் கோன் வழிபபட்டால், மாசுணுவனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே” என்றும், 3 “கழித்த சீரரனமுதலாககிளா தெரிவமாப்பகிளார்த்து. சூழ்த்தமரா துதித்தால் உன் தொல்புகழ் மாசுணுதே” என்றும்—பிரமன் சிவனிற்கு தரண முதலான தெய்வங்கள் எம்பெருமானைத் துதிப்பதானது அவனுக்கு நிறக்கேடு என்கிறாழ்வார்; இஃது உண்மைதானே; இவ்வாழ்வார்தாமே பெரியதிருவந்தாதியில் “இருநால்வரீரைத் தின்மேலொருவர் எட்டோடொரு நால்வா ழிரிருவரல்லால், திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்?” என்று—அந்த தேவதைகள்தாம் எம்பெருமானைப் போற்றுதற்கு உரியார் என்கிறாரே, இஃது என்ன?

1 திருவாய்மொழி 3-1-2.

2. ஸுப.

3-1-8.

3. திருவாய்மொழி 3-1-7.

அத்திருவந்தாதியில்தானே “புகழ்வேம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்” என்று எம்பெருமானை நாம் புகழ்வதானது பழிப்பதேயாம் என்று சொல்லிக்கொண்டே பலவாறாகப் புகழ்கின்றோ, இஃது என்ன?

கூரத்தாழ்வான் அதுமாதாஷஸ்தவத்தில் “யா கஸ்திஸ்ய நயவகீடநிஸஹஸ்தொஸாஸா நிஜிததிஜமதஸ்ய நெநவகீதி” என்று—கம்ஸன் முதலிய அரசர்களாகிற ‘புழுக்களைத் தொலைத்தானென்று சொல்லி எம்பெருமானை ஏத்துவதானதுமூலகத்தையும் வென்றிருக்கிற அவனுக்குப் புகழ்ச்சியேயன்று என்று சொல்லிவைத்து, அப்படிப்பட்ட சரித்திரங்களையே சொல்லிப் புகழ்கின்றோ, இஃது என்ன? இவை ஒன்றுகொன்று அபவாதமாகுமோ? இவை யெல்லாம் பரஸ்பரவிருத்தம் போல் தோற்றினாலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே. இரண்டிபடிகளும் சொல்லித் தீரவேண்டியவை யத்தனையிதே. அதுபோலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பின்பு அதற்கு அநுதபிக்கையும், ஆகிற இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தம் என்றறுதியிட்டபின் விளையுங்குற்றமென்கொல?

கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணமாகப் பிறந்தது இந்த ச்லோகம் என்று அருளிச் செய்கிற தேசிகன் திருவுள்ளமும், அதுதாபரமாக வியாககியானித்தருளுகிற பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளமும் பர்யாயத் ஒக்குமேயன்றி வேறுபடாது இந்த ச்லோகத்தை அதுதாபரமாக வுரைத்திட்டால் மஹாதர்த்தம் விளையுமென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் கருதினவர்தாம் ரஹஸ்யதர்யஸாரத்தில் பேசும்போது ஸாங்கபரபதநாதிகாரத்திலே—“இதுக்குமேல் மமநாத’ யதஸ்தி என்கிற ச்லோகத்தில் இஸஸமர்ப்பணத்தைப்பற்ற அநுஸாயம் பண்ணிறும்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்தையே பொரப்பொலியத் தழுவியருளினார்

இந்த ஆளவந்தார் ஏறகனவே சிறந்த விவேகயாகையாலே கீழ்ச்லோகம் சொல்லும்போது அவிவேகியாயிருந்து இந்தச்லோகத்தில் உட்கண் விழித்துக்கொண்டாரென்கை ஒண்ணது என்று ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திலே கூறுகின்றோ; ஜ்ஞாதாக்கள இப்படியும் கூறலாகுமோ? க்ரமேண சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிட வேண்டு

மிடத்து இங்ஙனையிதே சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுமது ப்ரபுத் ததீ: என்று ஆளவந்தார்தாமே சொல்லவைத்த சொல்லோ? பெரியவாசகான்பிள்ளை நுழைத்த சொல்லோ? அதற்கு இவர் தம்மாலும் வேறு பொருள் சொல்லப் போகாதிதே. இனபயிசு மாறாயிரமருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிராணபிள்ளானும் என தாவியுள் கலந்த பாசர வியாக்கியானத்தில—“ இப்படி எம்பெரு மாடோடு கலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிக பீதிபாலே அறி வழிந்து, இவ்வாத்மா தம்முடையதன் நென்று நிரூபிக்கமாட்டா ராய், அவன தம்மோடு கலந்த இப்பெருநலனுதவிக்குக் கைம் மாறாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவே கித்து ” இத்யாதி அருளிச் செய்தார். அவரையும் தூஷிக்கக் கருது கின்றனர் போலும் “ தந்த நீ கொண்டாககிணையே ” என்ற ஆழ் வாரைப் போலவே ஆளவந்தாருமருளிச் செய்திருப்பாராயின், மம நாத்தேய்யாதி ச்லோகம் கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணம் என்று ஒரு வாறு கொள்ளப் பொருந்தும்; வசநவ்யக்தி அங்ஙனில்லைகிடர். ‘அதவா’ என்றதையும், ‘கிமநுஸமாபயயாமி’ என்றதையும் ஊன்றி யதுஸந்திக்கில் ஸ்வாஸ்யமுணர்வீர ஆழ்வாருக்கு ப்ரமமும் அது சயமும்கூடுமென்றும் ஆளவந்தார்க்கு அவை கூடா என்றும் அரும் பதவுரைகாரர் எழுதிவைத்ததும் ப்ரமஸம்ப்ரம ஸாம்ராஜ்யமே.

நம் ஆழ்வாராசார்யர்களின் ப்ரமங்கள் கர்மோபாதிகமன் றிக்கே ஜ்ஞாந விபாககாயமாகைபாலே அடிக்கழஞ்சு பெறுமென் னும் திவ்யார்த்த ஸௌரபம் * எதிவரணர் மடைப்பள்ளி வந்த மணத்திலே அந்வயிக்கப பெற்றதிலலை போலும். ... (ருங்)

கவவொயிதவாநிஜாம் யயா

உயி நித்யாம் ஸ்வதீயதாம் ஸ்வயம் ।

கூவவெய தடிநநு லொயி தாம்

ஹவந ஹிதீவி ப்ரபஹே ॥

அவபோதிதவாநிமாம் யதா

மயி நித்யாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம்.

க்ருபயைததநந்ய போக்யதாம்

பகவந் பக்திமபி ப்ரபச்ச மே.

(ருச)

| | | | |
|--------------|--------------------------------------------------------------------|-----------|-----------------------------------------------------------------|
| பகவர் | எம்பெருமானே ! | அவபோதி | } அறிவித்தாயோ, |
| மயி நித்யாம் | { என்பக்கல் சாசுவதமா யுள்ள | தவாந் | |
| | | | (அப்படியே) |
| இமாம் | { உனக்கே உரிமைப்பட்ட டிருக்கை யாகிற இந்த சேஷத்வத்தை | இதுதவிர | { வேறொன்றில் போகயதையை உடைத்தாகாத [பரம போக்ய மான] |
| பவதீயதாம் | | ஏதநநய | |
| | | போக்யதாம் | |
| | | | |
| யதா | எப்படி | பகதம் அபி | பக்தியையும் |
| ஸ்வயம் | நீதானே | மே பாயசச | { அடியேனுக்குத் தந்தருள வேணும். |

* * *—[சுவவொயிதவாநு.] உன்னுடையதான வஸ்துவை என்னுடையதுபோலப் ப்ரமித்து ‘மயா ஸமர்ப்பித:’ என்று அடியேன் ஹிஜ்ரூபித்தவுடனே ‘ஓய்! நீர் யாருடையதை யாருக்கு ஸமர்ப்பித்தீர்? ஆராய்ந்து பாரும’ என்று உணர்த்தி எனக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைத் தெளிவித்தவிது மஹோபகாரம் என்று முன்னடிகளில் கொண்டாடி, மேல பின்னடிகளால, இப்போது இவ்வருள் செயததுபோலவே பரமபக்தியையும் அடியேனுக்குப் ப்ரஸாதித்தருளவேணும் என்று ப்ராத்திக்கிருர்

“ [மயி நித்யாம் இமாம் பவதீயதாம் ஸ்வயம் அவபோதிதவாந்] “ஜ் நாயபடிஷி” என்ற கீழ்ச்சலோகத்தால அநுஸந்திக்கப்பட்ட ‘யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே’ என்கிற அர்த்தம் ஏற்கனவே எனக்குத் தெரிந்ததே; தெரிந்திருந்தும் “அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:” என்னும்போது அதனை மறந்துகிடந்தேன்; உடனே அதனை அடியேனுக்கு ஞாபகமூட்டினாயே! என்று உபகாரஸ்ம்ருதி தோற்ற அருளிச் செய்தபடி இந்த உபகாரம்போலவே மற்றொரு உபகாரமும் செய்தருளவேணும்; அதாவது—ஸ்வயம்புருஷார்த்தமான பக்தியையும் தந்தருளவேணுமென்கிருர்

“க்ருபயைவமநநய போக்யதாம்” என்றும், “க்ருபயைத தநந்யபோக்யதாம்” என்றும் பாட்பேதங்கள் முந்தின பாடத்தில், ஏவம்—கீழ்ச்சொன்ன அருள்மாதிரியாகவே, அநந்யபோக்யதாம்.—வேறொரு வஸ்துவில் போகயதா புத்தியை உடையவனாகாமலிருக்

கும்படியையும், பக்தியையும் எனக்குத் தந்தருள் என்றதாகிறது. பிந்தினபாடத்தில், ஏதநந்யபோக்யதாம் என்பது பக்திக்கு விசேஷணமாகும் இது தவிர வேறொன்றும் நெஞ்சுக்கு விஷயமாகாதபடியிருக்கும் போக்யதையை யுடைத்தான பக்தியை என்ற படி. (ருச)

தவ ஞாஸ்ய ஸுஹெக ஸம்யிதா

ஹநெஷு ஸுவி கீடஜந ரெ |

ஐதராவஸபெஷு ஜாஸ்யஹிசு

கவி ரெ ஜந வதூஜ-ஹாதநா ||

தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிநாம்

பவநேஷ்வஸ்த்வபி கீட ஜந்ம மே.

இதராவ ஸதேஷு மாஸம்பூத்

அபி மே ஜந்ம சதூர்முகாத்மநா.

(ருரு)

| தவ | உன்னுடைய | அஸ்து | ஆயிடுக. |
|------------------------------|---------------------------------------------------------------------|--------------------|-----------------------------------------------------|
| தாஸ்யஸுக ஏக ஸங்கி நாம் | { அடிமையாகிற இன்பமொன்றி லேயே விருப்ப முள்ள மஹான் களுடைய | இதர ஆவஸதேஷு | { அடிமைசு சுவமி அறியாத மற்றையோர் வீடுகளில் |
| பவநேஷு | { திருமாளிகை களில் | சதூர்முக ஆத்மநா | { காண்முகத்தைப் பிறப்பது |
| மே | அடியேனுக்கு | ஜந்ம அபி | தானும் |
| கீடஜந்ம அபி | { புழுவாகப் பிறப்பதும் | மே மா ஸ்ம பூத் | { எனக்கு வேண்டா. |

* * *—[தவஞாஸ்யஸுவ.] ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தவர்கள் எம்பெருமான் திறத்தில் சேஷத்வத்தோடு நிற்க மாட்டார்கள் ; பாகவத சேஷத்வபர்யந்தம் போனால்தான் பகவத் சேஷத்வம் ரவலிக்கும். இந்த சாஸ்த்ரார்த்தம் இந்த ச்லோகத்தில் வெளியாகிறது. எம்பெருமானே ! சேஷத்வமென்பது நாட்டில் ஸாமான்யமாக துக்கரூபமாகக் காணப்பட்டாலும், உகந்த விஷயத் திற்கு சேஷமாயிருக்கும்படி ஸுகரூபமாகவே காண்கையாலே

அந்தக் கணக்கிலே உன் விஷயத்தில் சேஷப்படடிருக்குமிருப்பை
ஸுகருபமாக விரும்பி அதிலேயே ஊன்றியிருக்கும்வர்களுடைய
திருமாளிகைகளில் மிகத் தாழ்ந்ததொரு பிறவி கிடைத்தாலும்
எனக்குப் பரமபோக்யமே ; ஜாதியில் ஏறறத் தாழ்வு உபயோக
மற்றது. பாகவதசேஷதவம் வாபகருமத்தனையே வேண்டுவது.
உன் பக்கலில் அடிமைப்படாதவர்களுடைய வீடுகளில் நான்முகக்
கடவுளாகப் பிறக்கும் பிறவி வாபப்பதினாலும் வேண்டேன்
வேண்டேன்-என்றாராயிற்று (௫௫)

ஸக்யதஷாகார விவொக நாமயா
தூணீக்யதாநுதூ ஸக்ய ஸக்யிஃ ।
சிஹாதலிசி-பாசிவவொக்யதாநு நய
க்ஷணேவி தெ யசிரவொக்யதாஸுஹம் ॥

ஸக்ருத் த்வதாகார விலோகநாசயா
த்ருணீக்ருதாநுத்தம புத்தி முக்திபி:
மஹாத்மபிர் மா மவலோக்யதாம் நய
க்ஷணேபி தே யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ: (௫௬)

| ஸக்ருத | ஒருகால் | மாம் நய | அடியேனாக் களிக்க வேணும் ; |
|-----------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------|
| த்வத் ஆகார விலோகந ஆசயா | உனது திரு மேனியை ஸேவிக்கவேணு மென்கிற விரும்பத்தினால் | (எப்படிப்பட்ட மஹான்களின் கடாக்ஷத்தை விரும்புகிறே னென்னில் ;) | |
| த்ருணீக்ருத அதுத்தம புத்தி முக்திபி: | மிகவும் சிறந்த செல்வத்தை யும் மோக்ஷத் தையும் த்ருண மாக நினைத்து வெறுத திருக்கிற | யத் விரஹ: தே க்ஷணே அபி | { எந்த மஹான்க ளுடைய பிரிவானது உனக்கு ஒரு நொடிப் பொழுதும் |
| மஹாத்மபி: | { மஹாநுபாவர் களினால் | அதிதுஸ்ஸஹ: | { மிகவும் பொறுக்க முடியாததோ, |
| அவலோக்ய தாம் | { கடாக்கிக்க உரியேனா யிருக்கையை | [தே: மஹாத்மபி: மாம் அவ லோக்யதாம் நய என்ற கீழோடே அந்வயம்.] | |

* * *—[லக்ஷுத் துடாகார.] மஹா பாகவதர்களின் திரு மாளிகைகளில் பிறவிபெறுவதாகிற சிறந்த பாக்கியம் வாய்க்காமற் போனாலும், அந்த மஹான்கள் அடியேனைக்கண்டால் ‘இவன் நம் முடையவன்’ என்று விசேஷகடாகூதம் பண்ணுகைக்கு யோக்ய னும்படி அடியேனைப் பண்ணியருளவேணுமென்கிரிதில்

அந்த மஹாத்மாக்களால் அடியேன் கடாகூதிக்கப் பெற வேணும்; எந்த மஹாத்மாக்களாலென்னில்; உன்னுடைய திரு மேனியை ஒருகாலாகிலும் ஸேவிக்கப்பெற்றால் போதும் என விரும்பி, ‘ஐச்வரியமும் வேண்டா, ஸவர்க்காதுபவாதிகளும் வேண்டா, மோக்ஷஸாம்ராஜ்யமும் வேண்டா’ என்று எல்லாவற் றையும் த்ருணமாக நினைத்து உதறித் தள்ளுபவர்கள் எவரோ, எவர்களை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு கொடிப்பொழுதும் நீ தரிக்கமாட் டாயோ, அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்களின் கடாகூதத்திற்கு நான் இலக்காகும்படி செய்தருளவேணு மென்றாயிற்று.

1. “கூராராழி வெண்சககேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய், ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் மகிழுவே” என்றாற்போலே பிரார்த் தித்து, 2. “இந்திரலோகமாருமசசுவை பெறினும் வேண்டேன்” 3 “எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்” 4 “வானானும் மாமதி போல் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவர்தம், கோனுகிவீற்றிருந்து கொண்டாடுஞ் செல்வறியேன்” 5. கம்பமதயாணைக் கழுத்தகத்தின் மேலிருந்து இன்பமருஞ் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண் டேன்” என்று புத்திமுத்திகளெல்லாவற்றையும் வெறுத்த ஆழ் வர்களின் கடாகூதம் பெறுகைக்கு ஆசைப்பட்டாராயிற்று. “சுக்ஷணேபி தே யத்விரஹோதி துஸ்ஸஹம்” என்ற நான்காமடிக்குச் சேர, 6. “அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே, ஒரு மாநொடியும் பிரியான் என்னாழி முதல்வனொருவனே” என்ற ஆழ்வார் பாசரம் அநுஸந்தேயம். ... (ருசு)

- | | |
|---------------------------|---------------------------|
| 1. திருவாய்மொழி 6—9—1. | 2. திருமாவே—2. |
| 3. திருவாய்மொழி 2—9—1. | 4. பெருமாள் திருமொழி 4—7. |
| 5. பெருமாள் திருமொழி 4—5. | 6. திருவாய்மொழி 10—7—7. |

ந டெஹம் ந ஸ்ரணா ந ஸுஹஸெஷாலிவதித்
 நவாதாநம் நாநுக்ஷிவி தவ செஷக்ஷ விலவாக் ।
 வஹிவ-ஓதம் நாயக்ஷணவி ஸஹே யாது சததா
 விநாசம் ததஸ்தயம் மதுமதந விஜ்ஞாபநிதம் ॥

ந தேஹம் நப்ராணாந் நச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம்
 நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத்
 பஹிர்ஹூதம் நாதக்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா
 விநாசம் தத் ஸதயம் மதுமதந விஜ்ஞாபநிதம் (௫௭)

| | | | |
|---------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------|
| நாத | ஸ்வாயித், | | |
| தவ சேஷத்வ விபவாத் பஹிர்ஹூதம் | { உணக்கு சேஷப் பட்டிருக்கை யாகிற செல் வத்திற்குப் புறம்பான [உணக்கு சேஷப்படாத] | ஆத்மாநம் ச ந ஸஹே | { ஆத்மாவையும் ஸஹிக்க மாட்டேன் ; |
| தேஹம் | உடம்பை | அந்யத் கிமபி ந ஸஹே | { (சேஷத்வ சூர்யமான) வேறெதையும் ஸஹிக்க மாட்டேன் ; |
| க்ஷணம் | { ஒரு க்ஷணமும் அபி ந பொறுக்க ஸஹே மாட்டேன் ; | சததா விநாசம் யாது | { (சேஷத்வ சூர்யமான கீழ்ச்சொன்ன தேஹாதிக எனல்லாம்) உருமாய்ந்து போகட்டும் ; |
| ப்ராணாந் | { (அப்படிப்பட்ட) ப்ராணனையும் | வேறு மதுமதந | { மதுவைக்கொன்ற பெருமானே! |
| ந ஸஹே | { பொறுக்க மாட்டேன் ; | ததிதம் விஜ்ஞாபநம் ஸதயம் | { இவனே வின் ணப்பம் செய்த விது ஸதயம். |
| அசேஷ அபிலஷிதம் ஸுகம் ச ந ஸஹே | { எல்லாரும் விரும் பக்கடிய ஸுகத்தையும் ஸஹிக்க மாட்டேன் ; | | |

* * *—[நடெஹம்.] கீழ்ச்லோகங்களில் இஷ்டபராப்தியை
 அபேக்ஷித்தார்; இதில அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்கிறார்.
 இஷ்டங்கள் விதித்திப்பது மாத்திரம் போராது, அநிஷ்டங்கள்
 தொலைவது மாத்திரமும் போராது; இரண்டும் உத்தேச்யமிறே.
 திருவாய்மொழியில் “ ஏருளுமிறையோனும் ” (4-8-1.) என்கிற

திருவாய்மொழியில், “உடம்பினால் குறைவிலமே” “உயிரினால் குறைவிலமே” இத்யாதியாகப் பத்துப்பாசரங்களாலே பரக்கப் பேசின அர்த்தத்தை இந்த ஒரு ச்லோகத்தில் அடக்கி அருளிச் செய்கிறார் என்றுணர்க.

மதுஸூதரனே! திருமுன்பே ஸத்யமாக ஒரு விண்ணப்பம் செய்கிறேன், கேட்டருளவேணும்; அஃது என்னென்னில்; ‘ஸ்ரீரஜாஷி ஸௌயசி-ஸௌயசி’ என்றபடி தர்மநாஷ்டாசங்களுக்கு முதல் ஸாதநமான சரீரமும், அதற்குத் தாரகங்களான பிராணன்களும் பிராணிகளெல்லாரும் மிக விரும்பும் ஸுகமும், இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஆசிர்யமாக நிற்கும் ஆத்மாவும், மற்றும் புத்ரமித்ரகளத்ராதிகள் எதுவாகிலும் உன்னுடைய சேஷத்வத்திற்கு உபயுக்தமாகில் வேண்டும்; அதற்குப் புறம்பாகில் வேண்டா; இவையெல்லாம் உருமாய்ந்து போகட்டும்; இது கழுத்துக்கு மேலே சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; அடிவயிற்றிலிருந்து ஸத்யமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை; இது பொய் சொன்னதாகில், உன்னிடத்தில் மது என்னுமசுரன் பட்டபாடு படுவேனத்தனை என்றாராயிற்று. பகவத்கைங்கர்யத்திற்கு உறுப்பல்லாதது முழுக் கூடுக்களுக்கு த்யாஜ்யம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இதனால் வெளியிடப்பட்டதாம்

“கொள்ளும் பயனென்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே” என்று ஆண்டாள் ரோஷத்துடனே அருளிச் செய்தது போல் இவரும் ரோஷந்தோற்ற இங்ஙனே அருளிச்செய்கிற ரென்க எவ்விதத்திலும் அழிவிலலாத ஆத்மாவைநோக்கி, யாதாஸதயா விநாஸம்--உருமாய்ந்து போகட்டும் என்று இங்கருளிச் செய்தது சேஷத்வத்திலுள்ள ஊற்றத்தைக் காட்டிமத்தனை.

“விஜ்ஞாபநம், விஜ்ஞாபிதம்” என்பன பாட பேதங்கள். (௫௭)

உரணஸூ நாபொரவரிஹாணீயஸூ ஶஹதீ
நிஹீநாவாரொஹம் நூவஸூஸூஹஸூஸூஷிவி ।
உயாலிநொ ஸநொ நிரவயிகவாதுஸூ ஜயெ
தவ ஸூரம் ஸூரம் மூண மணிதிஹி மதஹி॥

தூரந்தஸ்யாநாதேரபரிஹரணீயஸ்ய மஹத்:
 நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசுரசுபஸ்யாஸ்பதமபி.
 தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே
 தவ ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதபீ: (ருஅ)

தயாஸிந்தோ கருணைக்கடலே!
 பந்தோ { ஸகலவித பந்துவு
 { மானவனே!
 நிரவதிக { எவ்வையற்ற வாத
 வாத்ஸல்ய { ஸல்ய
 ஜலதே { ஸமுதரமே!,
 நிஹீந ஆசார: { இழிவான நடத
 அஹம் { தையுள்ள நான்,
 தூரந்தஸ்ய முடிவில்லாததும்
 அநாதே: அடியற்றதும்
 அபரிஹரணீ { பரிஹரிக்க
 யஸ்ய { முடியாததும்
 மஹத: பெரியதுமான
 அசுபஸ்ய பாபத்திற்கு

ஆஸ்பதம் அபி { இருப்பிடமா
 { யிருந்தாலும்
 தவ { உன்னுடைய
 குணகணம் { அளவற்ற
 { குணங்களை
 ஸ்மாரம் { பலகாலும்
 ஸ்மாரம் { நினைத்து
 கதபீ: { அசசுக
 { கெட்டவனும்
 இதி இசசாமி { இவ்வனே இசசிக
 { கின்றேன்;
 { [உனது சேஷத்
 { வத்தை ஆசைப்
 { படுகின்றே
 { நென்கை.]

~ ~ ~[ஊரணஸ்யநாடே:.] கீழே “யிமஸுவிஜிவிந்தம்”
 (47) என்கிற சலோகத்தால உம்முடைய தோஷங்களை நீர்தாமே
 சொல்லிக்கொண்டு, கைங்கரியப் பிரார்த்தனை பண்ணினதற்கு
 வெறுத்துக் கொண்டே; அப்படியிருக்க மறுபடியும் அதனை ஏன்
 விரும்பா நின்றீர்? என்று எம்பெருமான் கேட்க, அடியேன் பல
 வகைக் குற்றங்கட்குக் கொள்கலமாயிருப்பவன் என்பதில ஐய
 மில்லை; இழி தொழில்களையே செய்பவனாகவும் நாற்கால விலங்கு
 கள் போல் சிவேகமற்றவனாகவும், நெடுநாளாகத் தொடர்ந்து
 வந்து முடிவுமில்லாமல் பரிஹரிக்கவுங் கூடாமலிருக்கிற மஹா
 பாதகம் அதிபாதகம் எனப்படுகிற அகருதயங்களுக்கெல்லாம்
 பிறப்பிடமாகவும் இரானின்றேனாகிலும் உனது திருவருள் முதலிய
 திருக்கல்யாண குணங்களை நினைந்து நினைந்து, இப்படிப்பட்ட
 திருக்குணங்களிருக்கும்போது நம்முடையபாவங்கள் நம்மை
 என்ன செய்யக்கூடுமென்று அசசும் கெட்டுக் கைங்கர்யப்பார்த்தனை
 பண்ணுகிறேன் என்கிறார்.

ந்ருபசு=மதுஷ்பகாகப் பிறந்தும் வர்ணச்ரம தர்மாதுஷ்டாந
வரம்பை மீறி ஆஹார நித்ராதிகளில் நியதியின்றி மனம் போன
படி திரிகின்றேனாகையால் ம்ருகப்ராயனாக இருப்பவன் என்ற
படி (நா)

சுநிவநவெயுவம் யபிவாநரிதீவநிவ, ரஜ்
தஜபாஸாடிஸுதி வவநஹந்திராவய்யு.
தயாவீசும ரூவம் வவநஜவஹஸ்யாவி க்ருவயா
குவெரெவவஹதம் யாணியா ரெ சிக்ஷய ஜநம் ||

அரிச்சந்நயேவம் யதிபுநரிதீச்ச ந்நிவ ரஜ்
தமச்சந்ந ச்சத்மஸ்துதிவசந பங்கீமரசயம்.
ததாபீத்தம் ரூபம் வசந மவலம்ப்யாபி க்ருபயா
த்வமேவைவம் பூதம் தரணிதர மே சிக்ஷய மந: (நக)

| | | | |
|---------------------------|---------------------------------------------------------------------|------------------------------------|--------------------------------------------------------|
| தேஹ தரணி தர: | { ஸர்வலோக நா வாஹகளு எம்பெருமானே | சதமஸ்துதி வசந பங்கீம் | { கபடமாகஸ்தோத ரஞ் சொல்லு கிற விதத்தை |
| ரஜஸ் தமச் சந்ந: (அஹம்) | { ரஜோகுணத்தா லும் தமோ குணத்தாலும் மூடப்பட்டுள்ள அடியேன் | யதிபுந: அர சயம் ததா அபி | { செய்தேனையாகி லும் |
| எவம் அரிசசந் அபி | { (உண்மையாக) இப்படி இசசி யாதிருந்த போதிலும் | இத்தம் ரூபம் வசநம் | { இப்படிப்பட்ட [கபடமான] |
| இசசந் இவ | { இச்சிப்பவன் போல் (அபி நயித்து) | அவலம்ப்ய அபி கருபயா த்வம் எவ | { ஆதாரமாகக் கொண்டாவது திருவருளாலே நீ தானே |
| | | எவம்பூதம் மே மந: சிக்ஷய | { இப்படிப்பட்ட எனது மநஸ் ஸைத் திருத்த வேணும். |

* * *—[சுநிவநவி] நீர் மஹாபாபங்கள் நிறைந்தவர் என்ற
விஷயம் அப்படியிருக்கட்டும்; “இச்சாமி” என்று ஒரு வார்த்தை
சொன்னீரே; ‡ அதுவாகிலும் ஸஹருதயமாயிருக்குமோ? என்று
எம்பெருமான் கேட்க; பிரானே! உன்னை அநுபவிப்பதற்கீடான

‡ அது—கைங்கரிய விருப்பம்.

இச்சைஎனக்கு உண்டென்று ரஜஸ்தீமோ குணங்கள் கூடுபூரித்துக் கிடக்கிற நான் எங்ஙனே சொல்லமுடியும்? விஷயத்திற்குத் தகுதியான விருப்பம் இல்லை யென்றே சொல்ல வேண்டும்; அப்படி இல்லையாயினும், “கதாஹமைகாந்திகரித்யகிங்கரஃ ப்ரஹ்ரஷ்யிஷ்யாமி” என்றும் “தவ பரிஜநபாவம் காமயே” என்றும் ஏதோ இச்சையுள்ளவன் போல அபிநயித்து வராததை சொல்லியிருக்கிறேனே; இந்தப் பொரி புறந்தடவின வார்த்தையையாவது பற்றா சாகக் கொண்டு, விரல நுழைக்க இடங்கிடைத்தால் தலையை நுழைக்கவல்ல நீ உனது நிர்ஹேதுக கிருபையினிலே இந்த நெஞ்சைத் திருத்திப் பணிகொண்டருளவேணு மென்றாராயிற்று.

1. “கையார சக்கரத்தென கருமாணிக்கமே பென்றென்று, பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமேயாடி, மெய்யே பெற்றெழுந்ததென்” என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்த ச்லோகமருளிச் செய்தபடி ஏதேனும் ஒரு வியாஜத்தை எதிர்பார்க்கு மெம்பெருமான், அஸ்மதாதிகள அஹருதயமாகச் சொல்லும் சொல்லையும் கொண்டு காரியம் செய்யவல்லவன் என்கிற அர்த்தமும் இதில ஸூசிதமாகும் (ருக்)

விதா க்ஷம் லிதா க்ஷம் டயிததநய ஸ்ம் ல்ரியஸுஹ்ருத்
க்ஷபெவ க்ஷம் லித்ரம் குருரஸி கதிஸ்சாஸி ஜகதாம்
க்ஷபீயஸுஹ்ருத்யைவ வரிஜநஸுஹ்ருதிரஹம்
புபவஹஸெவம் ஸத்யஹமபி தவைவாஸம் ஹி பரஃ ||

பிதா த்வம் மாதா த்வம் தயிததநய ஸ்த்வம் ப்ரியஸுஹ்ருத்
த்வமேவ த்வம் மித்ரம் குருரஸி கதிஸ்சாஸி ஜகதாம்
த்வதீயஸ் த்வத்ப்ருத்யஸ் தவ பரிஜநஸ் த்வத்கதிரஹம்
ப்ரபந்ந ச்சைவம் ஸத்யஹமபி த வைவாஸம் ஹி பரஃ (சு0)

| | | | |
|------------|-----------------------|---------------|-------------------------------|
| ஜகதாம் | { உலகநகட்கெல் லாம் | தயிததநயம் | { அனபஹை மக தவம் { னும நீயே |
| பிதா த்வம் | தகப்பனும் நீயே | ப்ரியஸுஹ் | { உயிர்ததோழனும் நீயே |
| மாதா த்வம் | பெற்றதாயும் நீயே | ருத் த்வம் ஏவ | { நீயே |

| | | | |
|----------------|---------------------------------------------------------------------------|--------------|------------------------------------|
| மித்ரம் த்வம் | { ஸர்வஹஸ்யங் கனும்சொல்லிக் கொள்ளுதற குப்புகான மித்திரனும்நீயே | தவ பரிஜந: | { உனக்குத் தொண் டன்; |
| குரு: அவி | { ஆசாரியனும் நீயே; | தவத் கதி: | { உன்னையே கதியா கக்கொண்ட வன் |
| கதிசச அவி | { உபாயோபேயமும் நீயே: | ப்ரபந்தசச | { ப்ரபந்தனுமாயிருத் கிறேன்; |
| அஹம் | { அடியேனோவென் ருல்; | ஸவம ஸதி | ஆன பின்பு |
| த்வதீய: | உன்னுடையவன்; | அஹம் அபி | அடியேனும் |
| த்வத் ப்ருத்ய: | { உன்னாலே பரிக் கத்தகுந்தவன | தவ ஏவ | உனக்கே |
| | | பா: அஸ்மி ஹி | { ரக்ஷயளுக இரா நின்றேன்காண |

* * *—[விதாஹ] நீர் அஹ்ருதயமாகச் சொன்ன சொல் லையும் ஸஹ்ருதயமாகக் கொண்டு காரியம் செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் நமக்கு என்ன? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஒழிக்க வொழியாத உறவுமுறை யுள்ளதுகாண் என்கிறார். 1. “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையுமவரேயினி யாவாரே” 2 “தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய், நீயாய் நீ நின்றவாறு” இத்யாதி அருளிச் செயல்களை இங்கே நினைப்பது.

ஸுஹ்ருத், மித்ரம் என்கிற பதங்களைப் பர்யாயமாக உலகில் வழங்கக் காண்கிறோமாகிலும் சிறிது அர்த்தபேதமுண்டு. எப்போ தும் ஹிதத்தை விரும்புமவன் ஸுஹ்ருத்தெனப்படுவான்; ஸகல ரஹஸ்யங்களையும் சொல்லிக் கொள்ளுதற்கு உரியவனும் ஸமாந வயஸ்களும் மித்ரமெனப்படுவான். ஆக, உலகங்கட்கெல்லாம் நீ ஸகலவித பந்துவுமாக அமைந்திருப்பதனாலும், உனக்கு நான் ஸர் வாத்மநா உரிமைப்பட்டிருப்பதனாலும் என்னை ரக்ஷித்தருளவேண் டிய நிர்ப்பந்தம் உனக்கு உண்டுகாண் என்றாராயிற்று. ... (சு-)

1. திருவாய்மொழி 5—1—8.

2. திருவாய்மொழி 7—8—1.

ஐநிகூாஹம் வம்ஸெ லஹதி ஜமதி வ்யூதயஸஸாம்
 ஸுஹீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தக்ஷஸ்யிதிவி
 நிலைம-பாடுவ க்ஷுராண கலெகொகாணநிலாநாம் [உபாபு]
 சுயொய்ய்வாவாது ஸாரணடி நிஜஜாதி தலிலி ||

ஐநித்வாஹம் வம்ஸே மஹதி ஜகதி க்யாதயசஸாம்
 சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தத்வஸ்திதிவிதாம்
 நிலர்க்காத்வ த்வச்சரணகமலேகாந்தமநஸாம்
 அதோத: பாபாத்மா சரணத நிமஜ்ஜாமிதமஸி (சுக)

| | | | |
|----------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------|
| சரணத ! | { வழிகாட்டும் பெரு மாளே !, | தத்வச் சரண கமல ஏகாந்த மநஸாம் | { உனது திருவடித் தாமரைகளி லேயே ஊண் றின் மன முடையவர் களுமான மஹான்களு டைய |
| அஹம் | அடியேன் | | |
| ஜகதி | உலகமெங்கும் | | |
| க்யாதயசஸாம் | { பரவின புகழை யுடையவா களும் | மஹதி வம்ஸே | சிறந்த குலத்திலே |
| சுசீநாம் | பரிசுத்தர்களும் | ஐநித்வா | பிறந்து வைத்து |
| யுக்தாநாம் | { உன்னைவிட்டுப் பிரியாதவர் களும் | பாபாத்மா | { பாபிஷ்டனாய்க் கொண்டு |
| குணபுருஷ தத்வஸ்திதி விதாம் | { அசேதநத்தவ மென்ன சேதநத்தவ மென்ன இவற் றின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தவர்களும் | தமஸி | { இருள்மயமான மூதாவியிலே |
| நிலர்க்காத் எவ | இயற்கையாகவே | அத: அத: | { அடிகாண கொண் ணாத கீழெல்லே யிலே |
| | | நிமஜ்ஜாமி | { அழுந்திக் கொண் டே கிடக்கி றேன். |

* * *—[ஐநிகூாஹம்] நீர் சிறந்த குலத்திலே பிறந்தவ
 ரன்றே; அஃதொன்றே போருமே நீர் கடைத்தேறுவதற்கு; என்
 கையை எதிர்பார்க்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உமக்கு இல்லையே
 என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக; பிரானே! சிறந்த வம்சத்

தில் பிறந்தேனாகிலும் பாபப்ரசாரனாய ஸம்ஸாரத்திலே அமுந்தா
நின்றேன், எடுத்தருளவேணும் என்கிறா உலகம் கிறைந்த புக
முடையவர்களும் சரீர சத்தியும் அந்தக்ரண சத்தியுமுள்ளவர்க
ளும், யோகத்தில் தோந்தவர்களும் தத்வஸ்திதியை உணர்ந்தவர்
களும், பரிமளத்தோடே அங்குரிக்கும் திருத்துழாய்போலே உன்
னுடைய திருவடித்தாமரைகளில் இயற்கையான அன்பை நிரூபக
மாகவுடையவர்களுமான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடைய திருவம்சத்தில்
பிறந்துவைத்து, பாபங்களிலேயே புத்தியைச் செலுத்திக்கொண்டு
ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்திலே இன்னமும் தரைகாணுமல் மூழ்கிக் கிடக்
கின்றேன் என்றாராயிற்று. இப்படிப்பட்ட என்னை நீதானே நிர்
ஹேதுக க்ருபையினால் கரைமரஞ் சேர்க்கவேணுமென்பது
உள்ளுறை.

யுக்தாநாம் என்பதற்கு மூன்றுவகையாகப் பொருள் கூறுவர் ;
ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற யோகத்தில் ஊன நினவர்கள் என்றும்,
உன்னோடு நித்யஸம்பந்தத்தை விரும்பியிருப்பவர்கள் என்றும்,
ஒருகாலும் உன்னைவிட்டுப் பிரியாதவர்கள் என்றும்.

குணபுருஷத்தவஸ்திதி விதாம்=குணத்ரயாத்மகமான பிரகிரு
தியைக் குணமென்பர் ; புருஷன்—ஆத்மா ; சேதநாசேதனங்களு
டைய தத்வஸ்திதியை [உண்மை நிலைமையை] உணர்ந்தவர்கள்
என்றும், சேதநாசேதனங்களாகிற தத்துவங்களின் ஸ்திதியை
உணர்ந்தவர்கள் என்றும் உரைக்கலாம்.

சரணத ! = அவரவர்களுக்குத் தகுந்த உபாயத்தைக் கொடுத்த
தருள்பவனே ! என்கை. (சுக)

சுரீய-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ
சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ
சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ
சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ

அமர்யாத் சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ
சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ
சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ
சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ சுஹ-ஹிஃ

| | | | |
|--------------------|---------------------------------------------|------------|--------------------------------|
| அமர்யாத்: | வரம்புமீறினவனும் | வஞ்சகபா: | { பிறரை வஞ்சிப்பவனும் |
| கூடார: | { அற்ப விஷயங்க ளில் சாபல்ய முள்ளவனும் | ந்ருசம்ஸ: | { கொடுத்தொழில் புரியுமவனும் |
| சலமதி: | { நின்றவா நிலலா நெஞ்சினை யுடையவனும் | பாபிஷ்ட: | மஹாபாபியுமான |
| அஸௌயா ப்ரஸவ பூ: | { பொருமைக சப பிறப்பிடமான வனும் | அஹம் | அடியேன் |
| க்ருதக்ந: | { நன்றி கெட்டவனும் | இக்: | இந்த |
| தூர்மாநி | { துரஹங்கார முள்ளவனும் | அபாராத | கருகுகரையற்ற |
| ஸ்மரபரவச: | { காமத்துக்கு வசப்பட்டவனும் | துக்கஜலதே: | { துன்பக்கடலில் நின்றும் |
| | | உத்திரண: | { கரை சேர்ந்தவனும் |
| | | தவ | { உனது |
| | | சரணயோ: | { திருவடிகளில் எகமனே |
| | | கதம் | { கைக்கரியம் |
| | | பரிசரேயம் | { பண்ணப் பெறுவேன்?. |

* * *—[அபிய-பாடி:] கீழ்ச்லோகத்தில் பாபாத்மா என்று
சுருக்கமாகச் சொன்னதை விவரித்துக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட
மஹாபாபியான நான் உனது நிர்ஹேதுக கிருபையினால் கரையேறு
விடில் வேறு வழி ஏது? கைக்கர்யத்தை இழந்தே போகவேண்டு
மத்தனை என்கிறார். பத்து விசேஷணங்களால் தமது தாழ்வுகளை
விஸ்தாரமாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார் இப்படிப்பட்ட சலோ
கங்களை மஹாபாபிகளான நாமெல்லோரும் அதுஸந்தித்து உஜ
ஜீவிப்போமாக (சுஉ)

ரவாவா யதஹுஸ்தௌ தாஹுஸௌ வாயஸஸு
புணத ஹதி டயாஸுய-ஹுஸெஷுஸு க்ருஷ்ண
புதிலவ உவராஹு-ஹுஸு வாயுஜு-ஹுஸு
வடி கிஷெஷி-ஹுஸு தெஷு கிஷியாயா||

ரகுவர யதபூஸ்த்வம் தாத்ருசோ வாயஸஸ்ய
ப்ரணத இதி தயாஸுர் யச்ச சைத்யஸ்ய க்ருஷ்ண
ப்ரதிபவ மபராத்தூ முக்த ஸாயுஜ்யதோபூ:
வத கிமபதமாகஸ் தஸ்ய தேஸ்தி சுஹாயா:.

(சுந)

| | | | |
|------------|----------------------------------------------------|------------|-------------------------------------------|
| வே ரகுவர ! | { ரகுவம்சத்தில் புரீராமனாக அவதரித்தவனே ! | ப்ரதிபவம் | பிறவிதோறும் |
| த்வம் | நீ | அபராத்து: | அபராதம் பண்ணின |
| தாதருச: | { அப்படிப்பட்ட [மஹாபாதி யான] காகா ஸூரன் | சைதயஸ்ய | சிசபாலனுக்கு |
| வாயஸஸ்ய | { விஷயத்திலே | ஸாயுஜ்யத: | { ஸாயுஜ்யமளித்தவ னாகவும் ஆனாயிதே ; |
| ப்ரணத: இதி | { 'இக்காகம் நமமை வணங்கிறது' என்பதே கொண்டு | தஸ்ய தே | { அப்படியெல்லாம் செய்தவனான உன்னுடைய |
| தயானு: | { தயையண்ணனான | க்ஷமாயா: | பொறுமைக்கு |
| யத் அபூ: | { யிதே ; | அபதம் | இலக்காகாத |
| முத்த ! | { குற்றமறியாத | ஆக: | குற்றம் |
| ந்ருஷ்ண ! | { கண்ணபிரானே ! | கிம் அஸ்தி | என்ன இருக்கிறது? |
| | | வத் | { அருளிச்செய்ய வேணும். |

உ. ௩. --[ரமுவர.] கீழே உம்முடைய பாபங்களை நீரா
தாமே சொல்லிக்கொண்டா ; இவ்வளவு பாவங்கள் நிறைந்திருக்
கின்ற வும்மை எங்ஙனே அதுக்ரஹிக்க முடியும்? என்று எம்
பெருமான் திருவுள்ளமாக, காகாஸூரனுடைய அபராதத்தி
னும் சிசபாலனுடைய அபராதத்தினும் மிக்க அபராதம் உலகி
லுண்டோ? அவற்றைப் பொறுத்தருளின வுனக்குப் பொறுக்க
முடியாததுண்டோ வென்கிறார்.

வநவாஸ காலத்தில் சிதரகூட மலைச்சாரலிலே இராமபிரா
னும பிராட்டியும் ஏகாந்தமாக இருக்கிற ஸமயத்தில் இந்திரன்
மகனான ஜயந்தன் பிராட்டியினழகைக்கண்டு மோஹித்து அவ
ளைத் தான் ஸ்பாசிக்க வேண்டுமென்னும் தீயகருத்தினனாய்த் தேவ
வேஷத்தை மறைத்துக் காகவேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டு வந்து,
பிராட்டியின் மடியிலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளுகையில்
தாயென்றறியாதே பிராட்டியின் திருமார்பினில குத்த, அவ்வள
விலே பெருமான உணர்ந்தருளி அதிக கோபங்கொண்டு ஒரு தர்ப
பத்தை யெடுத்து அதில் பரஹ்மாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்து
அதனை அந்தக் காகத்தின்மேல் மந்தகதியாகச செலுத்த, அக்
காகம் அந்த அஸ்த்ரத்துக்குத்தப்பி வழிதேடிப் பலவிடங்களிலும்

ஒடிச்சென்று சேர்ந்தவிடத்தும் ஒருவரும் ஏற்றுக் கொள்ளாமை யாலே மீண்டும் பெருமானையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கொண்டு அக்காகத்துக்கு உயிரைக்கொடுத்தது அந்த அஸ்த்ரம் வீண்படாமல் காகத்தின் ஒரு கண்ணை அறுத்தவனவோடு விடும்படி செய்தருளினனென்ற வரலாற்றில் காகாபராதத்தைக் கூழ்மித்தருளினமை விளங்கும் தலையறுக்காமல் உயிரோடுவிட்டது கூழமாகார்யமிதே

சிசுபாலன் பிறந்தபொழுது நான்கு கைகளையும் மூன்று கண்களையுமுடையனாயி ருந்தான் ; அப்பொழுது அனைவரும் இது என்னவென்று வியக்கும்போது, ஆகாயவாணி “ யார இவனைத் தொடுகையில் இவனது கைகளிரண்டும் மூன்றும் விழியும் மறையுமோ, அவனால் இவனுக்கு மரணம் ” என்று கூறிற்று அவ்வாறே பலரும் தொடுகையில் மறைபடாத கைகளும் கண்ணும் கண்ண பிரான் தொட்டவளவிலே மறைபட்டன ; அதனால் ‘ இவனைக் கொல்பவன் கண்ணனே ’ என்றறிந்த இவன் தாய் ‘ யாது செய்யினும் என் மகனைக் கொல்லலாகாது ’ என்று கண்ணனை வேண்டி, அந்த அத்தையின் நன்மொழிக்கு ஒருசாரா இணங்கிய கண்ண பிரான் ‘ இவன் எனக்கு நூறு பிழை செய்யுமளவும் இவன் பிழையை நான் பொறுப்பேன் ’ என்று கூறியருளினன். பின்பு சிசுபாலன், தனக்குக் கண்ணன் சததுரு வென்பதை இளமையிலேயே அறிந்து அதனாலும் பூர்வஜன்மவாஸநையாலும் வளர்ந்த மிக்க பகைமையைப் பாராட்டி, எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய திவ்யகுணங்களையும் திவ்யசேஷத்தங்களையும் நிர்ந்திப்பதே தொழிலாக இருந்தான் இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்திருந்த ருக்மிணியைக் கண்ணன் வலியக் கவர்ந்து மணஞ்செய்துகொண்டது முதல இவன் கண்ணனிடத்து அளவு கடந்த வைரங்கொண்டான். பின்பு இந்தர்ப்ரஸ்த நகரத்தில நடந்த ராஜஸூய யாகத்தில் தர்மபுத்திரனால் கண்ணபிரானுக்கு அக்ரபூஜை செய்யப்பட்டதைக் கண்டு அளவிறந்த வசைச்சொற்களைப்பிதற்றி அதுபற்றிக் கண்ணனது சக்ராயுதத்தால் தலை துணிக்கப்பட்டு இறந்து தேஜோமயமான திவ்ய சரீரம் பெற்று எம்பெருமானது திருவடியை அடைந்தனன் என்பது சிசுபால

வ்ருத்தாந்தம் இவ்வளவு மஹாபராதியான இவனுக்குப் பரம ஸாம்யரூபமான ஸாயுஜ்யத்தைக் கொடுத்தது கூடமாகார்யமிதே.

முதலடியில் ரகுவர்' என்று ஸம்போதநமாய்ருப்பது போலவே இரண்டாமடியின் முடிவிலும் க்ருஷ்ண' என்று ஸம்போதநமாகவே யிருக்கலாமென்பது பலருடைய கொள்கை. க்ருஷ்ண: என்று ப்ரதமாந்தமாக உரைப்பாருமுளர் க்ருஷ்ணனாகி என்றபடி.

தாத்ருச என்பது 'தாத்ருக்' சப்தத்தின்மேல் ஷஷ்டிபக்தி. "யஸ்ய சைத்யஸ்ய" என்ற பாடம் அசுத்தம் ப்ரதிபவம்=இவ்வண்டத்திற்கு உட்பட்ட வைகுண்டலோகமென்று பெயருள்ள பகவல் லோக விசேஷத்தில் திருவாசல்காக்கும் கைங்கரியத்திலே யிருந்த இருவர் ஒரு மஹர்ஷியின் சாபத்திற்குப் பாத்திரமாகி இந்தப்பூமியில் பகவத்சிரோதிகளாக மூன்று பிறவி பிறந்தார்களென்றும் மூன்றாவது பிறவியின் இறுதியில் அவர்களுக்கு எம் பெருமான் மோகூடமளித்தனனென்றும் புராணங்கூறும். சிசுபாலன் அவ்விருவர்களுள் ஒருவன். இந்த ஜந்மம் அவனுக்கு மூன்றாவது காகாஸூரன் ஒரு பிரவியில் ஒரு தடவை அபசாரப்பட்டான்; இவனே மூன்று பிறவிகளிலும் இடைவிடாது அபராதம் செய்தவன்; இப்படிப்பட்டவனுக்கும முக்தியளித்தது உனது அளவற்ற கூடமாகுணத்தை ஆவிஷ்கரிக்கின்றதென்றபடி. ஸாயுஜ்யமாவது பரமஸாம்யரூபமான மோகூடம். "கேட்பார் செவிசுகீழ்மை வசவுகளேவையும், சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன், திருவடி தாட்பாலடைந்ததன்மை" என்ற திருவாய்மொழி [7-5-3] காண்க. (கூட)

நநு பூவன ஸுக்யுபெவ நாய
தவாஹ்நித்வ யாஹநம் |
தவாநுகூவ்யம் ஸூரகம் பூதிஜ்ஞா
8பெசுவஜ-ஓ கிஜிடி வுதனெ ||

நநு ப்ரபந்நஸ் ஸக்ருதேவ நாத
தவாஹமஸ்மீதிச யாசமாந:
தவாநுகம்ப்ய: ஸ்மரத: ப்ரதிஜ்ஞாம்
மதேக வர்ஜம் கிமிதம் வ்ரதந்தே

(கூச)

| | | | |
|----------|------------------|-------------|-----------------|
| நறுநாத! | ஸ்வாமிந்!, | | (அன்று நீ கடற் |
| அஹம் | { 'நான் ஒருகால் | ப்ரதிஜ்ஞாம் | கரையில் விடீஷ |
| ஸக்ருதவவ | ப்ரபந்தி | ஸ்மரத: | ணழ்வானுக்குப் |
| ப்ரபந்த: | பண்ணினவன், | தவ | பண்ணின்) |
| இதி | என்றும் | | பிரதிஜ்ஞையைத் |
| | | | திருவுள்ளத்திலே |
| அஹம் தவ | { 'நான் உனக்கே | அநுகம்ப்ய: | கொண்டிருக்கிற |
| அஸ்யி | உரிமைப்பட்ட | | உனக்கு |
| இதி ச | டிருக்கிறேன், | | |
| | என்றும் (சொல் | தே இதம | { அருள் புரிய |
| | லிக்கொண்டு) | வ்ரதம் | { உரியேன; |
| யாசமாந: | { (கைவகாய புரு | மத்க வர்ஜம் | { உனது இந்த |
| அஹம் | ஷார்த்தத்தைப்) | கிம | { விரதமானது |
| | பிராரத்திக்கின்ற | | { என்னொருவனைத் |
| | அடியேன் | | { தவிர்த்தோ? |

* * * — [நநுபூவந:] காகாஸூர சிசுபால பரப்ருதிகள் திறத்திலே பொறுமையைச் செலுத்திக் காரியஞ்செய்தாற்போலே அடியேன் திறத்திலும் செய்தருளவேணுமென்ற ஆளவந்தாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'நீ இப்படி சொல்லலாமோ? ஸ்வதந்தரான நாம் சிலர் திறத்தில் ஒன்றைச் செய்தால் அதுவே அனைவர்க்கும் பொதுவாக ஆயவிடுமோ? அது என் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததன்றோ' என்றருளிச் செய்ய, — அது கிடக்கட்டும்; விபீஷணசரணாகதி ப்ரகரணத்திலே கடற்கரையிலே ஸர்வஸாதாரணமாக தேவரீர் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை பொய்யோ? அதனை மறந்துவிட்டதோ? என்னொருவனை மாத்திரம் விலக்கியே அந்த "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்தாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே—அபயம் ஸர்வபூதே ப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்ற பிரதிஜ்ஞை செய்தருளின்றோ? என்கிறார்

அன்று தேவரீர் செய்தருளின பிரதிஜ்ஞையை ஸ்மரிக்கப்பெற்றால் அடியேனை அநுக்ரஹித்தே தீரவேண்டியதாகும்; ஏனென்றால், தேவரீர் சொல்லியிருப்பதாவது—'ஒருகாலேசரணாக அடைபவனுக்கும் உனக்கே நாமாட்செய்வோமென்று பிரார்த்திப்பவனுக்கும் அபயமளிக்கிறேன்; இது எனது கடமை' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறது அப்படியே நான் செய்து தலைக்கட்டியாயிற்று; "தவத்பாதபூலம் சரணம் ப்ரபத்யே" என்று ஸக்ருதப்ரபதநம் பண்ணினேன்; "கதாஹமைகாந்திக ரீத்யகிங்கர: ப்ரஹ்ரஷ்யிஷ்

யாமி” என்று * தவாஸ்மீதியாசநமும்பண்ணினேன் ; இரண்டுமான பின்பு இனி தேவரீருடைய “ அபயம் ததாமி” என்ற பிரதிஜைஞ பரிக்க வேண்டியதேயன்றே. “கோப்ராஹ்மணேப்யச் சுபமஸ்து நித்யம் கோபாலராமன் பசு நீங்கலாக” என்றும் போலே, ஆள வந்தார் தவிர மற்ற பேர்கட்குத்தான் அபயப்ரதாநஸங்கல்பம் பரிக்க வேண்டியதென்று திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறதோ ? என்று சமத்காரமாகக் கேட்கிறார்.

ஜாஃ ஹகஃ வஜ்-யிதா—ஜிஷக்ஷஜஃ ... (சுசு)

சுக்யூத்ரிஷக்ஷஜாணாஸவிந்
 ஷ்ரேஷ்டக்ஷ-பாவயிஜாதவஃ ;
 விதாஜஹம் நாமஜி-நிம் விஷொக்ய
 ப்ரவீஷி ஜிஷு-தஜிவிஷயிக்ஷா ||

அக்ருத்ரிமத்வ ச்சரணரவிந்த
 ப்ரேம ப்ரகர்ஷாவதிமாத்ம வந்தம்.
 பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய
 ப்ரஸீத மத்வருத்த மசிந்தயித்வா

(சுரு)

| | | | |
|-------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------|---------------|-------------------------------------|
| மத் வ்ருத்தம் { | எனது நடவடிக்கையை | ஆத்ம வந்தம் { | ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்படி உணர்ந்தவரும் |
| அசிந்தயித்வா | கணிசியாமல், | | |
| அக்ருத்ரிம | { உனது திருவடித் தாமரையில் உண்மையாக வண்டான பரமபத்திக்கு எல்லை நிலமாயிருப்பவரும் | பிதாமஹம் | { எனக்குப் பாட்டருமாகிய |
| தவச் சரணரவிந்த ப்ரேம ப்ரகர்ஷ அவதிம் | | நாதமுநிம் | ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளை |
| | | விலோக்ய | கடாக்ஷித்து |
| | | ப்ரஸீத | { (அடியேனை) அநுக்ரமித்தருளாய். |

* * *—[சுக்யூத்ரி.] எம்பெருமான் தம்மை அநுக்ரமித்தருளவேணுமென்பதற்கு ஒவ்வொரு ச்லோகத்தில் ஒவ்வொரு ஹேதுவையருளிச் செய்தார் கீழ் ; அந்த ஹேதுக்களெல்லாம் உபயோகமற்றவை என்னும்படியாக உத்தமோத்தமமான ஒரு ஹேது

நினைவுக்கு வந்தது; ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்கும் தமக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற தேஹஸம்பந்தமும் ஆத்மஸம்பந்தமும் எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரிப்பதற்கு முக்கியமான ஹேதுவாதலால் அதனை இந்த ச்லோகத்தால் விண்ணப்பம் செய்கிறார்!

இந்த ஸ்தோதராரம்பத்தில் “தஸ்மை நமோ மதுஜிதங்க்ரிஸுரோஜதவஜ்ஞாநாநுராக மஹிமாதி சயாந்தஸீமநே—நாதாய நாதமுநயே” என்று அருளிச் செய்ததை இதில் முன்னடிகளால் அதுவதிக்கிறா கபடமற்றதும் அளவற்றதுமான பகவத்பக்தி நிறைந்தவா ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் என்றபடி ஆத்மவந்தம்என்பதற்கு ஜிதேந்த்ரியர் என்றும், ஸத்தை பெற்றவா என்றும் பொருள் கொள்வர் அப்படிப்பட்டமஹான் அடியேனுக்குப்பாட்டாராகவும் வாய்த்தார் என்கிறார் பிதாமஹம் என்று. நாதமுநிகளின் திருக்குமாரர் ஈசுவரபட்டாழ்வாரா; அவருடைய திருக்குமாரர் ஆளவந்தார் என்றிறே பரம்பரை. இந்த பிதாமஹத்வம் வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் என்றணர்க; இரண்முகையான ஸம்பந்தமும் அமைந்திருக்கையாலே.

அப்படிப்பட்ட நாதமுநிகளைக் கடாசுதித்து என் மீது இரங்கியருளவேணும் என்றது—அவருடைய ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிற இவன் அந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மால் அநுக்ரஹிக்கத்தக்கவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றவேணும் என்றபடி. அநுக்ரஹிப்பதற்கு அந்த ஸம்பந்தம் பற்றாக ஆகிறப்போலே நிக்ரஹிப்பதற்கு என்னுடைய பாவங்கள் காரணமாகக் கூடியவையாயினும் இவற்றைக் கணிசியாமல அந்த மஹத்ஸம்பந்த மொன்றையே நோக்கியருள வேணுமென்கிறார் மத்வ்ருத்த மசிந்தயித்வா என்று.

இவர்தாம் தம்மை அநுக்ரஹித்தருள வேணுமென்பதற்கு ஹேதுவாகக் கீழ் ச்லோகங்களிற் சொன்னவற்றுக் கெல்லாம் எம்பெருமான் ஒவ்வொரு கண்ணழிவு சொல்லியிடக்கூடுமாயினும் இப்பெரிய விஷயத்திற்குச் சொல்லலாவதொரு மறுமாற்றம் ஈசுவரன்ருக்குமில்லாமையாலே ‘அப்படியே அநுக்ரஹித்தோம்’

என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்யவே, இவரும் மனோ
ரத்நம் தலைக்கட்டப்பெற்று ஸ்தோத்ரத்தையும் தலைக்கட்டியருளி
னராயிற்று. ... (சுரு)

ஜமஜுவ-நனாய-வய-பா-வி வஜ்
ஜய்நித்யவெவாஸ்யாஸ்யாடியந்யு :
ஜநஃ சுபரிஷெவம் ஜமஜெநாடிஹெதா :
ஜஸ்திம் யாஜிநாபெ-பாடிதாம் வ்யாஹவகௌ ||

“யஜ்ஜாஹாராஹய்யாநவியஜ்ஜாஸெஷ சுஜஷ :
வஜ்ஜஸ்தாஜிவயாதொஹம் யாஜிநெயம் நரிஜிதஜீ ||”

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

‘ரத்நப்ரபா’ என்னும்

ஸ்தோத்ரரத்ந வியாக்கியானம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஸ்து.



ஸ்ரீரஸ்து
ஸ்ரீரெதாராநாநுஜாயநம:.

முடிவுரை.

ஸ்தோத்ரவ்யாக்யாந சோதநம்.

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரமென்னும் இந்த ஸ்தோத்ர ரத்நத்திற் குப் பூருவர்களில பலர் வியாக்கியானங்கள் அருளிச் செய்தார்கள் ளெனினும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த மணிப்ரவாள வியாக்கினமொன்றும், அதனைத் தழுவி ஸ்ரீமந்ரிகமார்த மஹா தேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ர பாஷ்யமென்கிற ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானமொன்றும் ஆக இவையிரண்டுமே ப்ரசாரத்திலுள் ளவை

இவற்றுள், பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிய வியாக்கியானம் விசேஷ விஸ்தரமுடையதன்றியே யிருந்தாலும், ஸாரார்த்தங்கள் பலவற்றையும் உள்ளடக்கி அதிகம்பிரஸரணியிலே வித்வத்ரவிக ஹ்ருதயங்கமமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதாம். இந்த வியாக்கி யானத்திலே தேசிகன் மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பரென்னுமிடம் அவ ருடைய ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் பரத்யக்ஷரமும் புலப்படும். பெரிய வாச்சான்பிள்ளை எவ்வெவ்விடங்களில் எந்தெந்த ப்ரமாணங்களை உதாஹரித்து எவ்வெவ்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை அருளிச் செய்தாரோ, அவ்வெவ்விடங்களில் அந்த ப்ரமாணங்களையே உதா ஹரித்து அந்த அர்த்தங்களையே தேசிகன்வடமொழியாலே அரு ளிச் செய்துள்ளர் என்பது ஆயாஸமின்றி அறியத்தக்கதே சிற்சில விடங்களில் அதிகப்படியாக ப்ரமாணங்களை விஸ்தரித்தும் யோஜ நாபேதங்களைக் கூட்டியுரைத்தும் வைசத்யங்கள் பண்ணிவைத் திருக்கிறாரென்பதும் உள்ளதே பெரும்பாலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தைத் தழுவினே பாஷ்யமிட்டருளினர் என்பது நிர்விவாதம். ஸ்ரீபிள்ளை பக்களிலே தேசிகன் வஹித்திருக் கும் கௌரவபுத்தி பாஷ்யபரக்ரியையிலே விளங்குவது மன்றியில்,

யதிராஜஸப்ததியில் ஆளவந்தார் விஷயமாகத் தாம அருளிச்செய்த
 “விமாலஹ யாஜு-ந-ஓய-ஓ வாயு-ஸுஜாவநெ ஹிதம் ।
 நிரஸ ஜஹமஸுஸெ-ய-சு-கூஷு-கூதாஜாஃ॥” என்ற சலோகத்
 திலும் நன்கு விளங்கும் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ண
 பாதர் என்றிறே திருநாமம்; உதாஹ்ருத சலோகத்தில் ‘கூஷு’
 என்றது இவா தம்மைக் கருதியே யென்று ஸ்ரீவரதகுரு வியாக்கி
 யானித்தருளினர் “ஷோ-சு-த-வ்யூ-வ்யூ-ந-ஓ-வெ-ந யாஜு-
 ந-ஓ-நள புகாஸி-தா-ஜ-ரொ ஹி ஸ்ரீ கூஷு-ஸ-ஓரி” என்பது
 அவ்விடத்து வாக்கியம் சிலர் கண்ணபிரானென்றே பொருள்
 கொண்டு ஐதிஹ்யபுரஸ்ஸரமாக வியாககியானிப்பர்களாயினும்,
 ச்ஷிஷ்டமான இவ்விடத்திற்கு ஸமாநார்த்தம் கொள்வதற்காடடி
 லும் வ்யக்திபேதப் பொருள் கொள்வதே ஏற்குமென்று வரதகுரு
 விவகிதம்

பிள்ளை பக்கலிலே தேசிகனுக்கு கௌரவப்ரதிபத்தி கனத்தி
 ருக்கச் செய்தேயும் ஸர்வதத்தர் ஸ்வந்த்ரவிருது வஹிப்பதற்குச்
 சேர எம்பெருமானார் முதலானோருடைய ஸ்ரீஸூகதிகளையும் க்ஷுவிசு
 குறைபப பேசுங்கணக்கிலே இவருடைய ஸ்ரீஸூகதிகளையும் ஒன்
 றிரண்டிடங்களிலே குறையபபேசமிடமும ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திலே
 காண்பதுண்டு அவ்விடங்களில் பராமாணிகர் செய்யவழிப்பதென்
 னெனனில்; ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் தத்வத்ரயசிந்தநாதி
 காரத்திலே—“தர்க்க பாண்டித்யத்தாலே நாம் நினைத்த தேல்லாம்
 ஸாதிக்கவல்லோம்” என்றருளிச்செய்த ஸூகதியை யதுஸந்
 தித்து ஆறியிருக்க ப்ராப்தம். ப்ராமாணிகர் நிருபிக்கப்புகுந்தால்
 பெரியவாச்சான் பிள்ளை திவ்ய ஸூகதிகளில் அதுபபத்தி அணு
 மாத்ரமும் நிறமாடாதென்னுமிடம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம்.

ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தெழுதிய
 ஸ்ரீ. உ. வே திருவஹீந்திரபுரம். பண்டிதபூஷணம் சேட்லூர்
 நரலிமஹாசார்ய ஸ்வாமி, அதன்முடிவில் “ஸ்ரீஸ்தோத்ர ரத்னத்
 தில் சில ஆகேஷுப ஸமாதானங்கள்” என்ற மகுடமிட்டு, “இந்த
 ஸ்தோத்ரத்திற்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளை மணிப்ரவாள ரூபமாக
 ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளி இருக்கிறார். அந்த வ்யாக்யானத்
 திற்கும் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்திற்கும் சிற்சில இடங்களில் அபிப்ராய

பேதங்கள் ஏற்படுகின்றன” என்ற பீடிகையுடன் ஐந்தாறு விஷயங்கள் வரைந்துள்ளார். “ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் சில ஆசேஷபஸுமாதானங்கள்” என்று மேலே கொடுத்த மகுடத்திற்கும் அதன் கீழே வரைந்த விஷயங்கட்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமும் காணோம். ஆசேஷபகர்த்தா யா? ஆசேஷபம் எவ்விடத்திலுள்ளது? ஆசேஷபப்ரகாரம்யாது? இப்பாதிப்ரச்சங்கட்கு மறுமாற்றம் கிடைப்பரிதே. ஆகையால் அஸம்பத்த வாகயார்த்த மென்பது தலையெழுத்து கொண்டே அறுதியிடக்கூடியதாம் இனி உள விஷயங்களிலும் இறங்கி ஆராய்வோமாயின், எல்லாம் இத்தகைத்தேயென்பதை எளிதிலுணர்த்தினோமோவோம் ஆகவே இந்த நிருபணம் உபக்ரமிக்க நேர்ந்த தெமக்கு. மத்யஸ்தத்ருஷ்டிகள் இதனைப் பரிசீலித்துத் தெளியவருக்கும்

—❧ முதல் விஷயம். ❧—

ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் நான்காம் ச்லோகத்தில் “போகாபவர்க்க ததுபாயகதீ.” என்றவிடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்யுமிடத்து, பெரிய வாச்சான் பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிபராயபேதம் விளைந்திருப்பதுண்டு. கைவல்யாநுபவமென்னும் ஆத்மாநுபவத்தை அபவர்க்க பதத்திற்கு அர்த்தமாக உரைத்தருளினர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அதற்கு முந்தின ஹொம பதத்திற்கே அது அர்த்தமென்றார் தேசிகன் இஃது உண்மையே ஆத்மாநுபவம் மோக்ஷமன்றென்றும், மீட்சியுண்டென்றும், ஆகவே இது அநித்ய புருஷார்த்தமென்றும் ஸ்ரீமந்ரிகமாந்தமஹா தேசிகனுடைய திருவுள்ளம் நாதயாமுநயதிவராதிகளின் திருவுள்ளம் இதில் வேறுபட்டதே. ஆத்மாநுபவமென்பது மீட்சியற்ற மோக்ஷமேயென்று அவர்கள் கொண்ட கொள்கையையே பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் கொண்டு உரைத்தருளினர் நெடுநாளைய இவ்விவாத விஷயம் கார்யாதிகரணவாதம் முதலிய திவ்யகரந்தங்களில் மிகத் தெளிவாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே நாம் இங்கு அதிக பரிசரமம் கொள்ள வேண்டா வாயிருந்தது

ஸ்ரீ தேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலே இவ்விஷயமாகச் சில சொல்லிக்கொண்டு போம்போது ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திகள் ஸ்வமதாநு

கூலங்களென்றும் கீதாபாஷ்யஸூக்திகள் மாத்திரம் தம் கருத்துக்கு இணங்கவில்லையென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி இறுதியாகச் சென்று

“வனகமுநுஸகலாஸூரஸ்யு”

வஹுமுநுஸூரஸ்யாய முஹு”

என்ற வொருவாக்கியத்தினால் கீதாபாஷ்யஸூக்திகளுக்கு அஸ்வா ரஸ்யம் கல்பித்தருளினார். ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்திகளையும் கீதா பாஷ்ய ஸூக்திகளையும் ஒன்றோடொன்று வாசியற ஸமரஸமாக நிர்வஹிக கப்போகாமையாலே அந்யதரகர்த்ததகிறகு அஸ்வாரஸ்யம் அவசய கல்பரீயமாயிற்றென்று அர்வாசீகர் அபிமானிப்பார்கள்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ பாஷ்ய கீதாபாஷ்யங்களில் அருளிச்செய்த திருப்பவை அஸ்வாரஸ்யலவேசமின்றிக்கே நனகு பொருந்தும் படியை நிரூபிப்போம் காணமின் ;—

கீதாபாஷ்யத்தில் — பஞ்சாகநிவித்யாநிஷ்டனான கேவல னுக்கு ஸ்ரஹாதகஸூக்யதிவிபுதூதஸூராவொவாவலந்ததையும், பூக்யதிவிபுதூத ஸூராவொவாவூராவலமததையும் அவி-ரூபிமதூர வரூபிவடிபூக்யதியையும் அபு-நராவுதியையும் அருளிச்செய்துள்ளார். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில்—“அபூதீகாவம்வநா நயதீதி வபாடிராபண” என்ற ஸூதரவிவரணத்தில் “வஹுமுநு விஷொவி அவி-ரூபி.நாமதஸூ ஸ்ரஹாபூபூபு-நராவுதி ஸூவணாஹு. அதவனவ தகூதுநயபாத் பூக்யதிவிநிஷ்டு ஸ்ரஹாதகஸூராதாநுஸ்யாநம் வலிஃ.” என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே கேவலனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராபதியாகிற பலன் ‘ஸ்ரீ பாஷ்யோக்தமாகத் தேறுகின்றது. ஆகவே, கீதாபாஷ்யஸூக்தியும் ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்தியும் பரஸ்பரவிருத்தம்போல்தோற்றும். இந்த விரோதத்தை விலக்கமுயன்ற வேதாந்த தேசிகன் மதுவித்யாந்யாயத்தை மநஸ்ஸிலே கொண்டு பூக்யதிவிபுதூதாநுஸவத்தை அவாந் தரபலமாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை பரதாந் பலமாகவும் கல்பித்து நிர்வஹித்தார் இப்படி நிர்வஹிக்குமளவில் கீதாபாஷ்யஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்யம் ஏறுகின்றது. அவவளவேயல்ல; அவாந்தரபலனைக் கல்பிக்கவல்ல ப்ரமாணமும் தூர்லபம். மதுவித்யாந்யாயம் இங்கே

ஸுதராம் அப்ரஸக்தம். ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் “ஐகூநாநா
பாரிமாதி” என்ற விடத்தில், “வாரெதிவிஸெஷணெந
ஐகூநாநாரெவ கெஷாஹிஷவ-ஹீநா மதிம-ஹிதெ” என்று
பட்டரருளிச்செய்ததும், ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ தாதபர்யதீபி
கையில்—“வாரி: ஸுராவிதி ஐகூநாதோவூதெ; சுசுவாரிஸ
ஷெந கெவவூரெகஷவூவூதி” [பக்கம் 256] என்று ச்ரு
தப்ரகாசிகா பட்டர் அருளிச்செய்ததும் பழுதாம். ஒரு விரோத
மும் வாராதபடி நிர்வஹிக்கும் வழி ஏதென்னில்; கேண்மின்:—

புகுதிவிபூகூதாநுலவமே கெவலனுக்கு பரதாநபலன்.
இங்ஙனாகில, பரஹமப்ராபதியை ப்ரதிபாதியாநின்ற ஸ்ரீ பாஷ்ய
ஸக்தி எங்ஙனே சேரும்? “ஐஹூபூபூபூநாராவூதிஸுவ
ணாஹு” என்று ஸ்ரீபாஷ்யபங்க்தியன்றேவென்னில்; ஆம்; அங்கு
அடுத்தபடியாகவே “சுதவனவ தகூதாந்யாயாசு புகுதிவிநி
ஐகூஸூஹூதகஸூதாநுஸ்யாநு லிஹு” என்கையாலே,
தத்க்ரதுந்யாயப்படியே ஐஹூதகஸூதாபூபூதி தான் ஐஹூத
கஸூதாநோவாஸநாநாரூபவமமாகத்தகும். ஆகவே, விஸெ
ஷணதயா ஐஹூண: பூபூபூதம் தேறுகையாலே ப்ரஹ்ம
ப்ராப்தி சொன்னது பொருந்தும்.

இப்படி ப்ரஹ்மப்ராப்தியுமுண்டாகில 1. “இறுகலிறப்பென
னும் ஞானிக்குமப்பயனில்லையேல்” என்றும், 2 “சூதாநு
ஹிதிரிதி யாகிஐஐகூரூ-ஸவ-ஹித-ஹிஷஜஹஜெஷஹி
ஐநெஷய” என்று மித்யாதிப்ரமாணங்களாலே கைவல்யமோகூத்
துக்கு அபகர்ஷம் விளங்குவது எங்ஙனே சேருமென்னில்; ப்ரஹ்
மாநுபவம் அப்ரதாநமாகவும் ஆத்மாநுபவம் ப்ரதாநமாகவுமுள்ள
மையாலே அபக்ருஷ்டமென்கிறத்தனை

இனித்தான், ஸவ-ஹிஷஜ-ஹிஷஜ முண்டான பின்பு பர
மாந்மாநுபவம் ப்ரதாநமாக ப்ராபதமாயிருக்க, இப்படி சொல்லு
கைக்கு நியாமகமேதென்னில்; தத்க்ரதுந்யாயமேயாய்த்து இதற்கு

1. திருவாய்மொழி 4—1. 10.

2. வாதாஜஸ்தவம்—81.

நியாமகம். ஸர்வகர்மவிநிர்மோகமுண்டானாலும் தத்க்ரதுர்யாயத் தாலே ப்ரஹ்மதக்ஷுடாதோவாஸநத்துககுப் பலமாக ப்ரஹ்மதக்ஷுடாதாநுலவத்தைத் தந்தருள்வதாக பகவத் ஸங்கல்பமாகையாலே, அந்த ஸங்கல்பமானது ப்ராயாநெநுநேரம்ப்ரஹ்மாதுபவத்தைக் குலைக்கும். மஹவடிநுலவ ப்ராயாநுத்துக்கு ப்ரதிஷ்டையாகமான அந்த பகவத் ஸங்கல்பத்துக்கும் ஸவக்ஷிவிநிநெடாகத்தோடு கூடவே விநிநெடாகம் உண்டாகாதோவென்னில்; பர்யங்காரோஹண ஸமயத்தில தான் தாஹ்யஸங்கல்பம் நசிககிறதென்று அபியுக்தர் சொல்லிவைத்திருக்கையாலும், விரஜாநதியைக் கடந்தவுடனே கைவல்யமோக்ஷம் வடிக்கையாலும், அப்போது தாஹ்யஸங்கல்பம் உள்ளபடியாலும் அப்ரதாநப்ரஹ்மாதுபவமும்ப்ரதாந ஆத்மாதுபவமும் கூடாநின்றது

இப்படி நிர்வஹிக்கில ஸர்வம்ஸமஞ்ஜஸமாகிறது இங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரக்யதிவிபுக்ஷாதாநுலவத்தை அவாந்தர பலனாகவும்ப்ரஹ்மாதுபவத்தை முக்கிய பலனாகவும் கலப்பிப்பதுநிர்மூலமென்னுமளவேயல்ல, கீதாபாஷ்ய ஸூக்திக்கு அஸ்வாரஸ்யகல்பகமாகவும் முடிகின்றது பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்டனுக்கு ஸூத்ரநாந்யாநிஷ்டிணமும் சுவ்யவ்யாநெநவஹவாக்ஷமும் ச்ருதப்ரகாஸிகோக்தம்

ஜாபகோபாக்யானத்தில் வ்யவ்யாநெநவஹவாக்ஷிபானதை இங்கு நிதர்சிக்கவொண்ணாது. ஜாபகனுக்கு நேர்ந்தப்ரஹ்மகாயநிஷேவண் ரூபமான வ்யவ்யாநம் ஜீஹாதோநிஷ்டிணப்யுதமென்று உணரக்கடவது

இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவு எழுதுவதே ஸாரம். ஸாரக்ராஹர்களாயிருப்பார் இவ்வளவில்தானே தெளியக்கடவர்கள். ஆகவே பெரியவாச்சார்பிள்ளை ஆத்மாதுபவத்தை அபவர்க்க பதார்த்தமாக உரைத்தருளினது பொருத்தமுடைத்தே.

சூதப்ராஹெஸிஹிதா ஸ்யாந்வாஸ்யாஸூதப்ராஹிஸ்யாஸூதீ ஸ்யாந்வாஸ்யாஸூதீ | ஸ்லோகஸ்யம் ப்ராஹயஜெஸிகெஷ்யாநீதாஹாஷ்யே, தநநம் க்ருணதீவ || என்று ஸம்பரதாய வரித்தாஞ்ஜநத்திலே சொல்லிவைத்தோம்

இந்த கைவலய மோக்ஷத்தின் ஸ்தாநவிசேஷ நிர்ணயத்திலும் விப்ரதி பததி கொள்ளாக காணுநின்றோம் இது தன்னில் சொல்ல வேண்டிற்றென்னென்னில; ஸசசரிதரரகைஷயில் த்வாதசோர்த்வ புண்டரங்களுக்கு ஸ்தாநங்கள் காட்டிவரும் பரகாணத்திலே திரி விக்ரமத்திருமண்காப்புக்கும் ஹருஷிகேசத திருமண்காப்புக்கும் “ஹ்ருத்யொஸு” என்றும், “ஹ்ருஷிகேசத தத்ஹ்ருத்யொஸு” என்றும், “ஜ்ஞானஞ்ஞாமஹ்ருத்யொஸு” என்றும் ஸ்கந்த சப்தத்தாலும் ஜத்ரு சப்தத்தாலும் ஸ்தாநநிததேசம் டண்ணியிருக்கக்கண்டவிவாகள் ‘வலக்கமுத்திலே, இடக்கமுத்திலே’ என்று பொருளவரையாநின் றார்கள் ஸ்கந்தபதமும் ஜத்ருபதமும் எவ்விடத்தைச் சொல்லு மெனபதை ஆமரகோசன் கொண்டறியலாம் அறிந்து வைத்தும், வலித்தாந்திகளாதரித்த ஸ்தாநவிசேஷத்திற்கு பரமாணமாய் விடுகி றதேயென்று வருந்திப் பதார்த்தத்தையே மாறுபடுத்தாநின்றா கள். பரத்யக்ஷ விஷயத்திலேவவளவானால, இனி பரோக்ஷ விஷயத் தில் கைசலியார்களிறே பரத்யக்ஷபுண்டர ஸ்தாநத்தை மாறாம வர்கள் பரோக்ஷமோக்ஷ ஸ்தாநத்தை மாறுபடுதல வியப்பல்ல வென்று விசராந்தராவுதோம்.....

—❧— இரண்டாவது விஷயம். —❧—

“த்வதாச்சரிதாநாம்” என்கிற இருபதாம் ச்லோகத்தின் வியாக் கியானத்தில் நித்யமுக்தர்களின் ஜகத்காரணத்வவிஷயமாகப்பெரிய வாச்சான்பிள்ளைகடும் தேசிகனுக்கும் அபிபராயபேதமிருப்பதாகப் பகர்கின்றனர். இதனை ஆராயவோம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியாவது—“[த்வதாச்சரி தாநாம்].....தேவரை தூரநின்றாச்சரியிக்கிற ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ரு ஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் உபதேசக்ரமத்தாலே பெற்று ஸம் ஸாரவிமோசநத்தையும்பண்ண சக்தரானபின்பு, அநந்யப்ரயோ ஜநராய ஆச்சரியிக்குமவர்கள் அவற்றைச் செய்யப் பார்த்தால் லீலை யாகாநின்றது. முக்தர் தேவரோடே லீலாஸமநுபவிக்கும்போது ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்திறே அறுபவிப்பது; “ஸங்க லூபெவ தக்ஷுஸுதே.” “ஸங்கலூபெவாஸு விதாஸுஸுதி ஷ்ணு” ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ப்ராப்தியில்லாமை போக்கி சக்தி

வேதாந்த சாஸ்தரத்தில் நித்யமுகதர்களுக்கு ஒருவகையான ஜகத்ஸ்ருஷ்டி அங்கீகரிக்கப்பட்டும் மற்றொருவகையான ஜகத்ஸ்ருஷ்டி நிராகரிக்கப்பட்டுமிராநின்றது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி யாதெனில்; ஹாஜொமொயாவநிஷததில் எட்டாவது ப்ரபாடகத்தில் இரண்டாவது கண்டத்தில்—“ஸயஜி வித்யுயொககா ஜொஹவதிஸுஸுஜொஹவாஸ்யு விதாஸுஸுஜி திஷ்ணி தெநவித்யு யொகெந ஸுஸுஜொ ரிஷீயதெ” என்று தொடங்கிப் பத்து வாக்கியங்களால் ஒரு ஸ்ருஷ்டிசக்தி சொல்லப்பட்டிருநின்றது. ஸத்யஸங்கலபதவ்ப்ரயுக்தமான இந்த ஸ்ருஷ்டிசக்தியானது ப்ரஹ்மஸூத்ர-தத்பாஷ்யாதிகளாலும் நிலைநாட்டப்பட்டதேயாம். ஸங்கல்பாதிகரணம் காணக தேசிகனும் அதிகரணஸாராவளியில் “விஸு ஜெஸுஜதஸ்யு ஜநஸ்யிதிஸயாஹநா விஸுசுத-ஃய-ஃயா ஸ்யு ஜிஹாஸுஜாந ஜெஹநியதிரிஹ தயா நிக்யுஜுசுக்ரி யாணா” என்ற ச்லோகத்தால இவ்வர்த்ததத்தை அருளிச்செய்தார் இதைத் தான் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் த்வதாச்சிரிதாநாமிதயாதிக்ரூப் பொருளாகவருளிச் செய்தார்

ஆக இவ்விவரண்டு விஷயங்களிலும் பெரியவாச்சான் பின்னேக்
கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்பிராய பேதமென்பது ஈஷத்துமில்லை.
ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் மறுக்கப்பட்ட ஜகத்காரணத்வத்தை நித்யமுக
தர்களுக்கு உண்டென்பார் ஆருமில்லை “வளவேமுலகின்முத
லாய” என்கிற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தை விபாக்யானித்தருளா
கின்ற பெரியவாச்சான் பின்னே [இருபத்தினாலாயிரப்படியில்]
“முதலாய” என்ற விசேஷணத்தை வானோரிறைக்கு அந்வயித்து
ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்தபின், வானோக்கே அந்வயித்து மற்

றொரு யோஜனைப்பணிக்குமிடத்து, “நிதயஸூரிகளுக்கும் காரணத்
வமுண்டோவென்னில; அஸ்தரபூஷணத்யாயத்தின்படியே ஸ்ரீ
கௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸம்ஷ்டியை தரிக குமென்றும் ஸ்ரீவத்ஸத்
தாலே ப்ரக்ருதி ப்ராகருதங்களை தரிககுமென்றும் சொல்லு
கிறது.” என்றருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்தையும் நோக்க
வேணும்.

ஆனால், இவ்விஷயத்தில் ஸ்வல்பமான அபிபராய பேதமு
முண்டு, எங்ஙனே யென்னில;—அஷ்டாதசர ஹஸ்யங்களுள் ஒன்
றான அர்த்தபஞ்சக மென்னும் ரஹஸ்யத்தில்—“நித்யராவார்”
என்று தொடங்கி “ஈச்வரநியோகாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்
களைப் பண்ணவும் சக்தராய்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.
இவ்வர்த்தம் சிலர்க்கு ருசிப்பதில்லை “ஜகத்வ்யாபாரவாஜம்”
என்று வெட்டொன்று துண்டிரண்டான கணக்கிலே நிஷ்கர்ஷிக்
கப்பட்ட பின் இங்ஙனே யொரு வாக்யார்த்தமுண்டோவென்று
மருள்கொள்வர். “ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் பராப்தியில்லாமை
போக்கி சக்தியில்லாமையாலே தவிருகிறாரல்லர்” என்ற பெரிய
வாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான ஸூக்தியின் மேல்
தேசிகன் தாக்கவாதஞ் செய்யகாணுகிறோம் “கேவலதர்க்கங்
களையிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாது” என்றும், “தர்க்க
பாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச் செய்
தேயிறே நாம் ப்ரமாண சரணராய்ப் போருகிறது” என்றும்
பேசுமிவர் இங்கு தகெக்-காலுஸி மொஷ்டியிலே நிவிஷ்டரா
னதுஎன்னே? முகதர்களுக்கு ‘பஹுஸ்யூ’ என்கிற ஸங்கலப
சக்தி உண்டானால்தான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் சக்தியுண்டாமென்
றும், ஸர்வ சரீரித்வமுண்டானால்தான் “பஹு ஸ்யாம்” என்கிற
ஸங்கலப சக்தியுண்டாகுமென்றும் கூறுமவரின் கருத்து அறி
யோம். ஏதுக்கு இந்த ஆபத்திகள்? எம்பெருமானுக்குப்
போலே இவர்களுக்கும் ஜகதுபாதான காரணத்வாதிகள் உண்
டென்று சொல்லவந்தார் ஆரேனுமுண்டோ? ஸம்பரதிபந்ஸ்ரஷ்
டாக்களான ப்ரஹ்மாதிகள் ஸர்வ சரீரித்வமும் ‘பஹு ஸ்யாம்’
என்கிற ஸங்கலபசக்தியும் வாய்ந்தோ ஸ்ருஷ்டிப்பது? “சுநெ
ஹுக்ஷு ஹுஷ்நிநிஷுக்ஷுக்ஷு கத-க்ஷுக்ஷு கவிரஹுஷு

உநவாயெ” என்ற தம்முடைய குல கூடஸ்தரான விசுவாமித்ரபக
வாந் ஸ்ருஷ்டித்ததும் இங்ஙனையோ? இவர்தாமே ப்ரக்ருத
ச்லோகபாஷ்யத்தில் “வனவ்வா யொஜநா” என்று தொடங்கிச்
செய்தருளின யோஜனையில் “வீனாதொகிரிஹ தெஷாந்
(ஹ்ருஷ்ரூபாஜீநாந்) ஹவதநுஹ்ருஷ்ரூபெஃ
ஹ்யதஸுக்ரதஸுஹ்ருஷ்ரூபா” என்றதும் விஸ்வநுதமாயிற்
றுப போலும் எம்பெருமானுடைய நியமமுண்டாகில் செய்யவல
லார் என்னுந்நிக, ஆகாசதாண்டவஸேஹாதரங்கனான இந்த
ஆபாதநங்கள் எங்கே விலைசெல்லும்?

“ஹ்ருஷ்ரூபாவதந் நாவதநெ” என்றும், “நவ
ஹ்ருஷ்ரூபாவதநெ” என்றும் ஒரு புறத்திலும் “ஹ்ருஷ்ரூபாவதநெ
காரிந் காரிந்ஹ்ருஷ்ரூபாவதநெ” என்றும் “ஹ்ருஷ்ரூபாவதநெ
கேஷா காரிவாரொஹவதி” என்றும் மற்றொரு புறத்திலும் ஒதி
யிருந்தால், கர்மாதீநமான புநராவருத்தியிலையென்று முந்தின
சருதிகளால் சொல்லப்படுகிறதென்றும், ஸ்வசசந்தகைங்கர்யரூப
மான அநுயாதராரத்தமாக நேரும் ஸாவலோகஸஞ்சாரம் பிந்தின
சருதிகளால் சொல்லப்படுகிறதென்றும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் நிர்
வஹித்த கட்டளை இங்குமொக்கும் நாரதீயமென்று ப்ரஸித்த
மான ஹ்ருபித்திஸுதோதயத்தில் ஐந்தாவது அதயாயத்தில் (66)
“தெஹி கௌயந்ஹ்ருஷ்ரூபாவதநெ ஜஹ்ருஷ்ரூபாவதநெ” என்று
சொல்லியிருப்பதையும், “ஹ்ருஷ்ரூபாவதநெ” என்று
ஆளவந்தாரருளிச செயததையும், “ஹ்ருஷ்ரூபாவதநெ” என்று
ஹ்ருஷ்ரூபாவதநெ ஸ்ரீபிதி விஷ்ணுநெ ஹ்ருஷ்ரூபாவதநெ
ஹ்ருஷ்ரூபாவதநெ” என்று எம்பெருமானாரருளிசெய்த ஸ்ரீவைகுண்ட
கத்ய ஸூகத்தியையும், இவையித்தனைகருமடியாக விஷ்வகஸேந மந்த்
ரத்தில் † “விச்வஸ்ருஜே” என்றிருப்பதையும் மற்றும் பல ப்ர
மாணங்களையும் தழுவிப் பெரியவாச்சாநபிள்ளை அழகாக அரு
ளிச்செய்த நிர்வாஹம் பரம்போகயமேயாம்.

மேற் குறித்தப்ரமாணங்களை தேசிகன் நயிப்பிக்கப்படுகது
இவையெல்லாம் ப்ரசம்ஸாபரங்களென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தி

† இதுதேசிகனும் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் (42) உதாஹரிக்கப்பட்டது.

லும் கத்யபாஷ்யத்திலும் நிரவஹிக்கிரூர். ஸ்வரூபயோக்யதையைச் சொல்லிற்றுகலாமென்று பெரியவாசசான்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றுகிரூர் இத்தனையே வாசியுள்ளது. “சக்தியுண்டு, ப்ராப்தி இல்லை” என்ற பெரியவாசசான்பிள்ளையின் ஸூக்தி அஸங்கதமென்று கருதியதூபபுலம்மான் “தயாவியஸக்திஸாவிநம் ததபூர்ஷிஸு ஷுவக்ஷா” [சக்தியுண்டானால் ப்ராப்தியில்லை யென்னப் போகாது] என்று அவலீலையாகச் சொல்லிவைத்தார். “நித்யஸு ஸுரூபவபொமுதே மவொவயாநாவஸ்யுஹாவம்” என்கிற கையாடிக்ரியாயத்தில ஊறமுற்றனா போலும்.

சுருஷிவபெயம் || சதுச்சலாகிபாஷ்யத்தில் “காரணதா ஷிஸு வுஷணந்து வதிராகுமொவரம்” என்றும் “யயா ஸுதஸு ஹவதா வாரஸாரெஜு ஸுதீஸுதாஷிலிஷேவி ஜமஜூர் வாரவஜ்ஜிதி வுஷணவூடுதராகாரெ வெவ்ஷிஷிஸூபுதெ, தயா ஹாவிலவதி” என்றும் சொல்லிவைத்த வர்தாமேந்யாயவரித்தாஞ்ஜநத்தில ஈச்வர பரிசேசத்தத்தில் “ஜமஜூ நகூடுஸஷிஸு ஸாணுதபூபூதாஷிலாஜிஸு ஸாஜிமிராம் நிவக்ஷாவூ” என்று சொல்லிவைத்தார். பரஸ்பரவிருந்ததாக இங்ஙனையுள்ள ஹறை ஸமரஸப்படுத்தப் புகுந்த பின்புள்ளார், ந்யாயவரித்தாஞ்ஜநவ்யாகயாநமான ரதநபேடிகையிலும் பூரிதத்வ வரிததாஞ்ஜநத்திலும் “ஷேவீ நிஷம் ஜமதூரணதூ ஹி ஸுரூபவபொமுதாஜாகுரூபம் நதூ மவொவஹித வூவாராஜதூ” என்று எழுதி வைத்தார்கள். “சக்தியுண்டு, ப்ராப்தியில்லை” என்ற பெரிய வாசசான்பிள்ளையின் நிர்வாஹமொழிய வேறென்றும் சரணமாயிற்றில்லை.

“நித்யஸு ஸுரூபவபொமுதே மவொவயாநாவஸ்யுஹாவம்” என்ற நியமம் இப்போது எங்கே புக்கொளித்ததோ அறியோம்.

“முக்தாத்மாவுக்கு எம்பெருமானோடு பரமஸாம்யாபத்தியை வேதம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும் ‘ஜகத்வ்யாபாரவாஜம்’ என்று வைஷம்பயம் ஸ்தாபித்ததுபோல் பிராட்டி

விஷயத்திலும் அது ஸ்தாபிக்கப்படவேணும்” என்றுசதுச்ச்ஸோகீ பாஷ்யத்தில் தேசிகனருளிச்செய்தது பொய்யோ? ஜகத்காரணத்வ விஷயத்தில் இங்ஙனே வைஷம்யம் கொள்ளவேணுமென்ற இவர் தாமே ‘ஜகத்காரணதவத்தால் ஸாப்யநகொள்ளவேணுமென்று ந்யாயவரித்தாஞ்ஜநத்திலருளிச்செய்தது பொய்யோ? இவ்விரண்டு ஸூஸூகீஸூகீகளையும் அவிருத்தமாக நயிப்பிக்கவேண்டி சதுசச்ச்ஸோகீ பாஷ்யஸூகீயை மஹோவஹிதவ்யூவாராஹித்யூபதிவாடி நத்தில் நோக்குடையதாகவும் வரித்தாஞ்ஜநஸூகீயை ஸ்வரூப யோக்யதாபரதிபாதநத்தில் நோக்குடையதாகவும் நிரவஹித்தார்க ளென்றது பொய்யோ? பிராட்டியின ஜகத்வ்யாபார விஷயத்தில் முக்தர்களின் ஜகத்வ்யாபாரத்தைத் த்ருஷ்டாந்தீகரித்த தேசிகனுக்கு “ஸகூரஹி பூரஹி ந-ஹி” என்பது பிராட்டி திறத்தில் ஸம்மத மாம்போது முக்தர் திறத்தில் மாத்திரம் அஸம்மதமாயிற்றெங் னனையோ? ஸங்கல்பஸூரயோதயத்தில் காட்டின ஸுஹமாஸி க்ஷுஹநாயமேகீடா இங்குநினைவுக்கு வாராநின்றது.

இவ்விஷயமாகவே சரணாகதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் பேசும் போது “ஸகூரஹி ஜமஹிவாரொஷு-ஹிவால்நஹித்யூ வாநாஹிகவக்ஷாவி நிரஹி” என்று செருக்குடனுரைத்த தும வித்யோபேக்ஷிஜ்ஞஹித மென்னுமிடத்தைக் கீழ் விரித்த நிருபணங்களைக் கொண்டு அறிஞர்கள் அறுதியிடக்குறையில்லை.

—❧— மூன்றாம் விஷயம். —❧—

“தவாம்ருதஸ்யந்திநி” என்கிற இருபத்தேழாம் ச்ஸோகத்தில் “நிவேசிதாத்மா” என்றபதத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச் சான்பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அணுமாத்ரமும் அபிப்ராய பேதம் இல்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் பூர்வபக்ஷிகள் அஸ்தானே பரமித்து இங்ஙனே எழுதுகிறார்களா—“நிவேசிதாத்மா என்கிற பதத்திற்கு ‘நிவேசிக்கப்பட்ட மனதானது’ என்று மனதையே கர்த்தாவாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் அரு ளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது இந்த பாஷ்யத்தில், அதில் ஏக தேசாநவயம் முதலிய அஸ்வாரஸ்யங்களை நினைத்து, ‘வைக்கப் பட்டபுத்தியையுடைய நான்’ என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக் கிறது” என்று.

இந்த நிர்விக்ஷயப்ரமத்தை நிருபகர்கள் தாம் ஆராயவேண்டும். நிவேசிதாத்தமா என்பதற்கு ‘நிவெஸிதஸூஸாஸு க்ருதாவ’ என்று காமதாரயஸமாஸம் விவக்ஷித்து, “தேவருடைய நிரோஹைகமான ப்ரஸாதத்தாலே நிவேசிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸானது” என்று மநஸ்ஸையே காத்தாவாக்கிப் பெரியவாச்சானபிள்ளை உரைத்தது உண்மையே தேசிகனும் தமது பாஷ்யத்தில் இவ்வர்த்தத்தையே தழுவி இங்ஙனமே உரைத்தருளினரேயன்றி வேறொரு பொருளை நெஞ்சிலும் நினைத்திலர். “[நிவெஸிதாஸூஸா]ரக்ஷணோபவந (உபாஸித) வுஹ்யபொம் தஸு’ உக்ரோஹிவாஹிநா துபெவ ஐஸாவஸூவிதா வுஹ்யித்யஸு” என்றிறே ஸ்தோத்ரபாஷ்ய ஸூக்தியுள்ளது. “வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடைய நான்” என்று தேசிகனுரைத்திருப்பதாகப் பிறர்வரைந்திருப்பதற்கு அந்தோ! பாஷ்யத்தில் என்ன ஆதாரமுள்ளது? இச்சதி என்கிற கரியாபதம் ப்ரதமபுருஷனாயிருக்கும்போது, நான் என்று தன்மையாக உரையிடுதற்குரிய பரமம் பண்டிதபூஷணரல்லாதார்க்கு எங்ஙனே விளையும்? தாம்மருண்டதோடு பிறரையும் மருள்விக்கமுயல்வது மிகவியப்பே. “துபெவஐஸாவஸூவிதா வுஹ்ய” என்ற மேற்குறித்த பாஷ்ய பங்த்தில் காலை யொடித்தெறிந்து ஸமஸ்தபதமாக்கிக் கொண்டாலும் நான் என்பது விசேஷ்யமாவதற்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? அப்போது இச்சதி என்ற படர்க்கையை யொழித்து இச்சாமி என்று தன்மையாகக் கொள்ளவேண்டியதாமிறே இனி, தாத்பாய விவக்ஷயா, ‘நான்’ என்றது என்று சொல்லப் பார்க்கில், ‘தஸு’ என்று ஒழிந்திடுவோம் “ஐஸாவஸூவிதவஸுஹ்ய” என்று ஸமஸ்தபதமாகச் சிலர் அச்சிட்டபடி பாடங்கொண்டாலும், கர்மதாரயப் பொருள் பொருந்துமேயன்றி பஹுவீஹ்யாத்தம் ஸமஞ்ஜஸமன்று மேல பங்க்திகளை நோக்கினால் இது நன்கு விளங்கும் பஹுவீஹியே தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதமாகில் சுயூஹாயமான கர்த்ருபதத்தை அதயாஹரித்துக் காட்டி உரைத்திடவேண்டியிருக்க அங்ஙனமுரையாதது குற்றமாமிறே. இச்சாமி என்று உத்தமனாயிருந்துவிட்டால் அஹம் என்று அர்த்தாவ்லிதமாகும் இச்சதி என்று ப்ரதமனாயிருக்கையாலே ஏதேனுமொரு பதத்தை [புமாந் என்றோ ஜந் என்றோ] அத்யா

ஹரித்துக் காட்டவேண்டுமிதே அங்ஙனே ஒன்றும் காட்டாமை யாலும் கர்மதாரயப் பொருளே தேசிகனுக்கு விவக்ஷிதமென்பது திண்ணம் இன்னமும்; ஏற்கனவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அரு ளிசசெய்திருக்கும் கர்மதாரயப் பொருள் அஸம்பத்தமென்றும் பஹு-வ்ரீஹயர்த்தம் சொல்வதே ஆவசயகமென்றும் தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பரேல இக்கருத்து ஸ்பஷ்டமாக விளங்கு மாறு பன்னியுரைத்தே யிருப்பர். இங்ஙனே வசநவ்யக்தி விளைந் திராது.

கிம்பஹுநா? பஹு-வ்ரீஹயர்த்தமே தேசிகன் திருவுள் ளம் பற்றினது என்று பூர்வபக்ஷிகள் கருதினபடியே நாமும் முழு மனமாகக் கருதியே விடுவோம் இங்ஙனே இருவர்க்கும் அபிப் ராயபேதமுண்டாய்த்தென்று கொள்ளில் குற்றமென்றோ? இரண்டு படிக்கும் சாஸ்த்ரம் இடம் தந்ததாகில், யதாருசி பரிக்ரஹிக்கக் குறையென்? மேல் “ஸ்புரத் கிரீடாங்கத” என்ற (36) ச்லோகத் தில் “லஸத்துலஸ்யா வநமாலயோஜ்வலம் ” என்றவிடத்து, லஸத்துலஸ்யா என்ற பதத்திற்கு, “வஸகீவலா து-வலீவ ” என்று கர்மதாரயமும், ‘வஸகீ து-வலீ யஸ்யா-வலா’ என்று பஹு-வ்ரீஹியும் ஆக இரண்டு ஸமாஸமும் சொல்லக்கூடியதா யிருக்கையாலே இங்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எங்ஙனே திரு வுள்ளம்பற்றினர் என்று ஆராய்ந்த தேசிகன், இரண்டுபடியும் அவருகந்தேதெயன்று துண்ணிதின் உணர்ந்து தமது பாஷ்யத் திலே அவ்விருவகையான ஸமாஸத்தையும் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செப்தார். அங்கு இரண்டும் பொருந்துமாபோலே இங்கும் பொருந்தக் குறையொன்றுமில்லையே இனி உபவரிமு-ஹமோ சுநு-தாவரிமு-ஹமோ வெஹிக்மிதே அவரவர்களின் இச் சையே இதில் நியாமகமானபின்பு ஆசேஷமென்? ஸமாதாந மென்?

லஸத்துலஸ்யா என்றெடுத்தவிடத்திற்கும் இவ்விடத்திற்கும் வாசியுண்டென்று சொல்லக் கனவிலும் கருதவேண்டா. இங்கு ஏகதேசாந்வய மென்கிற சாஸ்த்ரதோஷம் உண்டென்று பூர்வ பக்ஷிகள் உரைத்திருக்கிறாரே; லஸத்துலஸ்யா என்றவிடத்தில் இந்த தோஷத்துக்குப் ப்ரஸக்தியில்லையே; ஆனபின்பு வாசியுண்டே.

யென்னில; பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா என்ற இவ்விடத்தில் ஏக தேசாந்வயம் தோஷமென்று சாஸ்த்ரஜ்ஞ கோஷ்டியில் மீண்டும் வாய்திறக்கவேண்டா; சாஸ்த்ரவாஸநையைச் சிறிதுமறியாதார் பக்கலிலே இதனைச் சொல்லிக் குணஸமாடலாமத்தனை.

இன்றுமக்கிந்த ரஹஸ்ய முரைப்போம், உணர்ந்து தெளி வீராக.

ஏகதேசாந்வயம் இருவகைப்படும் ஒரு விசேஷணபதம் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமானதொரு விசேஷ்யபதத்திலே அந்வயித்துப் பொருள்படுதல் ஒன்று, ஒரு விசேஷ்யபதம் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமானதொரு பதத்திலே அந்வயித்துப் பொருள்படுதல் மற்றொன்று இவற்றுள் முந்தினதற்கு உதாஹரணம்— “உஜாஸுதம் ஸாகவிநாஸகாரணம் நஜாஜி விஷ்ணுஸாரவாடிவம் கஜம்” என்பதாம் இவ்ரு உமாஸுதம் என்ற விசேஷணபதம்; மேல் ஸமஸ்தபதத்தின் ஏகதேசமான விக்நேச்வரபதத்திலே அந்வயிக்க வேண்டியதாம் இந்த அந்வயம் சாஸ்த்ர தூஷிதம். சாப்த போதம் பிறக்கமாட்டாமையாலே அபபரயோகமென்று இகழ்ப படும். இரண்டாவதான ஏகதேசாந்வயம் சாஸ்த்ராதாமதம் மஹா காவ்யங்களிலும் பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளிலும் இது பெரும்பாலும் இடம் பெற்றேயிருக்கும்.

“ஸூரீகி விஷ்ணுநெ நுஜஸஸிஸூரெதேஸ்யபதம்” என்ற ஸூவைகுண்டகத்ய ஸூஸூக்திகாண்க. “விஷ்ணுஃ வடிபுணயிநீம் மிரஜாஜிபெஹம்” என்று ஸூவைகுண்டஸ்தவத்திலே ஆழ்வானும் இங்ஙனே பரயோகித்தார விஷ்ணுணை என்ற விசேஷ்யபதம் மேல் ஸமஸ்தைகதேசமான பத சப்தத்திலிறே அந்வயிப்பது

அத்தனை ஆரம் தேடவும் வேண்டா; இந்த ஸ்தோத்ரரத்நத் தன்னிலேயே “உதக்ரபீநாம்ஸ” என்ற (34) ச்லோகத்தில் “ஔவ ஸிபா” என்ற பதம் ந்யக்ஞுத என்ற ஏகதேசத்திலிறே அந்வயிப்பது. இவர்தாம் அங்கு வாய்திறக்கவுமில்லையே. நிவேசிதாத்மா என்ற இவ்விடத்தில் மாத்திரம் என்ன அநர்த்தம் விளைந்திட்டதோ அறியோம். இங்கு கர்மதாரயஸமாஸம் கொண்டால் ஏகதேசாந்வய தோஷம் விளைகின்றதென்றும், பஹுவரீஹிஸமாஸங்கொண்டால் அது தணிகின்றதென்றும் கூறுமிவர் சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பயின்ற

வகை சாலவழிகியதே எந்த ஸமாஸம் கொண்டாலும் பாதபங்கஜே
என்ற பதம் ‘நிலேசித’ என்ற ஏகதேசத்திலே அந்வயியாமல்
வேறெங்கு அந்வயிககுமோ? அறிஞர்கள் ஆராய்மின். அவ்
விடத்து பாஷ்யபங்கத்தியும் “ துவெபவ ட்யூபாவஸ்டாவிதஸூத்ரி: ”
என்ற பாடமாகவே உள்ளதாயின் த்வயா என்ற பதம் ஏகதேசத்
திலே அந்வயியாதே வேறெங்கு அந்வயிக்கவல்லதோ? “ மருதிருத்
தாய்’ உன் வளர்த்தகியோடே வளர்கின்றதாலுன்றன் மாயை
தானே” என்றறபோலே விருதுகளுடனே விசேஷ ஞானமும்
வளர்கின்றது போலும்

“ ஏகதேசாந்வயம் முதலிய ஆஸ்வாரஸ்யங்கள் ” என்ற பூர்வ பக்ஷிகளுக்கு “ முதலிய ” சப்தத்தாலே விவக்ஷிதமானவை இன்னம் எவையோ அறியோம். அதோஷமான இந்த ஏகதேசாந்வயத்தைப் பெரிய தோஷமாக நினைக்குமவர்கள் பஹுவரீ ஹி பக்ஷத்தில் கூடப் புவடியா ஹரா தோஷம் வலிதாக நிற்குமென்று நினைப்பதைத் தென்னோ?

இங்கே நினைவுக்குவந்ததொரு அற்புதமான விஷயம் மறைத் திட முடியாமையாலே விளம்பப்படுகின்றது கீழே நாம் இருவகையான ஏகதேசார்வங்களைக்காட்டி, விசேஷணத்திற்கு நேரும் ஏக தேசார்வம் ஸர்வாத்மநா சாஸ்த்ரதூஷிதமென்று நிரூபித்தோம். வ்யுத்தபத்திவாதம். மஞ்ஜுஷா முதலிய சாஸ்த்ரநூல்களிலே இது நிர்விவாதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதேயாம் இதில் மதபேதமென்பது யாதொன்றுமில்லை இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயுட, யதிராஜஸப்ததியிலே “ஸூவிராநிமரிஜ்ஜொரிஸ்யபா” என்றச்லோகத்திலே “ரஸவாரிரிஷுஸூவாவொஷஸூபுடூபுடெஷநுருவணவணிக்ஷு: க்ஷப-ஓராவ-ஓ. கிரித்யுஷிநுதெ” என்று தேசிகன் பரயோகித் தருளினார் “கருப்பூரத்தின் விலை உப்புவாணியனுக்குத் தெரியுமோ?” என்ற லோகோக்தியை இங்கு மொழி பெயர்த்துள்ள இங்கு ரஸபரிமளேத்யாதி விசேஷணம் எப்பதத்தில் அந்வயிக்கின்ற தென்று நோக்கவேணும் ‘க்ஷப-ஓராவ-ஓ’ என்ற விசேஷ்ய பதத்திலென்னில்; கர்ப்பூரத்தின் விலைக்கும் ரஸபரிமளங்களுண் டாகவேணுமே. அவையுள்ளது கர்ப்பூரத்துக்கேயிறே. ஆகையாலே

அவ்விசேஷணம் ஸமஸ்தைகதேசமான கர்ப்பூரபத்திலே அந் வயித்தாலன்றி விவக்ஷிதம் வரித்திக்க வழியில்லை வ்யாக்ஷ்யாதாக்க ளெல்லாம் அபபடியே அந்வயித்தார்கள். இந்த சலோகந்தானே ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்திலும் இரண்டாம் அங்கத்திலே அநுஸம ஹிதம். அங்கு தமிழரையுரைத்த நம் பண்டிதபூஷணஸ்வாமி— “ருசி, வாஸனை இவைகளைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரம்பண்ணுகிற கோஷத்தினால் பட்டணங்கள் பிளந்துவிடும்படியாக இருக்கிற பச் சைக் கற்பூரத்தின் விலையை உப்புவயாபாரிகள் என்ன வென்று நினைப்பார்கள் ” என்று அழகாக அருளிச் செய்து வைத்தார். பொருள் போக்கியமே ; மூல சபதஸந்தர்ப்பமும் கம்பீரமே அந் வயம் அமைவது எங்ஙனையோ ? “உமாஸுதம் சோகவிநாசகார ணம் நமாம் 'விக்நேச்வரபாதபங்கஜம் ” இத்யாதி ச்லோகங்களும் இனி சிரஸாவாஹ்யமே போலும். அந்தோ ! இங்கு மதிசெலுத்து வாரில்லையே. இவர்களுரைக்கும் பொருளை இந்த மூல முள்ள படியிலே சாஸ்த்ரீயமாகப் பொருந்தவிடவல்லா முன்வருவரேல, வாணுள்முற்றும் அன்னவர்தா ளிணையைச் சென்னிமேற்கொண்டு திரிவேன் .

கண்விழித்து நோக்கவேண்டுமிடத்தே கண்ணுறங்கிப்போய், நிர்மலமான நன்னெறியிலே மயங்கிநிற்பார்க்கு நமோநம: இதனி லும்விஞ்சிய பரிஹாஸ்ய ப்ரஸங்கம் வேறென்றில்லையென்று * வெள்கிப்போய்த் தம்முள்ளே தாம் விலவறச்சிரித்திடாரோ ?

“நிவேசிதாத்தமா ” என்ற ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில கர்மதாரய ஸமாஸமும் பஹுவரீஹிஸமாஸமுமிரண்டும் பொருந்துமென்று சொன்னோம். எந்த ஸமாஸத்திலே ஸ்வாரஸ்யாதிசயமுளதென்று ஆராயில் கர்மதாரய ஸமாஸங்கொண்டு மநஸ்ஸைக் கர்த்தாவாக ஆக்கியுரைப்பதிலேயே அஃதுள்ளது. உத்தரார்த்தத்தில் மது வ்ரதத்ருஷ்டாந்தம் காட்டியிருப்பதற்குச் சேர மநஸ்ஸுக்கே தார்ஷ்டாந்திகத்வம் இருக்கவடுக்கும் “நின்றவா நில்லா நெஞ்சு” என்றும் “சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ” என்றும் சஞ்சலமாகச் சொல்லப்பட்ட மநஸ்ஸுக்கும், மலர்தோறும் நின்றவாநில்லாதே திரிந்து சஞ்சரீகமென்றே பேர்பெற்ற வண்டுக்குமேயிறே உவமை யொத்திருப்பது. “ போந்ததென்னெஞ்சேன்னும் பொன்வண்டு,

உனதடிப்போதிலொண்சீரார் தெளிதேனுண்டமர்ந்திட வேண்டி” என்ற இராமாநுச நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தையும் இங்கே இணைத்துக் கொண்டால் பரமரஸமாகும் இவ்வளவு இனிமையான பொருள் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் விளங்காதிருந்தாலும் விளக்கிக் கொள்ள விரும்பவேண்டியிருக்க உள்ளதையும் அபலபித்து அவரை அரவிக கோஷ்டியில் அந்வயிப்பிக்க நோக்குவதே! என்று நோகின்றோம். ஐத்யுஷிஷு ஹதஸ்ய ஔஜாராவியாதேந ||

—❧ நான்காம் விஷயம். ❧—

“ த்வதங்க்ரி முத்திச்ய ” என்ற இருபததெட்டாம் ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் “ மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் பண்ணின பரபத்தியெல்லாம் வேணுமோ? காயிகமான அஞ்ஜலி யொன்றே அமையாதோவென்கிறார் ” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச செய்திருப்பதில் தூஷணம் காட்டுகிறார் அஞ்ஜலிக்கு ஸாக்ஷாந் மோக்ஷ ஸாதநத்வம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளமென்றும், பக்தி ப்ரபத்தி விதாயக சாஸ்த்ரந்தர வெயயப்யும் வருகையாலே பரம்பரயா மோக்ஷஸாதநத்வமே கொள்ளக்கடவதென்று தேசிகன் ஸ்தாபித்தாரென்றும் ஸம்பரமித்த முதுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை இங்கே நாம் சுருக்கமாக முடித்துக் கொள்வோம்

அஞ்ஜலிக்கு ஸாக்ஷாந்மோக்ஷாபாயத்வம் சொல்லவொண்ணதென்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்திலே தேசிகன் அதிகமாகச் சில ப்ரஸங்கங்கள் செய்தருளியிருப்பது உண்மையே. இந்த ப்ரஸங்கங்கள் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தியின்மேல் நோக்காக அவதரித்தவையல்ல. ஐட்டர் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தின் உபோத்காத ப்ரகாணத்திலே—

“ நநு முருகீவஹுஷாநவஸூரியவிஸௌஷாநுவ ஶஹாயிஸூயு தஹுஜாநொவகூஸூய வாஜாநூஸாயுதவா ஷொயுதிவாஹி. முருகஸாஸ்த்ரவெயயப்யுப்யஸம்மெந பூரிணவிரூபம். (உதிவெசு.) தஹிஹி ஸவிதஹவஹுஷாவஸு ஹாஹஸூய வெஸாஹம். ஹவ்யொவி ஹவஹுஷுதநம்

உவ்ஹாஜிவி யுரு யாரயதெவ ந மருஸாஸுநாயு-
க்ஞ; தஸு ஸுயுயிகாரதாசு। கஸுதா வதஸுதிவா
ஸாஜியெயு உமவஹலாயாரணருவிஸுஜிவித ஹமுவஹிகா
ரதாஸு மரீயஸலாவி உமவதஸாஹவ ஹஹெதா; ஹ
யஸி கிண்டணவாரித? யயாஹ மரீயஸி ப்ரபொமஹெவா
யுஹெவ: ப்ரஹிதி, தயா ஹயஸுவி ஹவஸுஹிவிஸெஷா
ஹெஷி”

என்று விரிவாக அருளிச் செய்தவற்றையே குறிக்கொண்டு
தேசிகன ப்ரஸங்கித்தாரென்பது ஸ்பஷ்டம். ஸ்தோத்ர பாஷ்ய
பங்க்திகள் அஞ்ஜலிவிஷயமென்றும், ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யஸூக்தி
கள் திருநாமஸங்கீர்த்தனவிஷயமென்றுங்கொண்டு அதற்கு மிதற
கும் யாதொரு ஸமபந்தமுமில்லை யென்பார் ஆராய்ச்சி யில்லாதா
“திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்திற காடடிலும் மிகசுமந்தது அஞ்
ஜலி” என்று தேசிகனருளிச் செய்தமை காண்மின். அன்றியும்
ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் “நம: யாரயநுகுதெ யஜநயஜெஞ்”
என்றுதொடங்கி நாமஸங்கீர்த்தன விஷயமாகச் சோதிவாய் திறந்து
மருளிச் செய்தார் அவ்விடத்திலே பட்டர் ஸூக்திக்கும் தேசிக
ஸூக்திக்கும் பொருத்தம் குறையற்றதேயென்னில், அது பெரிய
வாசசான்பிள்ளை ஸூக்திக்கு மொக்குமாய்த்து. விரோதோதபாவ
நமே அபரஸக்தமென்றொழிக. வாஸுஹிவிஸெஷா:.....*

—❧— ஐந்தாம் விஷயம். ❧—

மமநாத! யதஸ்தி என்கிற ஐம்பத்து மூன்றாம் ச்லோக வியாக்
கியானத்தில் பெரியவாசசான்பிள்ளை ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும்
ஆத்மாபஹாரதலயமாக அருளிச் செய்துவிட்டாராம்; இதில்
சாஸ்த்ரார்த்தங்களெல்லாம் வியாகுலங்களாய் விடுகின்றனவாம்.
“அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:” என்று கீழ்ச்லோகத்திற
பண்ணின ஆத்மஸமாப்பணத்திற்கு, “மமநாத!” என்கிற இந்த
ச்லோகம் அதுதாபப்ரகாசகம் என்று பெரியவாசசான்பிள்ளை
உரைத்தருளினது சாஸ்த்ரவிருத்தமாம். இது கீழ்ச்லோகத்
திற்கு விவரணமென்று தூப்புல்பிள்ளை நிர்வஹித்ததே பொருத்த

முடையதாம். சாஸ்த்ரஞ்சூக்ட்குச் செவ்வனே தெளிவு பிறக்கு மாறு இங்கே பன்னியுரைப்போம்.

கீழ்ச்லோகத்திற்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்றி இர்த்ச்லோகத்தில் அதுதாபப்படுகிறாரென்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரைத்தருளினவிதில குற்றங்குறை இறையுமில்லை “ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு அதுதாபப்படுகிறாரென்று கொண்டால் அது தாபயோக்யங்களான பாபங்களைப்போலே ஆத்மஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபந்தானே; அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டு விடாதா?” என்பது பூர்வபக்ஷிகளின் ஆகேஷம் இதற்கு இட மறுப்படி பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்வது பாரீர்;— “[தே கிம் னு ஸமர்ப்பயாமி?] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணீயமேது? ஸமர்ப்பகா ஆ? ஸமர்ப்பணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை; ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந திரியமில்லை; ஸம்ஸாரபீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூபயாதாத்ம் யஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமிரண்டும் யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது.” என்ற ஹ்ருதயஹாரியான ஸ்ரீஸுத்தியைக் காண்மின் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஆழ்ந்த அழகிய இக் கருத்தைக் க்ரஹிக்கவில்லாத தூபபுலம்மான் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே சில ஸுத்திகளைக் காடுமோடு பாயவிட்டாரா. ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை மறுப்பதாகப் பொருள்கொண்டார்; பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம் அநவனில்லையாயிருக்க, எதுகொண்டு ப்ரமித்தாரோ அறிபோம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், பண்ணினதற்காகப் பிறகு அதுதாபம் காட்டுகையும் ஆகவிரண்டும் இவ்விததியில் மாறிமாறி நடந்தே தீரும் என்றருளிச்செய்திருக்க, “ஈசு வஹிவஹிதஸுரஹிவஹிவஹிணாநுஸ்யெந தஷெவ ப்ரதிஹிவஹித ஹி வஹி” என்று தேசிகன் அதுவதிப்பது ஆதாரமுடையதோ?

ஆனால், கீழ்ப்பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு இதனால் அதுதாபப்படுவதாக வியாக்கியானஞ் செய்யலாமோ? தப்பான காரியத்துக்கன்றோ அதுதாபிக்கவேண்டுவது—என்று கேட்பீர்கள். கேண்மின்; கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாத்

பத்தாரும் ச்லோகமளவும் பதினான்கு ச்லோகங்களாலே பகவானுடைய நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பரமபுருஷார்த்தமாகப் ப்ரார்த்தித்தவர்தாமே அடுத்த (47) “யிமஸுஹிவிநீதம்” என்கிற ச்லோகத்தால், கீழ் அப்படிப் ப்ராராததித்ததற்கு மஹத்தான அநுதாபத்தை மூலத்திலேயே ஆவிஷ்கரித்தாரே ; அஃது என்னவென்று ஆராய்ந்தீர்களோ? கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனை கூடும் என்றோ கூடாது என்றோ எங்ஙனே நிஷ்காஷிக்கின்றீர்? கூறுமின் கூாமதியீர்!.

ஸ்ரீ தேசிகன்தாமும் சரணாகதி தீபிகையென்னும் தீபப்ரகாசஸ்தோத்ரத்தில் (41.) “ஐதூத் ஸுதேகஸுரெணெ ருநவெரவாபெயு துக்ஷிணரூபவிலவெ ஸ்யுஹயாவராயுநு” என்று—பகவத்கைங்கர்யத்தை ஆசைப்படுவது மஹாபராதம் என்று வாய்விட்டருளிச்செய்கிறார் கைங்கர்யப் ப்ராராதனை அபராதகோடியில் அந் வயித்ததாகில் “நித்யுகிணரோ லவாநி” என்கிற ப்ரார்த்தனை எங்ஙனே கூடும். தப்பான காரியமென்று நிரணயிக்கப்பட்டபின் அதனை புத்திபூர்வமாகச் செய்யலாமோ? ஸகல சாஸ்த்ரதத்வஜ்ஞரான தாம் “ஸ்ப்ருஹயா அபராத்யந்” என்றதற்கு முன்னும் பின்னும் பலகால கைங்கர்ய ஸ்ப்ருஹை பண்ணிப்போந்தது எங்ஙனே? “உலகுபடைத்துண்ட வெந்தை, அறைகழல் சுடர்ப்பூந்தாமரை குழைற்கு, அவாவாருயிருருகியுக்க, நேரியகாதலன்பிலின்பின் தேறல், அமுதவெள்ளததானாஞ் சிறப்பு” என்று (திருவாசிரியத்தில்) பரமப்ராப்யமாகப் போற்றப்பட்ட கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனையை அபராத கோடியிலே நிறுத்திப் பேசலாமோ தேசிகன் பூர்வபக்ஷிகள் பெரியவாசசான்பின்னே ஸ்ரீஸூக்தியில் பண்ணும் சோத்யங்களெல்லாம் முந்திறமுன்னம் இதுதன்னில்பண்ணப் ப்ராப்தம். சாஸ்த்ரங்களில் விஹிதமான கைங்கர்ய ஸ்ப்ருஹை பாபமாயிற்றாகில, ஆத்மஸமர்ப்பணமும் அங்ஙனே பாபமாகக் குறையென்றோ? அதற்குச் சொல்லும் ஸமாதாரங்கள் இதற்கும் ஒக்குங்கிடர்.

அகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாரணை பரமபுருஷனை நாம் நெஞ்சால் நினைப்பதும் வாயால் ஏத்துவதும் உடலால் தீண்டப்பார்ப்பதும் மஹாபாபம்! அவத்யம்! நிறக்கேடு! என்று ஒரு

புறத்தில் அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும், மற்றொரு புறத்தில் அவற்றையேசெய்து ‘இலலையெனக்கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரே’ என்று கணிந்து களித்துக் குறைமடவும் காண்கிறோம்; இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாதமாகுமோ? இவையெல்லாம் பாஸ்பரவிருத்தம்போல் தோற்றினாலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே இரண்டுபடிகளும் சொல்லித் தீரவேண்டியவை யத்தனையிதே அதுபோல, முந்தாற ஆத்மஸுமர்ப்பணம் பண்ணுவதாகவும், பின்பு அதற்கு அநுதரிப்பதாகவும் பாசுரமிடுகை சாஸ்த்ரார்த்தம் என்று அறுதியிட்டபின் விளையுங்குற்றமென்கொல்?

கீழ்ச்லோகத்திற்கு விவரணமாகப் பிறந்தது இந்த ச்லோகம் என்று அருளிச்செய்கிற தேசிகன் திருவுள்ளமும், அநுதாப பரமாக வியாக்கியானித்தருளுகிற பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளமும் பர்யாயத்: ஓக்குமேயன்றி வேறுபடாது ஆத்மாத்மீயங்க ளெல்லாம் எம்பெருமானுடையதேயென்று ஸ்தாபிப்பதேயிதே ‘மமநாத’ யதஸ்தி’ இத்தயாதி அருளிச் செய்கிற ஆளவந்தாருடைய திருவுள்ளம். இதனையே இரண்டு வ்யாக்க்யாதாக்களும் இரண்டு வழிகளாலே விளக்காநின்றார்கள். இருவருடைய லக்ஷ்யமும் ஒன்றேயாகையாலும், சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் விபரதிபத்தியில்லாமையாலும் மதபேதமென்பது இதில் இல்லை. “எனதாவிதந் தொழிந்தேன்” என்றும் “பேருதவிக் கைம்மாறுத் தோள்களே யாரத் தழுவிபென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்” என்றும் ஆத்ம ஸுமர்ப்பணம் பண்ணினதாகவே அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார் தாரும் “உதவிக் கைம்மாறு என்னுயிரென்னவுற்றெண்ணில், அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது,.....எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வ திங்குமங்கே” என்று ஆத்மஸுமர்ப்பணம் செய்திலராகவும் பேசுகிறார். இவை பாஸ்பரவ்யாஹதமென்னலாமோ? ‘ஆத்மாத்மீய மெல்லாமவனுடையதே’ என்கிற ஸ்தாபநத்திற்கு எங்குங்குறையில்லையென்னுமத்தனையிதே ஸாரம் இந்த ச்லோகத்தை அநுதாப பரமாக வுரைத்திட்டால் மஹாநர்த்தம் விளையுமென்று ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் கருதினவர்தாமே ரஹஸ்யதரயஸாரத்தில் பேசும் போது ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்திலே—“இதுக்குமேல் மமநாத

யதஸ்தி என்கிற சலோகத்தில் இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப் பற்ற அநுசயம் பண்ணிற்றும் ” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்தை யே போரப்பொலியத் தழுவிருளினார்

இவ்வாளவந்தார் தாம் ஏற்கனவே சிறந்த விவேகியாகையாலே கீழ்ச்லோகம் சொல்லும்போது அவிவேகியாயிருந்து இந்த ச்லோகத்தில் உட்கண் விழித்துக்கொண்டாரென்கை ஒண்ணது என்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் கூறுகின்றாரே; ஜனாதாக்கள் இப்படியுங் கூறலாமோ? க்ரமேண சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிட வேண்டுமிடத்து இங்ஙனையிறே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டுவது “ப்ரபுத்ததீ:” என்று ஆளவந்தார்தாமே சொல்லிவைத்த சொல்லோ? பெரியவாச்சான் பிள்ளை துழைத்த சொல்லோ? அதற்கு இவர்தம்மாலும் வேறு பொருள் சொல்லப்போகாதிதே. இன்பமிகு மாறாயிரமருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானும் எனதா வியுள் கலந்தபாசர வியாககியானத்தில்—“இப்படி எம்பெருமானோடுகலந்த கலவியாலுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே அறிவழிந்து, இவ்வாத்மா தம்முடைய தன்றென்று நிரூபிக்கமாட்டாராய், அவன் தமமோடுகலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாறுகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவுடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேசித்து ” இத்தயாதி அருளிச் செய்தார் அந்த ஸ்ரீஸூக்தியையும் திரஸ்கரிக்கக் கருதுகின்றனர் போலும் மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்க்கு ஒருகால் விவேகமில்லையாகவும் ஒருகால் விவேகம் உத்பவித்ததாகவும் பிள்ளானுரைத்தது பொருந்துமாகில் இதுவும் பொருந்தத் தட்டுண்டோ?

“தந்த நீ கொண்டாக்கினையே ” என்ற ஆழ்வரைப்போலவே ஆளவந்தாரும் அருளிச் செய்திருப்பரேல் மமநாதேத்யாதி ச்லோகம் கீழ் ச்லோகத்திற்கு விவரணமென்னப் பொருந்தப் ப்ராப்தமாம் வசநவ்யக்தி அங்ஙனில்லைகிடர் ‘அதவா’ என்றதையும் “கிம் நுஸமர்ப்பயாமி” என்றதையும் ஊன்றி அதுஸந்திக்கில் ஸ்வாரஸ்ய முணர்வீர் ஆழ்வாருக்கு ப்ரமமும் அநுசயமும் கூடுமென்றும் ஆளவந்தார்க்கு அவை கூடா என்றும் அரும்பதவுரைகாரர் எழுதிவைத்ததும் ஐஸுஃஐஸுஃஐஜுமே.

நம் ஆழ்வாராசார்யர்களின் ப்ரமங்கள் கர்மோபாதிகமன்
றிக்கே ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமாகையாலே அடிக்கமுஞ்சு பெறுமென்
னும் திவ்யார்த்த ஸௌரபம் * எதிவரணர் மடைப்பள்ளிவந்த
மணத்திலே அந்வயிக்கப் பெற்றதில்லை போலும்.....*

—❧— ஆறாம் விஷயம் —❧—

“நநு ப்ரபந்நஸ் ஸக்ருதேவ நாத” என்கிற அறுபத்தினுன்
காம் ச்லோகத்தில் ‘ஸக்ருதேவ’ என்பதற்கு ‘சீக்கிரத்தில்’ என்று
அர்த்தம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கிறாராம்;
தேசிகன் அதனை மறுத்திருக்கிறாராம். ‘ஒரு தடவை’ என்கிற
அர்த்தமே ஸ்வாரஸ்யமுடையதாம். இந்த ப்ரமத்தையும் பரி
ஹரிப்போம்

“ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்கிற ஸ்ரீராமசரமச்லோகத்தை
நம் பூர்வாசார்யர்கள் ரஸமாக உபந்யஸித்தருளும்போது ஒவ்
வொருவர் ஒவ்வொருபடியாக நிர்வஹித்து அருளிச்செய்தார்கள்.
“சுவ்யயாநாஜிநெகாஃ” என்கிற வசநபலத்தாலும் மற்றும்
நிகண்டபலத்தாலும் ‘ஸக்ருத்’ என்னுமவ்யயத்திற்குப் பல
பொருள்களுண்டாகையாலே ‘ஸஹஸா’ என்பதான பொருளையும்
திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வான் நிர்வஹித்ததாகவும், எம்பார் ஒரு
வகையாகவும் பட்டர் ஒருவகையாகவும் இப்படி ஒவ்வொன்றிலே
ஒவ்வொருவர் ஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி நிர்வஹித்ததாக
வும் தனிசலோக வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை
விரித்துரைத்தருளினர். “நநு ப்ரபந்ந:” என்கிற ஸ்தோத்ர ரத்த
ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலும் அந்த நிர்வாஹங்களை ஸங்க்ர
ஹித்துள்ளார். “ஸஹஸைவ என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும்”
என்று அருளிச்செய்துள்ளார் இதில் தூஷண ப்ரதிஸம்பந்தித்வம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு இல்லை; ஆழ்வானுக்கே உள்ளது.
கைவலய விஷயத்தில் எம்பெருமானார்க்கும் அஞ்ஜலி விஷயத்தில்
பட்டர்க்கும்போலே இவ்விஷயத்தில் ஆழ்வானுக்கு ஸங்காரம்நோர்
ததுக்ரமப்ராப்தமேயாம் ஸக்ருத் என்பதற்கு ‘ஒருகால்’ என்னும
பொருளை உபேக்ஷித்தாராருமில்லை. ஒரு பதத்திற்கு ஒரே இடத்
தில் ஒரே பொருள்தான் கொள்ளலாமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை.

சிசபாலவத மஹாகாவ்யத்தில் இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் (43)
“சிநாமநஹ்யவ்யூத்யாவா” என்ற ச்லோகத்தில் “க்ரியாஸமபி
ஹாரேண” என்பதற்கு ‘மிகவும்’ என்கிற பொருளையும்,
‘அடிக்கடி’ என்கிற பொருளையும் ஏகப்ரயோகத்திலேயே கொள்
ளுமாறு மல்லிநாதர் உரையிட்டு, ‘இப்படி கொள்வது குற்ற
மன்று’ என்றும் ஸ்தாபித்தார் அன்றியும், கப்யாஸஸூத்ர
திக்குப் பொருள் கொள்ளாநின்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஏகப்ர
யோகத்திலேயே மூன்று வகையான வ்யுத்பத்திகளைச் செய்து
மூவகைப் பொருள்களைக்கொண்டு “மஹீராமஹஸ்யோஹித,
ஸூஜ்யஷ்டநாஷ, ரவிக்ரவிக்ரவித, வுணுரீகஷடாஜிவாதெ
க்ஷணஃ” என்று அருளிச்செய்ததை வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும்
அதன் தாற்பர்ய தீபிகையிலும் காணலாம் அதுபோலவே ஸக்ருத்
என்பதற்கும் ஏகப்ரயோகத்திலேயே பல பொருள்களை இசைத்து
உபந்யஸித்த ஆழ்வான் ப்ரஹ்மதிகளை அஸ்வரஸவாதிகளென்பார்
அரலிகர்கள்.

“ஸக்ருதேவ நாத” என்றவிடத்தில் நாத! என்பதற்கு வியாக்கியான மருளாளின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை “ஒருகால பண்ணிப் பரபத்தி அமைகிறது வகுத்த நாதனாகையாலே” என்றருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கினால் ‘ஒருதடவை’ என்கிற அர்த்தத்தை விட்டொழியாமையென்று விளங்கும். ஆகையாலே இவ்விடத்து ஸ்தோத்ரபாவ்யபங்கதிக்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸூக்திக்கும் உ-உஷ்டு-உ-உஷ்டு-உஷ்டு-ஹணம் ஊரிநிஷய-நமே யன்றி வாஸ்தவமன்றென்பதை மத்யஸ்தர் உணர்வார்கள். தாம் பேணும் வழியொழியப் பூருவர்களின் வழி ஆகாடுதன்று கொண்டு ஒவ்வொரு முலையிலே ஒவ்வொரு மஹானுடைய ஸூஸூக்திக்கும் குற்றங்குறை கூறிவைக்கும் ஸ்வதந்த்ரனுடைய ஸூக்திகள் பீ-ம விலக்ஷணமென்பதும் உணரற்பாலது. பேசிற்பேசும் ஏககண்ட ரான ஸதாசார்யர்களின் ஸூஸூக்திகளில் தோஷோத்பாவநம் பண்ணப் பார்ப்பார்க்குக் கனவிலும் ஸமீஹிதவித்தி எளிதன்று. ஆகவே, ஸ்தோத்ரதந்த்ரங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை இட்டரு ளின் வியாக்கியானம் * எந்தையெதிராச ரின்னருளுக்கென்று மிலக் காசிச் சதிராக வாழ்ந்திவார்க்குத் தேனேபாலே கன்னலே யமுதே

யென்னலாயிருக்கு மென்னுமிடம் புருஷத்தம் தேசிகனருளிய ஸ்தோத்ரபாஷ்யமும் ‘அபபொழுதைக்கப் பொழுதென்றாவமு தமே’ என்று போற்றுதற்குரியதேயாம். அம்ருத சும்பத்திலே விஷயிந்து கலசமாபோலே அஸ்தானே ப்ரமமும் அகாண்ட தூஷண மும் ஆங்காங்குச் சிறிதுசிறிது கலசுகின்றதெனினும் குணக்ராஹி களுக்குப் பரமபோக்யமே ஸுஹவஸிஹ ப்ரவொயநநூயத தாலே பூர்வபக்ஷிகள் அநாவச்யக ப்ரஸங்கங்களை பரஸங்கித்துத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடவே “ப்ரஹ்மலிகாடிளவ க்ஷாவிஹுஹு க்” என்னுங் கணக்கிலே இங்ஙனே ஓரவஸரம வாய்த்துப் பண டிதரவிக ரஞ்ஜநமாகப் பரமார்த்தம் தெளிய வெளியிடலாயிற்று.

“இப்படி இன்னுஞ் சில வியாக்கியானங்களிலிருக்கிற அஸ் வாரஸ்யமுள்ள அர்த்தங்களையும் இந்த பாஷ்யகாரரே ஆங்காங்கு நிரூபித்து பரமாணங்களை யதுஸரித்து ஸரியான அர்த்தத்தை அரு ளிச செய்திருக்கிறா” என்று பூரவபக்ஷிகள் நிகமநம் செய்திருக்கக் காண்கிறோம் ‘தேசிகன் செல்லும்வழி இது, பிறர் செல்லும்வழி இது ; இது உபபந்தம், இது அதுபபந்தம்’ என்று பகுத்தறியுமுப கரணமுடையார் பேசவேண்டுமே பேச்சுக்களை அனைவரும் பேசுதல் தகுதியோ ? பரமகம்பீரமான தேசிகன் திருவுள்ளத்தை ஆய்ந்தறிந் தார்போல அபிநயிக்கும்த்தனையேயிறே உள்ளது இதற்குக் கை கொள்கனியாக ஒரு ஸாக்ஷியங் காட்டி உபஸம்ஹரிப்போம்

ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தின் முடிவு சலோகத்திலுள்ள ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர பதத்தை விவரிக்கப் புகுந்த விவர்கள் ‘ஸவெஹ்ஷு கஞ்ஜெஷு ஸுதஞ்ஜெ’ என்று தத்புருஷஸமாஸததால் பொருள் கொள்ளவேண்டியவழியைமறுத்துரைத்து ‘ஸவஹ்ஷுதஞ்ஜெ ஸுதஞ்ஜெ யஸுஸம்’ என்று பஹுவரீஹ்யாததமே கொள்ள டே.னுமென்று பரக்கப் பேசியிருப்பது தேசிகன் திருவுள்ளத்தை அறிந்தமைக்கு அடையாளமோ ? தத்வமுத்தாகலாப முடிவில் ப்ரயுக்தமான ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரபதத்தை ஸர்வார்த்த லித்தி யில் தாமே விவரித்தருளுமிடத்து “ஸவெஹ்ஷு கஞ்ஜெஷு ஸுதஞ்ஜெ” என்று தத்புருஷனே விவக்ஷிதமாகக் காட்டியிருந்தும், யாதவாப்யுதய பரதமஸர்க்க வ்யாக்யானமுடிவில்

அபபயதீக்ஷிதமும் இப்படியே உ

படுமாறு “எல்லா சாஸ்திரங்களும் இவருக்கு ஸ்வாதீநம் என்று சொல்லுவதே ஸரியான அர்த்தம்” என்று நிகழிப்பது ஸ்வதந்த்ரப்படியிறே. பதவுரை வரையும்போது “ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர:—எல்லா சாஸ்திரங்களிலேயும் ஸ்வாதந்திரியத்தையுடைய” என்றிட்டு “அதாவது—எவருக்கு எல்லா சாஸ்திரங்களும் ஸ்வாதீநம் பட்டதோ, அப்படிப்பட்டவராகிய” என்று விவரணம் காட்டியிருப்பதும் விஸம்யநீயம் இனி “ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா:” என்றால் ஸாவ வர்ணங்களையும் சூத்ரராகவுடையவா என்று பொருள் கொள்ளவும் பராப்தமாகிப் போலும்.

“விஞ்ம் விஞ்ம் வதவை! ஶஹிஞ்ஜெ’தஜிவிஞ்ம்
ஜாதொ லெவாடி விதவடிநாஸவிபாதா வியாதா!
யநிஜாநாம் வரிணதவமஹீ திராஸாடிநீயா
யலெஜதவ்யாஃ கவஹநகாஜகொவிடி காகஜொக: ||”

என்றதுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டுவோம்.

ஸூ || சுவிஷொகூவஹ தஸஞகூவவி நநுணாம்
சுஹபுஜூ ஹன! ஸவனி ஹிவிஸெஷா: |
லெகாராவெ லெய-லிவாதெ விகநாஜெ-
வெகா வுதிஸுதலி ஹஹெஜா ஹிஷாணாடி ||
வ-வ-வகூவிவவொராஸிரஸெஷொவெவஜாவிவ: |
ஐதி சூஜெணாவிஷத-ஹம் ஐஜாசூஜிஹ ஐஸி-கடி ||

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் அருளிய
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதநம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஸ்து

